

APOKALYPSA 2012

Proroctví Mayů o konci světa.
Spěje lidstvo k zániku?

NAKLADATELSTVÍ BRÁNA

Bude katastrofický konec světa roku 2012? Nebo bude přechod do nových časů, duchovně založené společnosti? Jsou tyto fakta pravda nebo fikce, podvod a klam?

Blíží se datum, ze kterého mnohým lidem jde mráz po zádech. To datum je 21.12.2012, kdy končí starobylý kalendář zaniklé Mayské civilizace.

V tomto článku si vysvětlíme, co nám říká Bible o konci světa a jestli Mayské proroctví může poukazovat opravdu na konec světa, nebo je to pouhý klam.

Mayská kultura se datuje zhruba od roku 2000 př.n.l. až do roku 1541 n.l. Mayové představují záhadné starobylé obyvatelé Střední Ameriky. Vyskytovali se na území Yukatánského poloostrova, kde je dnes Mexiko a Guatemala. Vynikali především v matematice a astronomii.

Mayská proroctví byla založena na základě jejich kalendářního systému. Mayský systém byl založen především na studování vztahu mezi pohyby nebeských těles a změnách v lidské společnosti.

Podle mayského kalendáře skončí cyklus současné lidské civilizace dne 21. prosince 2012. Poté lidstvo vstoupí do úplně nové civilizace, která je se současnou civilizací nesrovnatelná. V den zimního slunovratu se slunce spojí s křížovým bodem galaktické sluneční dráhy a rovníkem. Vytváří tak „nebeskou bránu“ v „temné trhlíně“ Mléčné dráhy, což pro Zemi vypadá jako otevření „dveří do nebes“.

Mnozí tvrdí, že konec mayského cyklu v roce 2012, bude znamenat fyzickou likvidaci planety Země přírodní katastrofou. Mayské proroctví ale hlásá počátek nového období civilizace. Lidstvo bude okolnostmi donuceno pochopit, že dosavadní materialistickou spotřební společnost je třeba nahradit duchovně se rozvíjející společností, se zcela rovnoprávným postavením všech lidí.

Existují nějaké další proroctví o konci světa, které se podobají Mayskému?

Koncem světa v tomto období se zabývá i mnoho dalších proroctví, které nahánějí lidem hrůzu. Jsou to proroctví věštců v různých dobách tohoto světa. Proroctví Nostradama, Sibyly, Baba Vangy, proroctví svatého Malachiáše o posledním papeži, čínskou prorockou knihou I Ching. Dokonce i internetový program, který sbírá data z celosvětového internetu. WEB-BOT project, prorokuje že kolem roku 2012 bude nejvíce přírodních katastrof.

Různých proroctví o konci světa, která poukazují na dění kolem roku 2012 je opravdu hodně.

Je něco pravdy na Mayském a těchto dalších proroctvích, nebo je to jen klam?

Abychom mohli pochopit Biblický náhled na konec světa, tak si musíme první vysvětlit, jaké síly tomuto světu vládnou. Zlo, které reprezentuje Satan. Lásku, dobro které představuje Bůh, stvořitel tohoto světa.

Satan se chtěl rovnat Bohu a po vzpouře v nebesích, byl svržen i s ostatními padlými anděly na tento svět. Svedl první lidi Adama a Evu a tak přivedl na tento svět hřích. Přivedl na tento svět zlobu, bolest, hněv, nenávisť, chamtivost, sobectví, pýchu,

kerou po celém světě šíří a dělá mu to veliké potěšení.

Zjevení Jana 12,7-9 – V nebi nastal boj: Michael a jeho andělé bojovali s drakem. A drak bojoval, i jeho andělé, ale nic nezabili. Na nebi už se pro ně nenašlo místo a ten veliký drak – ten dávný had, zvaný ďábel a satan, který svádí celý svět – byl svržen. Byl svržen na zem a jeho andělé byli svrženi s ním.

Bůh nás tak moc miluje, že nás nechtěl nechat napospas satanově zhoubě. Poslal na tento svět svého jediného Syna, který vzal na sebe naše hříchy. Zemřel za nás, zemřel za hříchy, za které by jsme měli trpět mi. Skrze Ježíše Krista, můžeme najít cestu zpět domů, kde nebude již žádná zloba a hněv. Boj dobra a zla byl již vyhrán smrtí Ježíše Krista na kříži, víc jak před 2000 lety.

Když bylo zlo poraženo, proč tedy svět stále trvá?

Tento svět je divadlem pro celý vesmír, každá bytost se může přesvědčit, jak odporný je hřích. Celý vesmír s úžasem sleduje, závěrečné dění na tomto světě. Žádná bytost, před sporem v nebi se nesetkala se zem. Jsme učebnicí celého vesmíru, každá bytost vidí, důsledek neposlušnosti. Podívejte se kolem sebe, všude nás obklopuje jen násilí, vraždy, zmatek, války, katastrofy, nemoci, chamtivost, sobectví, pýcha. Výsledek neposlušnosti je smrt.

Bůh je Lásky, láska je volnost a svoboda myšlení. Každá bytost má neomezenou svobodu. Když by Bůh Satana omezoval, všechny bytosti by Boha poslouchali ze strachu a ne z lásky. Proto tento svět je nechán na pospas satanově zlobě, dokud nepravost tohoto světa se plně neprojeví. Dokud nepravost nedosáhne nebes. Pak nastane konec a druhý příchod Pána Ježíše Krista.

Bible nám ukazuje znamení, která budou předcházet konci našich dějin. Tyto Biblická znamení a proroctví se opravdu naplňují. Konec dějin tohoto světa a příchod Pána Ježíše Krista se opravdu blíží.

Bible nám píše o morální zvrácenosti lidstva ve dnech konce dějin tohoto světa.

2. Timoteus 3,1-5 – Buď si jist, že v posledních dnech nastanou těžké časy. Lidé budou milovat jen sami sebe a své peníze; budou vychloubační, arogantní, urážliví, vzpurní k rodičům, nevděční, bezbožní, bezcitní, nesmiřitelní, pomlouvační, nevázaní, bezuzdní, nepřátelé dobra, zrádci, lehkomyšní, domýšliví, milovníci rozkoše spíše než milovníci Boha. Navenek sice budou ztělesněná zbožnost, ale její moc budou popírat. Od takových se odvracej.

Války, nepokoje, katastrofy, hlad a bída na tomto světě byly vždy. Ano souhlasím s mnohými, ale byly někdy všechny tyto pohromy najednou v takovém množství?

Matouš 24,6-8 – Až uslyšíte válečný hluk a zprávy o válkách, hleďte, abyste se nestrachovali. Musí to přijít, ale to ještě nebude konec. Národ povstane proti národu a království proti království a na různých místech vypuknou hladomory a zemětřesení. To všechno jsou jen počátky porodních bolestí.

Lukáš 21,9-11 – Až uslyšíte o válkách a nepokojích, neděste se. Musí se to díť, ale to ještě není konec.“ Tehdy jim řekl: „Národ povstane proti národu a království proti království. Budou veliká zemětřesení, na různých místech bude hlad a mor a příjdu

hrůzy a veliká znamení z nebe.

Až v dnešní době může být evangelium předáno celému světu. V době médií, internetu, se šíří evangelium rychlostí blesku.

Matouš 24,14 – Toto evangelium o Království bude kázáno po celém světě na svědectví všem národům. A potom přijde konec.

Bible nám říká, že v době konce bude úpadek víry a náboženství. Proč je v dnešní době tolik učení a náboženských směrů? Proč je tolik křesťanských církví?

2. Timoteus 4,3-4 – Přijde totiž doba, kdy lidé nestrpí zdravé učení, ale budou se podle vlastních chutí obklopotvat učiteli, kteří jim budou lechtat sluch. Odvrátí uši od pravdy a uchýlí se k bájím.

1. Timoteus 4,1 – Duch říká jasně, že v posledních časech někteří lidé opustí víru, aby následovali bludné duchy a démonické nauky.

Satan moc dobře ví, že doba dějin tohoto světa je již sečtena. Byl poražen jak jsme si již psali. Byl poražen Ježíšovou smrtí za nás. Vírou v Ježíše Krista se můžeme vymanit ze Satanovy moci. Satan tak nemůže plně vládnout tomuto světu a uskutečnit svůj plán.

Satan má připravené i svoje znamení pro konec dějin tohoto světa, aby svedl celý svět. Satan ví, že čas se mu krátí a proto stupňuje zlo, klam, aby svedl všechny lidi na tomto světě.

Vrátíme se k Mayskému proroctví. Dle předpovědi starých Mayů, jak již jsme si psali, se svět pouze přehoupne do nové etapy, do věku Vodnáře. Lidstvo vstoupí do zcela nové civilizace, která je s touto stávající nesrovnatelná. Lidé budou žít duchovně, nebudou se upínat k majetku.

Podívejme se co hlásají další směry, které následují velké davy lidí.

Co hlásá hnutí New Age? Podle hnutí roku 2000 vstoupilo lidstvo do věku Vodnáře a to s sebou přináší nový řád, lidskou společnost a náboženství. Hnutí má ambice stát se novou globální ideologií, které by mohlo vytvořit celkové poznání světa a naší civilizace. Snaží se o splynutí různých náboženství a světonázorových proudů.

Takzvaný Maitréja Kristus, který má podle Benjamina Creama, se brzy zjevit celému světu. Hlásá přechod do nového věku Vodnáře, plného míru a pohody. Lidé nebudou již materiálně založeni, všude bude hojnost a blahobyt.

O co usiluje katolická církev, jejíž učení se neshoduje s Biblií? Sjednotit náboženství celého světa, mít jednoho vůdce Papeže. Nastolit tak mír a spravedlnost na celém světě.

O co se snaží světové globální dění na tomto světě? Sjednotit celý svět. Nastolit nový světový řád.

Všechny směry poukazují na sjednocení světa a nastolení míru a spravedlnosti. To může dokázat jen bytost, která bude schopna oslnit celý svět.

Bible nám říká, že na konci dějin tohoto světa přijde největší podvod a svod, který

satan kdy udělal. Pokusí se napodobit příchod Pána Ježíše Krista, aby ho následoval a klaněl se mu celý svět.

2. Tesalonickým 2,3-12 – Nenechte se od nikoho žádným způsobem oklamat. Než ten den přijde, musí nastat odvrácení od Boha. Musí se objevit ten bezbožník a zatracenec, který se postaví na odpor a povýší se nade všechno, čemu se říká Bůh a co se uctívá. Usadí se dokonce v Božím chrámu a bude se vydávat za Boha! Nevzpomínáte si, jak jsem vám to říkal, když jsem byl ještě u vás? Víte, co mu dosud brání – smí se totiž objevit až v daný čas. Tajemství této bezbožnosti už ale působí; čeká jen na to, až zmizí ta překážka. Až se pak objeví ten bezbožník, Pán Ježíš ho zahubí dechem svých úst, zničí ho jasně svého příchodu. Za příchodem toho bezbožníka bude stát satanovo působení, všechna jeho lživá moc, divy a zázraky. Všemi těmi hanebnostmi bude klamat ty, kdo míří do záhuby, protože nechtěli milovat pravdu, která je mohla zachránit. Proto je Bůh vydá napospas bludu, aby uvěřili lži. Tak budou odsouzeni všichni, kdo neuvěřili pravdě, ale našli zálibu v hanebnosti.

Lukáš 17,23-24 – Když vám tehdy řeknou: ‚Je tu,‘ anebo: ‚Je tam,‘ nikam nechodte a za nikým se nežeňte. Jako když blesk ozáří krajinu od jednoho konce oblohy až po druhý, tak se objeví Syn člověka ve svůj den.

Lukáš 21,8 – „Dávejte pozor, abyste se nenechali svést,“ odpověděl. „Mnozí přijdou pod mým jménem se slovy: ‚Já jsem Mesiáš!‘ a ‚Přišel čas!‘ Nechodte za nimi.

Matouš 24,4-5 – Ježíš jim odpověděl: „Dávejte pozor, aby vás někdo nesvedl. Mnozí přijdou pod mým jménem se slovy: ‚Já jsem Mesiáš‘ a svedou mnohé.

Matouš 24,23-28 – Kdyby vám tehdy někdo řekl: ‚Hle, Mesiáš je tu!‘ anebo: ‚Tady je!‘ nevěřte. Povstanou totiž falešní mesiášové a falešní proroci a budou dělat veliké divy a zázraky, takže by svedli (kdyby to bylo možné) i vyvolené. Hle, řekl jsem vám to předem. Řeknou-li vám: ‚Pohleďte, je na poušti!‘ nevycházejte; anebo: ‚Hle, je na tajném místě,‘ nevěřte.

Nyní už víme, že nás čeká velký svod připraven satanem. Budou falešní mesiášové, bude napodoben příchod Ježíše Krista.

Blíží se opravdu tento Biblií zapsaný fakt roku 2012? Neříkám, že se tento Biblický fakt opravdu stane v tuto dobu. Jasně je,

že jednou přijít musí. Pokud se bude něco dít v období kolem roku 2012, bude to klam a podvod, který připravil drak, ten dávný had, jenž je ďábel a satan.

Pojďme se podívat, co píše Bible o pravém příchodu Ježíše Krista. Jak bude vypadat a jestli o něm bude lidstvo dopředu vědět.

Bible nám praví, že hodinu, ani den příchodu Pána Ježíše Krista, nikdo znát dopředu nebude.

Marek 13,32-33 – Ten den a hodinu však nikdo nezná – ani andělé v nebi, ani Syn, jedině Otec. Dávejte pozor, bděte. Nevíte totiž, kdy ten čas přijde.

1. Tesalonickým 5,1-3 – O časech a dobách vám není potřeba nic psát, bratři. Sami dobře víte, že Pánův den přijde jako zloděj v noci. Až lidé budou říkat: „Mír! Bezpečí!“ náhle je překvapí záhuba, jako když na těhotnou přijdou bolesti, a nebude úniku.

Matouš 24,37-39 Jak ale bylo za dnů Noemových, tak bude i při příchodu Syna člověka. Stejně jako ve dnech před potopou jedli a pili, ženili se a vdávaly se až do dne, kdy Noe vešel do archy, a ničeho si nevšimli až do chvíle, kdy přišla potopa a všechny smetla, tak to bude i při příchodu Syna člověka.

Nyní víme, že dopředu nikdo nebude vědět den příchodu pána Ježíš Krista. Podívejme se jak bude příchod vypadat, jak tento slavný den popisuje Bible. Bible nám píše o neskutečné slávě a kráse, každé oko ho spatří. Bude to něco, nepředstavitelného a krásného. Nikdo ho nepřehlédne ani nepřeslechne!

Matouš 24,27 – Příchod Syna člověka nastane jako blesk – rozzáří oblohu od východu až na západ.

Matouš 24,30-31 – Tehdy se na nebi objeví znamení Syna člověka a tehdy budou všechna pokolení země kvílet a spatřit Syna člověka přicházejícího na nebeských oblacích s velikou slávou a mocí. A on pošle své anděly s hlasitou polnicí a ti shromáždí jeho vyvolené ze čtyř světových stran, od jednoho konce nebe až po druhý.

Marek 13,26 – Tehdy spatří Syna člověka, jak přichází v oblacích s velikou mocí a slávou.

Lukáš 17,24 – Jako když blesk ozáří krajinu od jednoho konce oblohy až po druhý, tak se objeví Syn člověka ve svůj den.

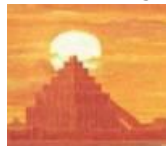
1. Tesalonickým 4,16-18 – Ozve se burčující povel, hlas archanděla a Boží polnice, sám Pán sestoupí z nebe a tehdy jako první vstanou mrtví v Kristu. My živí budeme spolu s nimi uchvázeni do oblak vstříc Pánu; potom už budeme s Pánem navždycky. Povzbuzujte se navzájem těmito slovy.

Zjevení 1,7 – Hle, přichází s oblaky a spatří ho každé oko, i ti, kdo jej probodli. Všechna pokolení země se pro něj rozplácí. Ano, amen.

Pamatujte, ať se děje cokoli, máte šanci přežít, skrze víru v Ježíše Krista. Dodržováním lidských tradic, nařízení, pověr a bájí spásu rozhodně nenajdete. Pravdu hledejte v nejstarší knize, která se jmenuje Bible.

Pamatujte si, že den ani hodinu konce světa znát nikdy žádný člověk nebude. Jsou ale v Bibli zapsána proroctví, která říkají v jakém stavu bude svět a společnost. Bible říká, jaké znamení příchodu Ježíše Krista budou předcházet. Věřte všechny ty Biblické znamení a proroctví se naplňují. Konec je opravdu velice blízko.

Co se stane v roce 2012? Projde lidstvo transformací? Zastihnou nás nevidané celosvětové katastrofy? Střetneme se s planetou Nibiru? Čeká nás všechno zároveň? Nebo je to všechno jen mýlka jako v minulosti a zase se nic nestane? To je téma těšící se postupně čím dál většimu zájmu. Už dnes se najde nemálo lidí, kteří alespoň občas filozofují nad budoucností tohoto světa, nebo nad budoucností svou vlastní. Mají pro to možná dobrý důvod, zvěsti o různých změnách a katastrofách do roku 2012 totiž začínají mít nebezpečně věrohodnou váhu...

Já se o rok 2012 a k němu se vztahující proroctví a předpovídané změny zajímám už delší dobu. Zejména v posledním roce je tento fenomén hlavní náplní mého volného času – s tím, jak běží čas a svět se mění, poutá mě stále více. Během té doby jsem již narazil na spoustu velmi zajímavých proroctví, vizí a teorií o tom, jak se svět bude v následujících letech vyvíjet. Často taková proroctví bývají velmi zlověstná a pesimistická, avšak věrohodná. Věřohodná mimo jiné proto, že jejich autoři dokázali úspěšně a přesně předpovědět i události, k nimž už skutečně došlo a nyní již patří do naší minulosti.

Mohu také konstatovat, že je doslova neuvěřitelné, kolik informací o roce 2012 všude kolem nás visí, jenže tyto informace jsou roztroušeny všude po malých kouscích a člověku dá poměrně dost práce najít přesně tu konkrétní věc, po níž pátrá. Rovněž najít všechno během několika dnů je nadlidský úkol. Jako jeden z těch, kteří již o roce 2012 mají zjištěno spoustu podstatných i podrobnějších informací jak vědeckého, tak částečně i duchovního charakteru, proto cítím jistou povinnost připlést se do diskusí o následujícím tříletém období svou vlastní prací. Rozhodl jsem se napsat sérii rozsáhlých článků „Rok 2012: Stane se tentokrát apokalypsa realitou?“, jejichž prostřednictvím bych rád všechny čtenáře, kteří o to projeví zájem, podrobně a přehledně seznámil se vším, co se nachází za tou pomyslnou plentou – od proroctví a vědecká fakta, přes transformaci lidstva až po předpovídané

katastrofy. Tato práce bude shrnutím všech zajímavých a podstatných informací, které se kolem roku 2012 točí. A právě pro obrovskou četnost různých proroctví, teorií, výhledů a dalších podrobných informací jsem byl článek nakonec nucen rozdělit do čtyř poměrně rozsáhlých částí...

Je totiž opravdu hodně o čem psát, a ten, kdo se rozhodne po zhotovení celého projektu přečíst všechny části najednou, bude si muset udělat spoustu volného času... Ale nikomu samozřejmě nebráním přečíst si článek postupně, část po části. Je to i lepší.:-)

Série článků má vesměs spíše vědecký ráz, ale občas poněkud zavání i duchovnem. Prostor v článku bude místy věnován i úvahám a prezentaci mých osobních názorů s odůvodněním, ale to opravdu jen místy.

Věřím, že s touto prací budete spokojeni přinejmenším stejně tak jako mí přátelé (ti tvrdí, že kvalita je víc než vynikající) a že vás seznámí se spoustou informací, které vám pomohou získat o problematice roku 2012 co největší přehled...

Je toho plný internet, vznikají na to téma filmy, knihy i jednotlivé články, jen se o tom ještě v médiích plošně moc nemluví. Reč je o diskutovaném roce 2012. A o co přesně jde?

Existuje velká spousta proroctví od četných kultur (např. Mayové) a jedinců (Matka Shiptonová) z celého světa, která pozoruhodně shodně ukazují na jeden jediný rok a den, kdy podle nich budeme stát na jakémsi zlomu ve vývoji života na Zemi – na rok 2012 a přesněji na den 21.12.2012. To se má ve vesmíru stát něco velmi neobvyklého, co bude mít vliv na celou naši Sluneční soustavu a k čemuž dochází jen jednou za přibližně 26 000 let: Sluneční soustava se toho dne ocitne v přesné linii mezi naším Sluncem a středem galaxie Mléčné dráhy, jinými slovy naše Sluneční soustava bude právě 21.12.2012 ležet přímo na rovníku naší galaxie... (*Chyba: 21.12.2012 bude Země a Slunce jen v linii se středem Mléčné dráhy; na galaktickém rovníku nebudeme [podrobnosti v Dodatcích k 1. části]*).

Konec světa byl jen v předchozích letech a desetiletích předpovězen hned několikrát, ale zatím vždy neúspěšně. Bude tomu tak i teď, nebo nikoli? Jaká proroctví se pro rok 2012 vztahují? Najdeme odkazy na tento rok i ve vědě? Co nás čeká? Transformace, změna vědomí? Katastrofy? Projevují se změny už nyní? A pokud ano, kde?

Fenomén roku 2012 mne v posledních patnácti měsících velmi zaujal. Až natolik, že jsem se v posledním roce až dodnes téměř o nic jiného ve svém volném čase nezajímal. Hledal jsem informace a souvislosti a porovnával je z aktuálním děním ve světě. Za těch přibližně patnáct měsíců jsem narazil na celou škálu zajímavých proroctví a přišel na spoustu překvapivých souvislostí. Prostřednictvím této série článků bych rád všechny souvislosti, informace a teorie, na které jsem narazil, shrnul do jednoho celku. Jak vidno, informací, které roku 2012 týkají, je ve výsledku velmi mnoho. Jen tato první část série má celkem kolem 7 000 slov...

Tedy, k první otázce: „*Bude tomu tak i teď, nebo nikoli?*“

Vždy, když narazím na nějaké pojednání nebo článek, který se tématem roku 2012 zabývá, přečtu si ho a pokud je k němu přiloženo diskusní fórum, názory ostatních si zpravidla nenechám ujít. Často v takových diskusích čtu příspěvky typu „*Vždyť konec světa tu měl být už kolikrát, a nic se nestalo...*“. To je sice pravda, ovšem co se týče roku 2012, všechno je jinak. Věštby o roce 2012 mají

totiž oproti předchozím jedno své velké ALE: Tento rok se objevuje jako významný bod v doslova nepřeberném množství na sobě nezávislých proroctví z celého světa, postupně vznikajících po staletí, ne-li tisíciletí. Jsou tu předpovědi ze Střední Ameriky (Mayové), USA (Hopi), Anglie (Matka Shiptonová), Číny (I-t'ing) a mnoho dalších, přičemž mnozí z těchto proroků dokázaly skutečně vytvořit předpovědi velice přesné (viz níže). Ani zdaleka tedy nejde jen o kulturu Mayů, jak se spousta lidí mylně domnívá a s oblibou na ně neustále ukazuje jako na jediné proroky, kteří na rok 2012 upozorňují.

Ne, skutečně nejde jen o jednu proročskou kulturu v historii. Naopak – jsme svědky naprosto ojedinělé shody okolností, kdy celá škála proroctví sepsaná v dávných dobách nesčetným množstvím autorů často až neuvěřitelně přesně vystihují charakter a události dnešního reálného světa, a zároveň nás přesvědčují o významnosti tohoto a nadcházejícího období. Tím jsou tato proroctví odlišná od předchozích neúspěšných.

Dalším a velmi zajímavým pojátkem mezi proroctvími je, že linie všech známých proroků nezávisle na sobě odkazují na úpadek morálky lidstva, sérii katastrof a nakonec na nástup Nové éry lidstva. Spekulace o definitivním konci světa 2012 jsou tedy vykonstruované a nemají oporu v proroctvích.

I když, je určitě pravdou, že pokud by šlo jen o proroctví, ať by byla přesná jakkoliv, ale scházela by věda a důkazy, nic zvláštního by to nemuselo znamenat. Mohli bychom spokojeně tvrdit, že to bude s nejvyšší

pravděpodobnosti jen obrovská mýlka proroků jako dykolviv v naší minulosti. Okolnosti nás ovšem přesvědčují, že opak by mohl být pravdou. Výsledky některých vědeckých studií a teorií na rok 2012 totiž ukazují stále častěji. – Téma věda bude hlavní náplní až 3. a 4. části. – A některé zvláštní jevy již byly mnohde zřejmě zachyceny. Problém je, že spousta lidí do jádra té věci ještě nenahlédla nebo je nepochopila, proto se tak často setkáváme s bakatelizací fenoménu roku 2012 jako celku. Po tom všem nám tedy nakonec vychází, že se vlastně dostáváme doslova do „propracovaného“ systému, v němž až příliš velká spousta kousků zapadá do druhého a postupně se skládá jako puzzle do jednoho velmi přesvědčivého gigantického celku.

Pojďme se tedy již věnovat první kapitole této série. Začněme se pro „rozjezd“ do celé této eseje věnovat jednotlivým prorokům, kteří ve svých spisech mají zahrnut rok 2012 nebo souhrnně dnešní dobu jako významný bod světového dění.

1. Proroci a jejich proroctví

Tato kapitola nás bude provázet po zbytek první a po většinu druhé části. Jmenování jen těch nejznámějších a nejdůvěryhodnějších proroků věnujících se

roku 2012, vysvětlování jejich základních principů a samozřejmě jednotlivá proroctví každého z nich totiž zabere dobrých pár odstavců. Právě nebývalé množství proroctví ze všech koutů světa jsou ale jednak důkazem o obrovském zájmu předchozích civilizací o dnešní dobu a jednak zejména tato poutavá, a mnohdy úspěšná proroctví nás doslova vyzývají k vážnému zamyšlení nad celým tímto fenoménem.

1.1: Mayský kalendář

Civilizace Mayů vzkvétala především mezi 6. a 9. stoletím našeho letopočtu, ovšem její prvopočátky jsou nalezeny už v dobách několik tisíciletí před Kristem. Byla to indiánská, nábožensky založená kultura s ohromnými astrologickými znalostmi. Obývali Střední Ameriku, převážně území dnešního jižního Mexika kolem Yucatánského poloostrova. Přibližně 4 000 let pravidelně zaznamenávali změny v pozicích hvězd, souhvězdí a dalších objektů na nebi. Ze svých pozorování potom vycházeli při tvorbě Mayského kalendáře.

Tento kalendář je vlastně *soukolí* se soustavou hieroglyfů, které znázorňují cykly Solárního roku – *haab* (365 dní) a roku Posvátného – *tzolkin* (260 dní). Ze soukolí Mayského kalendáře a na něm nakreslených hieroglyfů ale můžeme vyčíst i další cykly, jako například *tún* (dlouhý 360 dnů), který se skládá z *uinalů* (jeden dlouhý 20 dnů). Dále můžeme narazit na *kin* (1 den), *katún* (200 dnů), *baktún* (144 000 dnů – necelých 400 let) a jiné. Kalendář je starý tisíce let, ovšem po celou svou existenci až dodnes velmi přesně předpovídal zatmění Slunce a další výjimečná postavení planet a hvězd ve vesmíru (odchylna v přesnosti nikdy nečinila více než 33 sekund). Je zajímavé, že Mayové dokázali takto dokonale vysledovat a zapsat do kalendáře cykly ve vesmíru, aniž by znali výkonnou počítačovou techniku, bez níž ke svým výpočtům a závěrům nedojdou ani dnešní astronomové. Také z toho důvodu je určitě velmi zářející zjištění, že den 21.12.2012 našeho gregoriánského kalendáře je pro Mayský kalendář, který vždy uchvacoval svou bezchybnou přesností, posledním.

Z kalendáře vyplývá, že dnes žijeme v době třináctého, posledního baktúnu, který završí jeden Světový věk, trvající celkem 5 125 let, a zároveň na vrcholu Galaktického cyklu, trvajícího 25 627 let, přičemž oba tyto dlouhé významné cykly končí shodně právě 21.12.2012. Co to znamená?

Podle Mayů na zimní slunovrat roku 2012 dojde k unikátnímu postavení Země vůči středu galaxie Mléčné dráhy. Země, Slunce i střed naší Galaxie se tehdy budou nacházet v přesné linii (přímce) a ocitneme se na galaktickém rovníku. Podivuhodné je, že v podstatě ke shodnému závěru ve svých výpočtech dospěli také dnešní astronomové (viz další části). Přejít Sluneční soustavy přes galaktický rovník je přitom velmi výjimečný jev, k němuž dochází jen jednou za 25 800 let. Naše civilizace zatím nic podobného nezažila, a nabízí se proto

otázka, jaký dopad bude mít toto mimořádné postavení planet a hvězd na naši Sluneční soustavu, potažmo na naši planetu. Spekuluje se o různých jevech, jaké by toto postavení mohlo způsobit – například poruchy geomagnetického pole Země, zvláštní úkazy na obloze, změna našeho vědomí (transformace), nahuštění energie a zrychlování času. Pravděpodobností výskytu těchto a dalších jevů se budeme zabývat v následujících částech. Co ale Mayové? Mají i oni předpoklady, jak se přechod Země přes galaktický rovník projeví na světovém vývoji? Ano.

Král Mayů měl na své hrobce napsáno proroctví „*Radujte se do roku 2012, pak budete jiní.*“^[41] Další z Mayských proroctví vztahujících se k naší době zase říká „*Smrt bude stále nablízku, přijdou velké katastrofy, velcí vládcové zemřou, aby dali život novým vládcům.*“^[42] Mayové věří, že v okolí galaktického rovníku se nachází pás mocné kosmické energie, která při přechodu planetu očistí od zla a změní naše vědomí a vnímání světa. Upozorňují ovšem mimo jiné zároveň na doprovodné „*velké katastrofy*“, jež by měly zasáhnout do života většiny civilizace. Potom, po

roce 2012, se prý všechno změní a nastane nová světová éra nebo zcela nový svět. Řečeno stručně, Mayové nám zřejmě pro období do roku 2012 předpovídají stupňování se katastrof, transformaci, ale ke dni 21.12.2012 zřejmě jen konec světa v takové podobě, jak jej známe (konec materialistického smýšlení) a přechod světa do vyšších vibrací, nikoli naprostý konec. Už brzy se dozvíme, nakolik úspěšná tato zčásti optimistická předpověď od slavné Mayské kultury bude...

Mayský kalendář je jedním z historicky nejpresnějších astrologických kalendářů v naší historii.

1.2: I-ťing – Time Wave Zero

Kniha I-ťing (v překladu Kniha Proměn) je velmi známá kniha čínského původu. Vytvořil ji starověký čínský vládce Fu-shi někdy 2 500 let před Kristem. Je to starodávné dílo určené k (většinou) osobnímu vykládání budoucnosti. Během své existence se stačila proslavit po celém světě a dnes ji používají lidé s různým

zaměřením a z různých důvodů prakticky všude. Podle těch, kteří vykládání budoucnosti prostřednictvím I-ťing již vyzkoušeli, jsou odpovědi na položené otázky často pozoruhodně přesné a mnohdy vystihují přesně to, na co se tazatel ptá...

Při věštění z knihy I-ťing se využívá mincí, které se po vyslovení otázky podle pravidel vrhají současně na stůl. Po tomto vrhu pak následuje další krok – provést záznam, zda padly spíše horní nebo dolní strany mincí. To se dělá jednoduše. Pokud alespoň dvě mince po dopadu ukáží svou dolní stranu, nakreslíme na prázdný papír plnou čáru. Jestliže padnou spíše horní strany, nakreslíme čáru přerušovanou. Toto s obdobnými pravidly provedeme celkem šestkrát, přičemž každou následující čáru přikleslíme na tentýž papír pod čáry předchozí. Tím nám po posledním, šestém zápisu, vznikne tzv. hexagram, tedy soustava čar, chcete-li obrazec. Poté se vyhledá stejný obrazec v knize I-ťing a nakonec následuje přečtení proroctví, které se k danému obrazci vztahuje.

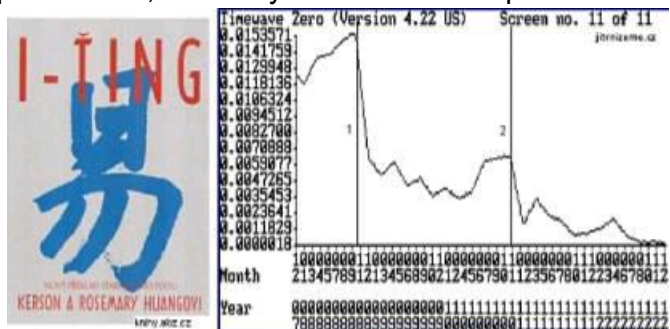
Příklady možných hexagramů I-ťing. Celkem existuje 64 možných kombinací.

Americký filozof, spisovatel a etnobotanik Terence McKenna (*1946 – †2000) však při svém životním bádání v souvislosti s knihou I-ťing našel velmi zajímavé vztahy mezi jejími hexagramy i jejich pravidly a vyslovil názor, že I-ťing nemusí ani zdaleka fungovat jen jako osobní vykladač budoucnosti. Podle jeho teorie může všech 64 možných hexagramů I-ťing za dodržení jejich pravidel posloužit jako ukazatel změn a lze je vyjádřit v grafu. A jak se ukázalo, měl pravdu, a navíc svým objevem zřejmě rozluštil jedno z velkých tajemství této slavné čínské věštecké knihy. Po sestavení grafu totiž vyšla najevo jedna překvapivá věc – pokud grafu dodáme časovou linii s počátečním bodem 2 500 let před Kristem, kdy I-ťing vznikla, a koncovým bodem 2012 našeho letopočtu, jeho křivka vystihuje události a náladu světa v naší daleké i blízké minulosti, přítomnosti a možná i skromné budoucnosti...

Terence McKenna tuto časovou linii nazval *Time Wave Zero*. Graf zachycuje období od vytvoření knihy I-ťing (2 500 let před Kristem) až do 21.12.2012. Tehdy cyklus 64 hexagramů I-ťing, který McKenna objevil, končí – *shodou náhod* stejně jako kalendář Mayů, a to na své nejnižší hodnotě. Time Wave Zero oproti běžným proroctvím sice nepředpovídá konkrétní charakter a druh událostí, jeho křivka ovšem ukazuje směr, jakým se svět jako celek podle ní bude ubírat – pokud klesá, počet změn se zrychluje a nálada světa se naklání spíše k horšímu (přibývá negativních událostí), při stoupající tendenci křivky je tomu přesně naopak. A že se to až pozoruhodně splňuje – z grafu je velmi patrný například vzestup křivky v období objevení Ameriky a naopak dvojitý pokles ve 20. století, který jakoby kopíroval průběh obou světových válek. Doslova výmluvné shody s děním ve světě jsou ale k nalezení takřka nepřetržitě na celé linii, tj. po celá tisíciletí.

Až do nedávna ale vlastně nešlo tak úplně o předpověď. Jak je psáno výše, hodnoty grafu sice vychází z knihy I-ťing vytvořenou 2 500 let před Kristem, ale Terence McKenna toto tajemství I-ťing rozluštil a graf sestavil až v 80. letech 20. století. Kritici Time Wave Zero tedy měli delší dobu k dispozici dobrý argument. Mohli tvrdit, že McKenna byl podvodník, který vše zinscenoval uměle. Jenže v tom případě by se nemohlo stát tohle: Jeden z posledních významných poklesů křivky Time Wave Zero začíná v **posledním čtvrtletí roku 2008** a s mírným zpomalením během roku 2010 pokračuje až do samotného konce grafu 21.12.2012, kdy je hodnota grafu na 0... Jakýsi rozjezd změn, souvisejících s apokalypsou v roce 2012, tedy už podle tohoto grafu probíhá od roku 2008. A tak si troufám tvrdit, že jsme, **po McKennově smrti**, svědky dalšího významného

uspěchu Time Wave Zero. Příkladně v době, kdy začíná křivka zmiňovaný pokles křivky, totiž propukla ve skutečném světě finanční krize, kterou následovalo mnoho dalších velkých událostí (plynová krize na začátku roku 2009, vznik a postupné šíření nebezpečných druhů chřipky, významné výkyvy klimatu v Evropě během letošního roku a pro naše zeměpisné šířky netypické povodně vyvolané přívalovými dešti, vzrůstající hrozba vývoje jaderných zbraní v některých zemích, rychle se prohlubující politická nestabilita v mnoha státech včetně České republiky, silná zemětřesení a tsunami v Tichomoří,...). Těchto podstatných událostí ve světě od doby, kdy začala křivka Time Wave Zero klesat, zkrátka doopravdy přibylo... Někteří z vás možná namítnou, že něco se děje stále, a proto nelze předchozí rok nazývat *startem větších apokalyptických změn*, ovšem je třeba si uvědomit, že tyto události nejsou tak úplně běžné – co do jejich velikosti jsou mnohdy podstatnější, rozsáhlejší a je jich více než v předchozích letech. Již často nemají regionální, nýbrž globální význam, více či méně ovlivňují náladu většiny lidské populace. A to, že takových událostí se za poslední rok vyskytlo hned několik, už může leccos předznamenávat...

I-ting je jednou z Hodnoty Time Wave Zero vychází z nejstarších knih hexagramů vůbec. Vyšla již I-ting. Kolmice č. 1 upozorňuje na

Time Wave Zero do budoucna ukazuje další velkou vlnu změn od přelomu let 2010 a 2011. To jeho křivka opět velmi rychle klesá. Má jít o poslední, nejintenzivnější část změn, která, pokud graf svou přesnost zachová, povede již přímo k onomu přelomovému datu 21.12.2012...

pokles křivky v období začátku
ve spoustě finanční krize, kolmice č.2
jazycích. znázorňuje předpovídanou další vlnu
změn na přelomu let 2010/2011.

1.3: Pyramida v Gíze

Rovněž starověcí Egypťané měli svůj vlastní způsob, jak vytvářet a zapisovat svá proroctví; a rovněž jejich předpovědi jsou až pozoruhodně přesné – a končí v dnešní době...

Chufuova pyramida v Gíze, neboli Velká pyramida, byla postavena na příkaz egyptského faraona Chufua kolem roku 2 600 před Kristem. Patří mezi 7 divů světa. Je totiž význačná svou velikostí – její výška činí 137 metrů, obsazuje 5 hektarů plochy a její objem se rovná 2 600 000 metrům krychlovým. Není to ale jen její velikost, čím je výjimečná. Už od nepaměti kromě turistů přitahovala také archeology a jiné badatele, kteří ulpívali na rozluštění spousty tajemství, jež tato pyramida skrývá. Kromě několika dodnes nerozluštěných je tu i jedno takové, které už zřejmě rozluštěno bylo.

V útrobách Chufuovy pyramidy se větví několik chodeb, které spojují komnaty uvnitř pyramidy. Každá z nich má své jméno (např. Stoupající chodba, Velká galerie, Královská komnata, Komnata pro královny, Pohřební komnata...), přičemž v Královské komnatě je ukryt *sarkofág*. Tento sarkofág je však prázdný, Chufuova mumie schází. Existují sice spekulace, že mumie mohla být někdy v minulosti ukradena, esoteričtí archeologové pro to ale mají jiné vysvětlení. Podle nich pro uložení Chufuových ostatků nikdy Velká pyramida určena nebyla. Zároveň tito badatelé věří, že ve Stoupající chodbě, Velké galerii, Předsíni před Královskou komnatou a v samotné Královské komnatě je do kamene vytesána časová linie zahrnující nejpodstatnější roky naší civilizace od jejího samého počátku až do začátku jejich posledních dnů.

Ve Stoupající chodbě a Velké galerii platí pro čtení časové linie pravidlo, že jeden pyramidový palec (v podstatě srovnatelný s délkou běžného palce) znamená jeden rok dějin naší civilizace. V Předsíni a Královské komnatě platí toto pravidlo v trochu pozměněné formě: Jeden palec je na časové ose roven jednomu měsíci. Vyznačeny (vytesány do kamene) jsou ovšem jen ty skutečně nejvýznamnější roky, jak to o nich prorokovali starověcí Egypťané, a jen na určitých místech cesty do Královské komnaty. A jak se nyní přesvědčíme, proroctví Velké pyramidy do detailu odpovídá skutečnosti. První bod linie nalezneme těsně po vstupu do Stoupající chodby. Právě na tomto místě je vytesáno číslo 1486, jež znázorňuje rok 1486 před Kristem. Zdá se, že tento rok byl skutečně podstatný, a to zejména pro dosavadní otrokářský systém v Egyptě. Mělo dojít ke vzpouře, kdy Mojžíš vyvedl z Egypta izraelské otroky. V té době bylo Chufuově pyramidě asi 1000 let...

Poté, co přjdeme Stoupající chodbu, dorazíme ke schodišti zvaném Velká galerie, na jehož začátku můžeme na nápadně velkém schodu spatřit druhý bod časové linie – rok 33 našeho letopočtu. To souhlasí s obdobím, kdy byl podle záznamů ukřižován Ježíš Kristus, přičemž právě jeho ukřižování a legendární zmrtvýchvstání se stalo důvodem pro vznik křesťanství, dnes nejrozšířenějšího náboženství. O významnosti období kolem roku 33 tedy nelze pochybovat.

Jakmile dorazíme na vrchol Velké galerie, dostáváme se k nejpodstatnější části celé cesty – do Předsíně a do Královské komnaty, tedy do „*místností*“ s proroctvím apokalypsy. V obou těchto místnostech už platí výše zmíněné pravidlo, že jeden pyramidový palec zobrazuje jeden měsíc v našich dějinách.

Celá Předsíň je vlastně ohraničením jednoho období: Srpen 1914 až Listopad 1918. To naprosto přesně vystihuje dobu 1. světové války...

Dalším rokem je 1936, vytesaný na vchodu do Královské komnaty. To je rok významný hned dvěma podstatnými událostmi. Jednak se začalo schylovat k 2. světové válce (Adolf Hitler, už ve funkci říšského kancléře, dne 7.3. toho roku vypověděl Locarnskou smlouvu a obsadil Porýní). A v tomtéž roce byla na základě pohybu zemětřesných vln potvrzena existence zemského jádra.

Následujícího bodu si můžeme všimnout hned po vstupu do Královské komnaty, která už s apokalypsou souvisí přímo. Je jím rok 1953. Proroctví pro tento rok je spíše náboženského rázu – někteří proroci, nezávislí na sobě ani na proroctví Velké pyramidy, označují rok 1953 jako čas znovuzrození Osirise (egyptského Krista) a „*hranu*“ Adamova věku...

Pokud si při cestě napříč Královskou komnatou nevšimneme onoho podezřele prázdného sarkofágu a zamíříme přímo k protější stěně, nalezneme koncový bod celé linie. Avšak, není jím překvapivě Prosinec 2012, jak by mnozí určitě čekali, nýbrž Září 2001. Žeby nevyplněné proroctví o konci světa? Neradujte se předčasně, je tu háček, a nikoliv jeden.

Dlouho si lidé o tomto posledním bodu opravdu mysleli, že znamená přesný měsíc konce světa. Nyní se ovšem ukazuje, že pravé poselství je v tomto posledním bodu linie zřejmě zakódované a že vytesané proroctví přesně odkazuje jen na počátek závěrečného, apokalyptického cyklu, do jehož konce jsme zatím dodnes nedospěli...

Není určitě třeba připomínat, čím bylo **Září 2001** natolik odlišné od jiných měsíců, že si vysloužilo zápis v proroctví Velké pyramidy. Co ale mají teroristické útoky před téměř deseti lety společného s předpovídanou apokalypsou v roce 2012?

Dlouho si lidé o tomto posledním bodu opravdu mysleli, že znamená přesný měsíc konce světa. Nyní se ovšem ukazuje, že pravé poselství je v tomto posledním bodu

linie zřejmě zakódované a že vytesané proroctví přesně odkazuje jen na počátek závěrečného, apokalyptického cyklu, do jehož konce jsme zatím dodnes nedospěli...

Není určitě třeba připomínat, čím bylo Září 2001 natolik odlišné od jiných měsíců, že si vysloužilo zápis v proroctví Velké pyramidy. Co ale mají teroristické útoky před téměř deseti lety společného s předpovídanou apokalypsou v roce 2012?

Všimli jste si, jak se svět po této velké události začal rychleji měnit? Útoky na USA se staly důvodem vyhlášení pomyslné války proti terorismu, která se začala skloňovat po celém světě. Války obecně se staly realitou nebo větší hrozbou pro více oblastí než dříve. Teroristických útoků, masivních manifestací a násilí a nespokojenosti vůbec ve světě přibýlo. Stále více zemí se potýká s politickými převraty. Objevily se nové nebezpečné nemoci a svět začala děsit potencionální, a postupně reálná hrozba rozvoje pandemie (v letech 2003 – 2007 představovala největší riziko ptačí chřipka, nyní je to již několik druhů nebezpečné chřipky, kterými se dodnes nakazilo již několik set tisíc lidí). Ledy z polárních oblastí ustupují rychleji než dříve. Extrémní projevy počasí se staly častějšími a významnějšími než ještě v 90. letech 20. století... Zkrátka řečeno, některé okolnosti naznačují, že 11. září 2001 by mohlo být mimo jiné i jakýmsi bodem, od něž se změny ve světě systematicky urychlují, zvýrazňují a jako by společně směřovaly do jednoho bodu, který zatím stále ještě leží v budoucnosti. Jako by tento den otevřel jakýsi výjimečný katastrofický cyklus... To by vysvětlovalo, proč Egypťané ukončili proroctví Velké pyramidy v Září 2001. Navíc –tato teorie má podporu v mnoha dalších směrech.

V datu 11.9.2001 nalezneme i několik zajímavých, podezřele vzhlížejících numerologických shod. Posudte sami:

V první řadě je tu číslo **11 (11.9.2001)**: V roce 2001 zbývalo do roku 2012 přesně **11** let. Přesným okamžikem, kdy bude naše Země ležet v naprosté linii se středem Mléčné dráhy, je čas 21.12.2012, **11:11** hodin. Malý sluneční cyklus, tj. doba, během níž Slunce projde obdobím maxima a minima sluneční aktivity, trvá rovněž **11** let, přičemž poslední sluneční maximum proběhlo v roce 2001 a další vychází na rok **2012**. Jak vidno, v čísle 11 u data teroristických útoků můžeme nalézt spoustu skrytých modelů ukazujících na rok 2012...

Kombinace **111 (11.9.2001)** je v numerologii považována za symbol Nového cyklu. Přitom právě 11. září 2001 bylo jediným dnem toho měsíce, kdy kombinace 111 mohla vyjít. Žádný jiný den v září 2001 nám takovou číselnou shodu nenabízel. Vidíme zde zajímavou shodu mezi proroctvím Velké pyramidy, teroristickými útoky i symbolem 111. Pokud se tedy starověcí Egypťané

zmiňovali o Září 2001 jako o měsíci, kdy odstartuje apokalyptický cyklus, nemůžeme se domnívat, že přesně ukazovali právě na 11. září...

Číslo 9 (11.9.2001) je mimo jiné symbolem duchovna. Tento případ využití čísla 9 může odkazovat na transformaci, pro níž je skutečně předpovězen duchovní vzestup

lidstva...

Tím bychom měli za sebou stručný numerologický rozbor data 11.9.2001. Jenže my můžeme ve vyjmenovávání zajímavých shod okolností pokračovat dále.

V knize Hopi, knize o stejnojmenném indiánském kmenu, je zapsán kromě jiného i průběh dávno minulé apokalypsy, jak podle Hopiů proběhla před více než 10 000 lety. Tehdy byl podle jejich kultury završen věk Druhého světa (viz Indiáni Hopi). V zápisu sice vystupují postavy s naprosto šílenými jmény, ale člověku vyrazí dech spíše to ostatní, co zápis obsahuje. I tady se totiž, i když v textu s poněkud jiným významem, setkáváme s něčím, co má svým způsobem k teroristickým útokům z 11. září, a událostem v dnešním světě velmi blízko:

„... Sótukknang přikázal dvojčatům Pöqánghoyaovi a Palöngawhoyaovi, aby opustili své posty na severním a jižním konci osy světa, kamž byli vysláni, aby dbali na správné otáčení Země.

Dvojčata sotva opustila svá stanoviště, když svět, jsa teď bez kontroly, ztratil rovnováhu, začal se bláznivě otáčet, a potom se i dvakrát převrátil. Hory se s velkým cáknutím ponořily do moří, moře a jezera zaplavila všechnu zem; a jak se svět otáčel tím chladným a neživým prostorem, zmrzl na led.

To byl konec Tokpa, Druhého světa.“ [3]

Oswald Bílý Medvěd Fredericks, podle záznamu Franka Waterse, kniha Hopi

Budovy World Trade Center (WTC) se za dobu své existence staly pro město New York dominantou podobně významnou jako Socha Svobody. Svým architektonickým provedením a především výškou významně vyčnívaly nad ostatní stavby ve svém okolí. Obě budovy WTC přitom na newyorských scenériích vždy působily věrným dojmem, že k sobě patří a že jedna bez druhé nemůže existovat. Proto se jim dostalo přívzviska „**Dvojčata**“, což o nich bylo známo více méně celosvětově.

Nemůžeme pochopitelně jako obyčejní lidé z reálného světa ihned zavádět předpoklad, že kdysi dávno řídily rotaci Země jakési živé bytosti s nadpřirozenými schopnostmi, stejně jako že by tyto bytosti mohly mít cokoliv společného s budovami Světového obchodního centra v New Yorku. Ovšem přesto si všimněme té zajímavé shody mezi přívzviskem WTC a postavami ze zápisu o konci Druhého světa z knihy Hopi, která je nezpochybnitelná. Stejně jako postavy v zápisu byly i věže WTC dvojčata, která v určité době „*opustila svá stanoviště*“... Když si znovu připomeneme, že události přinejmenším v některých systémech nabyly významnějšího rázu po útocích z 11. září, tak přestože to může znít absurdně, jisté indicie jako by tajemně nasvědčovaly, že je zde přeci jen nějaký skrytý, leč těžko pochopitelný vzájemný

vztah, nebo zvláštní symbolikum. Setkáváme se zde totiž s poutavou shodou náhod... Podle mého názoru je celá tato věc minimálně k zamyšlení. Navíc – posun zemské osy nebo přepólování („*převrácení světa*“) je skutečně jednou z poměrně dobře podložených apokalyptických teorií vztahujících se k roku 2012. Nejenže tento jev pro naši dobu předpověděla spousta proroků, ale rovněž vědci jsou v této souvislosti na pozoru – ručičky kompasů se už dnes na některých místech občas chovají dosti zmateně a v geomagnetickém poli již byly zaznamenány významnější poruchy (viz. další části) ...

Ale to stále ještě není všechno. Máme tu ještě jednu věc.

Vracíme se nakrátko do Chufuovy pyramidy, k vchodu do Královské komnaty. Tento vchod je vysoký přesně 112 centimetrů. Proč zrovna 112? Není možné, že jde o hádanku záměrně vytvořenou při stavbě pyramidy, která ukazuje jak na 11. září 2001 (11), tak na rok předvídaných masivních změn a apokalypsy ('12)? Navíc – pokud výšku vchodu vyjádříme v metrech, což je obvyklejší, číslo 12 nám pěkně oddělí desetinná čárka: 1,12... Dlužno připomenout, že Královské komnatě se říká také *místnost apokalypsy*, hledat podobná symbolika je tedy více než na místě...

Přesnost předchozích proroctví Velké pyramidy, významné události v uplynulých letech, numerologie data 11.9.2001, popis konce Druhého světa podle Hopiů i symbolická výška vchodu do Královské komnaty nás společně přesvědčují, že bod Září 2001 v časové linii Velké pyramidy opravdu představoval něco jiného než předpovídaný konec světa v té době. Totiž – začátek posledního, apokalyptického cyklu s vrcholem v roce **2012**. Důvodů, proč této teorii věřit, je mnoho...

Chufuova pyramida (na obrázku nejvyšší).

1.4: Indiáni Hopi

Hopi (v překladu „*Mír*“) je jedním z nejstarších indiánských kmenů sídlících ve Spojených státech amerických. Obývají severovýchod státu Arizona, konkrétně oblast zvanou „*Čtyři rohy*“. Jde o náhorní plošinu skládající se ze čtyř „mes“, což je zvláštní geologický útvar podobající se stolové hoře (proto Čtyři rohy). Hopiové na svém území vybudovali 11 vesnic, a dokonce i vlastní hlavní město Oraibi, v kterých

společně jejich zhruba 3 500 členů žije. Oraibi je přitom, podle dostupných historických záznamů, nejdéle obývaným městem na území Spojených států – jeho vznik je datován na rok 1125.

Hopi mají vlastního vůdce (náčelníka). Jejich hlavními cíly je žít v absolutní harmonii s přírodou, sdílet hlubokou lásku k Zemi a všemu živému a uznávat své Bohy a Vesmír. Stejně jako jiné indiánské kmeny pochopitelně dodržují i své tradice a pravidelné rituální obřady. Jelikož jsou duchovně velmi hluboce založení, mají i výbornou představu o smyslu života, naší civilizaci, její přílišné orientaci na moderní technologie, a také apelují na obrovský význam dnešní přelomové doby, podobně jako spousta dalších kultur a proroků z celého světa.

Indiáni kmene Hopi se drží vlastního přesvědčení, že stvoření a zničení světa na Zemi proběhlo už celkem třikrát, a že planeta prochází vlnou katastrof pravidelně v určitém cyklu. Katastrofy v závěru těchto cyklů vnímají jako doprovod Očistného procesu planety, jehož součástí je i transformace. Tvrdí, že Země se takto zbavuje zla, které se na ní během trvání jednoho světa nahromadí, aby se na jejím povrchu mohl vyvíjet svět nový. Rovněž říkají, že dnes žijeme zrovna v době, kdy končí cyklus našeho, Čtvrtého světa. A tak jako svět za Noema zničila celosvětová potopa, náš svět má být podle kmene Hopi ve finále zničen ohněm...

Titíž lidé nás přitom už několik desetiletí opakovaně upozorňují, že jednou z hlavních příčin toho všeho, co nás čeká, je mimo jiné náš způsob žití, který absolutně není v souladu se Zemí, a narušuje její přirozenou rovnováhu. Právě to násilí a války, touha po moci, kruté zásahy do přírody, posedlost hmotou a penězi – to vše nás podle nich žene do záhuby, již si svým postojem k planetě přivoláváme sami. Věří, že čím více se postoj lidstva jako celku odlišuje od přírodních zákonů, a čím více se od přírody svým myšlením a činy oddalujeme, tím „drsněji“ nám to Země v době své Očisty vrátí. Pak, podle jejich legendy, začne nový koloběh – nastane doba Pátého světa s novými začátky a s novou nadějí pro *Matku Zemi*. Toto a nadcházející období proto většinou nenazývají jako „konec světa“, nýbrž jako „přechod do Pátého světa“. Jsou doslova přesvědčeni, že definitivní konec Zemi nečeká, rozhodně ne během této Očisty, o čemž svědčí i jedno z celé škály jejich proroctví: „... *Bude to definitivní, rozhodující bitva mezi dobrem a zlem. Tento boj očistí lidská srdce, uzdraví Matku Zemi z nemoci a zbaví nás zkažených.*“^[4]

Jedno z hopijských proroctví napsaných ještě v dobách před objevením Ameriky také říká: „*Až se přiblíží den velké Očisty, svět bude křížem krážem protkán pavučinami.*“^[5] Můžeme nalézt několik variant, jak by dnešní „moderní pavučina“ mohla vypadat: Elektrické dráty a stožáry hojně rozmístěné na všech kontinentech světa by se skutečně pro návštěvníka z dávných dob jevily jako monstrózní pavučiny. Rovněž, a možná pravděpodobněji, to může být Internet (**Web**, jak internetu také říkáme, je původní anglické slovo a znamená **Pavoučí síť** neboli **Pavučina**). Nutno podotknout, že Internet se po příchodu milénia začal velmi rychle rozšiřovat a dnes k němu má

přístup tak obrovské množství lidí, že bychom tomu ještě před deseti lety sami nevěřili. Dnešní svět tedy skutečně JE protkán pavučinou Internetu, lze to říct bez nadsázky.

Už jen z tohoto proroctví vyplývá, že Očista Země podle Hopiů již začala a její vrchol je doslova na dosah. Prorokové Hopi říkají, že má být doprovázena stupňujícími se celosvětovými katastrofami a 3. světovou válkou, v níž mají být použity i jaderné zbraně. „*Třetí světovou válku rozpoutají lidé v jiných starých zemích, kteří zradí dávno získané světlo. Spojené státy budou zničeny, země i lidé, atomovými bombami a radioaktivitou.*“^[6] Slovo „světlo“ je v tomto případě patrně výrazem pro „boží moudrost a rozum“. O které země, jež toto světlo zradili, se může jednat? Osobně mi popis v proroctví nejvíce sedí na země Středovýchodu, kde podle náboženské víry započala naše civilizace a kde se narodil Ježíš Kristus. Tato oblast je známá hlubokou islámskou vírou, avšak svou pravdu a přesvědčení tamnější radikálové prosazují často zbytečně násilným způsobem. To opravdu není příliš božský přístup k věci... V poslední době jsme také svědky stupňujících se hrozeb především z Íránu,

kteří se příliš tajají tím, že se chystá vyvíjet jaderné zbraně, a mezi Íránem a Spojenými státy jsme mohli pozorovat i první konflikty na diplomatické úrovni. Proroctví se začíná nebezpečně naplňovat...

Členové Hopi ovšem během své dlouhé historie vytvořili řadu dalších proroctví, která stojí za pozornost. Spousta z nich se již dávno vyplnila, některá teprve na své splnění čekají. Mezi tato proroctví patří i tzv. „Devět znamení před Očistou“, která Hopiové sepsali ještě před nástupem novověku. Všechna devět znamení se přitom již naplnila. V této sbírce proroctví předpověděli mimo jiné boje mezi armádou Spojených států a Indiány („*Přijdou lidé bílé pleti... Jsou to lidé, kteří berou zemi, která není jejich, a kteří uhodí na své nepřátele hromem.*“^[7]), vznik železniční dopravy („... *Budou se stavět kovové cesty pro železné koně.*“^[8]), opakované ekologické katastrofy na mořích a oceánech v podobě vyteklé nafty a ropy ze ztroskotaných tankerů („... *Mnoho živých tvorů kvůli tomu zahyne.*“^[9]) Věděli také o generaci Hippies, staletí před tím než nastala ve skutečnosti („*Uvidíte mnoho mladých, kteří nosí své vlasy dlouhé jako náš lid.*“^[10]). Poslední znamení se plní v přítomnosti a týká se dobývání vesmíru („*Očista nastane krátce potom, co lidé vybudují na nebi velký dům [kosmické stanice na orbitu Země]. Potom všude nastanou požáry, objeví se chamtiví, sobečtí a mocí šílení vůdci a dojde k občanským válkám. To je poslední znamení před velkou Očistou.*“^[11]).

Jak vidno, proroctví kmene Hopi se neuvěřitelně přesně vyplňují. Nyní následují proroctví popisující naši možnou skromnou budoucnost:

„Průmyslové národy se stanou bezstarostnými při opatřování stále větších zdrojů ze země. V domnění, že všechny tyto věci jim vydrží navždy, brzy vyčerpají přirozené zásoby. Projeví se nedostatek paliv a průmyslová mašinerie se zastaví. Stroje užívané k sázení, sklizni a dopravě se stanou zbytečnými. Police supermarketů s farmářskými

produkty budou brzy prázdné; zemědělci a ti, kdo pěstují své vlastní potraviny, nebudou chtít prodávat své produkty. Peníze se stanou bezcennými. Bílý člověk s celou svou inteligencí a technologiemi nebude schopen napravit škody. Budeme svědky zvláštních událostí v přírodě i na Zemi, včetně lidstva.“ [12]

„Země se bude kolébat sem a tam (posun osy). Bílý člověk bude bojovat s lidmi v ostatních zemích – s těmi, kteří jako první ovládli světlo moudrosti (země Středovýchodu). Bude tam mnoho sloupců dýmu a oheň jako ten, který bílý člověk vytvořil v poušti nedaleko odtud (jaderné zbraně).“ [13]

„Ctižádostivých duší bude ubývat, zatímco počet lidí dobrého srdce, kteří žijí se Zemí v harmonii, bude narůstat, až do doby, kdy se Země zbaví zla. Pokud mají Hopi pravdu, bude nový svět dokonalý a Země znovu rozkvetne. Duchovní brána je otevřená...“ [14]

Poslední z uvedených proroctví jasně dokazuje, že kmen Hopi po vlně celosvětových katastrof a Očistě předpokládá vývoj nového, Pátého světa...

1.5: Ursula Sontheilová – Matka Shiptonová

*„Až obrazy budou se hýbat jako živé (televize),
až lodě plout budou pod mořem jako ryby čilé (ponorky),
až člověk vzletí jako pták a po obloze léhat bude (letadla),
pak polovina světa, v krvi hluboko pohřbená, zahyne.“* [15]

To mimo jiné předpověděla pro naši dobu Ursula Sontheilová, známá častěji jako Matka Shiptonová. Její veršovaná proroctví jsou až děsivá, avšak není to pravidlem. Některá z nich předpovídají pro fenomén 2012 i úžasné změny – například *Zlatý věk* (viz níže).

Zpracovat životopis Matky Shiptonové je trochu složitější. Je totiž jednou z postav, jejichž život je zahalen v různých legendách a pověrách, a je těžké rozsoudit, co z toho je pravda a co smyšlenka. Traduje se například, že se jako malá chovala

agresivně vůči dětem, jež se jí příliš posmívali. Rovněž se rozšířila zvěst, že byla neobvykle velká, nevzhledná a tělo měla mít pokřivené... Pravdivost těchto pověr dnes můžeme potvrdit či vyvrátit jen těžko. Většina zdrojů se však vesměs shoduje, že se narodila v červenci roku 1488 v jeskyni v blízkosti anglického města Yorkshire. Její matka Agatha Sontheilová prý ovládala nadpřirozené schopnosti a zemřela (alespoň podle některých zdrojů) krátce po porodu. O Uršulu se pak starala pěstounská rodina. V roce 1512 se Uršula vdala, a to za Tobiasi Shiptona, za tesaře žijícího rovněž v blízkosti Yorkshire. Během svého života sepsala nesčetné množství básní poskytujících pohled do blízké i daleké budoucnosti, a jak čas ukázal, drtivá většina z nich se dříve nebo později do detailu vyplnila. Několik z nich už v průběhu jejího života. Proto se o ní a jejich mimořádných schopnostech brzy dozvědělo široké okolí. Lidé ji považovali za jasnovidku nebo čarodějnici. Začali jí přezdívat Mother Shipton – Matka Shipton (ová). Zemřela v 73 letech, v roce 1561, což sama sobě úspěšně předpověděla. Některé prameny tvrdí, že byla upálena jako čarodějnice.

Příběh vývoje proroctví Matky Shiptonové však kupodivu po její smrti neskončil. Proroctví se totiž stala velmi populárními a lidé o ně měli velký zájem, čehož zřejmě využili vydavatelé, kteří měli možnost publikovat tato proroctví dál. Spáchali podvody – namísto toho, aby je ihned rozšiřovali po veřejnosti, vzali některé verše za své vlastní a přetvořili je podle svých představ. Teprve pak je publikovali. Většina z těchto proroctví ale, jak se za chvíli přesvědčíme, na své úspěšnosti v budoucnosti přesto neztratila (což je v jistém smyslu záhada). Mezi tyto podvodníky se zařadil například vydavatel Richard Hindley, který v roce 1862 vydával knihu plnou proroctví od Matky Shipton. Proslavil se především tím, že si kromě jiného do jednoho z jejích veršů dovolil připsat vlastní proroctví, které se jako jediné nikdy nevyplnilo. Znělo: „*Svět dospěje ke svému konci v roce 1881.*“ Neboť Shiptonová byla už tehdy proslulá svými mimořádně přesnými předpověďmi, propukla mezi lidmi panika a strach z apokalypsy právě v tom roce, a i když se Hindley k podvodu přiznal relativně včas, trvalo delší dobu než se situace uklidnila. Tak to by byl jeden nenaplněný, podvodně vytvořený verš. Jenže co ty další verše? Manipulace s proroctvími Matky Shiptonové prokazatelně probíhaly přinejmenším v 17. a 19. století. Lze tedy předpokládat, že během těchto manipulací bylo pozměněno více veršů. Jestliže je to ovšem pravda, pak by tyto změny měly způsobit celkovou ztrátu hodnoty a přesnosti proroctví Matky Shiptonové, zjednodušeně řečeno, proroctví pro 20. století a dnešní dobu by se teoreticky nikdy nemohla ukázat jako úspěšná, protože originály byly místy pozměněny nebo zcela přepsány podvodníky. Opak je ale, světe, div se, pravdou. Jak je to možné? Žeby schopnost předpovídat budoucnost plně ovládal i Hindley včetně dalších podvodníků, kteří se během několika staletí na svévolných úpravách veršů Matky Shiptonové podíleli? Mohla být tato schopnost mezi lidmi rozšířená více než si dnes připouštíme? Nevím, nevím, osobně to považuji za velmi pochybnou teorii, ale zároveň mi schází jiné racionální vysvětlení. Celé je to velmi zvláštní, záhadné, ale skutečné. A dokládají to samotné verše, které opravdu vystihují podobu a náladu světa i v dnešní době, tedy i dávno po zmíněných manipulacích. My se nyní na jednotlivá proroctví Matky Shiptonové podíváme. A pro přehled úplně od začátku, od dob, kdy tato prorokyně ještě žila.

Historicky první známé úspěšné proroctví Matka Shiptonová věnovala tehdejšímu králi Anglie Jindřichu VIII. Předpověděla mu, že v bitvě zvítězí nad Francií. K tomu skutečně došlo v roce 1513. Správně předpověděla svou smrt v roce 1561. „*Dřevěné koně západního monarchy budou zničeny Drakeovými silami.*“^[16] Takto přesně popisovala porážku Španělské armády, a to celá desetiletí před tím, než se tak stalo v roce 1588. Pro Londýn zvěstovala doslova apokalypsu. Město podle ní měla potkat v těsném sledu epidemie a velký požár. Skutečnost? Roku 1665 toto město zachvátil mor, který zabil na 85 000 lidí a jen o rok později (1666) většina Londýna skutečně lehla v gigantickém požáru popelem. A rovněž předpověděla vzestup královny Viktorie.

Verše Matky Shiptonové ovšem pokračují dál. Pojdme si tedy několik z nich, blízkých naší době, citovat.

*„Přijde rok tisíc devět set a třicet šest,
zděné domy budou svítit slámou a poleny.
Na ně chystá se plánované války pěst,
oheň s mečem smýčí po zemi.“ [17]*

Stejně jako Velká pyramida, i Matka Shiptonová úspěšně odkazuje na rok 1936 jako na rok zlomu co se týče vývoje událostí před druhou světovou válkou (Adolf Hitler, už ve funkci říšského kancléře, dne 7.3. toho roku vypověděl Locarnskou smlouvu a obsadil Porýní).

„Lidská myšlenka poletí kolem světa tak rychle, jak hbitý je mžik oka.“ [18]

Jeden z veršů výborně vystihujících dnešní dobu. Telefon, fax, internet, média – přes tyto přístroje a sítě opravdu naše myšlenky létají „*tak rychle, jak hbitý je mžik oka*“. O podobných technických vymoženostech si přitom lidé žijící za doby Matky Shiptonové mohli nechat jen zdát.

*„Ženy se začnou chovat jako šilené,
oblékat se jako muži, nosit kalhoty,
ostříhají si vlasy a zmizí i copy,*

Ženy nosící kalhoty, s krátkými, přebarvenými vlasy – dnes tento styl módy považujeme za zcela běžný, ale v 16. století, za dob Matky Shiptonové... To bychom

byli za „šilence“... Přesnost proroctví Matky Shiptonové, ať už jde o originál – nebo o svévolnou úpravu vydavatele, je zkrátka obdivuhodná...

*„To bude znamení všem vidoucím,
budte si jisti, to (popsané v dalších verších) přihodí se všem dosud živoucím,
naráz odumře láska a manželství vymizí,
ubude národů a nevinnost všem bude cizí...“ [20]*

Tento verš jako by popisoval poslední stadium před velkým světovým zlomem anebo jeho koncem („*To bude znamení všem vidoucím, budte si jisti, to přihodí se všem dosud živoucím, ...*“). Jeho druhá polovina přitom velmi přesně vystihuje odvrácené stránky dnešní doby. Mnoho z vás určitě uzná, že láska a kvalita dnešních – často nestabilních – manželství jsou nyní opravdu ve výrazném a smutném úpadku. Podle statistik rovněž v poslední době poněkud klesá i počet oddaných párů. A co slova „*Ubude národů a nevinnost všem bude cizí...?*“ Úbytek národů nepozorujeme, ale může se jednat o zakódované proroctví – ukazuje snad na sdružování cílů a ideí jednotlivých států s ostatními prostřednictvím mezinárodních organizací jako EU nebo NATO, které dnes probíhá ve velkém?

A následuje bezprostředně proroctví apokalypsy:

*„Tři spící hory náhle procitnou,
bahnem, ledem a smrtí vydechnou.
Pak v jeden ráz město za městem země pohltí,
v zemích, o nichž já ještě nevím, těchto dní.“ [21]*

Je toto proroctví odkazem na nebezpečí kolem seizmicky velmi aktivního zlomu San Andreas ve Spojených státech amerických („... *v zemích, o nichž já ještě nevím, těchto dní.*“)? Zde se na rozhraní mezi severoamerickou a pacifickou litosférickou deskou nalézá 1 200 kilometrů dlouhý pás narušené zemské kůry s množstvím potencionálně nebezpečných trhlin, které se při silnějším zemětřesení mohou rozpadnout a způsobit rozestoupení obou litosférických desek. Tím by vznikla rozšiřující se propast, do níž by bylo během zemětřesení pohřbeno vše, co by jí stálo v cestě („... *Pak v jeden ráz město za městem země pohltí, ...*“). V apokalyptických vizích o roce 2012 se můžeme dohledat několika apelací na změny a katastrofy, které by mohly být spouštěčem pro větší počet zemětřesení a vulkanických erupcí. Za takových podmínek bych viděl rozestoupení litosférických desek jak reálnou hrozbu...

*„Pak přispěchají záplavy rychlých vod,
jež celou Zem změni v jediný blátivý brod.
Lidstvo mizící v močálu slizkosti*

pro bližní své vydá jen steny úzkosti.“ [22]

Další z veršů Matky Shiptonové, při jehož čtení doslova běhá mráz po zádech. Ať se ovšem možné splnění tohoto proroctví jeví jakkoliv nepravděpodobně, existuje jedna možnost, za které by tato náhlá Potopa světa mohla nastat ve skutečnosti – pokud by došlo k přepólování zemských magnetických pólů, Země by se při tomto procesu začala chaoticky otáčet. Arktida i Antarktida by současně postoupily do teplejších oblastí, kde by náraz roztály jejich ledy. Hladina světového oceánu by v důsledku toho mohla stoupnout o více než sto metrů (viz. další části) ...

*„Velikášství své a úsměv, jež tvář mučí,
nakonec pohnou Bohu samému žlučí.
Země se rozestoupí, pukne Zem
a prchat bude člověk, král i s posledním otrokem.“ [23]*

Láska a solidarita se ze světa vytrácí. Lidé hledí jen na sebe a mnohé z nich pohltila vlastní arogance, samolibost, peníze a chtíč („*Velikášství své a úsměv, jež tvář mučí, ...*“). Je na místě úvaha: Zasloužíme si snad s našim postojem k Zemi něco

jiného než drastický zlom v vývoji a katastrofy, které nás všechny srovnají do jedné latě bez ohledu na velikost našeho majetku („... a prchat bude člověk, král i s posledním otrokem.“)?

*„V jakési zemi tak tuze vzdálené,
potloukat se budou hloučky ztracené,
nezbude jim nic než opustit vše, co znali,
maličko je jich na to, abychom je počítali.“ [24]*

Katastrofy zastihnou každého z nás a pokud je přežijeme, ovlivní nás natolik, že budeme nuceni změnit svůj život od nehlubších základů. Země zcela změní svou povahu – živá i neživá příroda, krajina, počet lidí a jejich způsob života – to všechno na ní projde razantními změnami. Tak vrchol apokalypsy vidí alespoň Matka Shiptonová.

Opravdu nás čeká až taková zkáza? Bude život potom pokračovat dál? To jsou vážné otázky. Odpověď na ně budeme hledat postupně v dalších částech této série, ale něco můžeme naznačit už nyní. Proroctví Matky Shiptonové totiž neobsahují jen zvěsti o katastrofách a rozhodně nekončí absolutní apokalypsou. I když to může po předchozích zmíněných verších a proroctvích v celém článku znít jako dobrý vtíp na závěr, tak vtíp to určitě není. Ano, Matka Shiptonová vidí obrovskou vlnu celosvětových katastrof, jež významně zasáhnou do chodu naší civilizace a celé

planety jako takové. Zároveň ale tvrdí, že to všechno je jen mohutný zlom ve vývoji života na Zemi, jenž nakonec vyústí v něco mnohem krásnějšího než katastrofy. Dokonce ani dnešní, stále fungující svět, není zdaleka tak krásný jako to, co má podle Shiptonové přijít potom:

*„Však země nová, z moří zrozená,
suchá, čistá, měkká a svobodná,
zbavená špíny lidstva a jeho mizérie,
stane se nového člověka dynastie.“*

Už druhé děti, jež ta pokolení přinesou, pochopí věci přirozeně tak jak jsou. Dorostou spanilé, skromné a docílí počátek Zlatého věku nových dní.“ [25]

Teprve tady končí všechna proroctví Matky Shiptonové.

Zvláštní. Je opravdu možné, že po apokalypse, po hororu, který nám předpověděla tatáž prorokyně, přijde nový svět s úplně novými zákony? Lepší, více naplněný soucitem a láskou, než ten, v němž žijeme nyní? Jak se zmiňují Mayové, v roce 2012 končí spousta cyklů. Stejně jako Matka Shiptonová ovšem neříkají, že Zemi čeká definitivní konec. Mluví o konci našeho Světového cyklu, o velkých katastrofách a masivních změnách před rokem 2012, které ale jen předznamenají nástup Nového věku, Nového Světového cyklu s Novými začátky. Co když nejsou předpovězené katastrofy pro rok 2012 to nejpodstatnější, ale jde jen o doprovodný jev jevu jiného? Ukazují snad nezávisle na sobě přesní Mayové, Indiáni Hopi, Egyptané i Matka Shiptonová kromě katastrof shodně také na Očistu, která Zemi zbaví zla? Na transformaci lidstva? Pokud ano, pak se ale současně otevírají další otázky: Co, nebo Kdo tuto Očistu připravil a spouští ji? Snad Bůh? A existuje „Nebe a Peklo“?

1. Mayové a jejich kalendář

Jak jsme si už v 1. části řekli, Mayové sledovali oblohu po tisíce let a své poznatky si předávali z generace na generaci.

Starověkými Mayi jsem se s ohledem na jejich schopnosti a umění zabýval moc krátce. Možná to mohlo dokonce působit dojmem, že podle mého názoru Mayové nevynalezli nic než jen jeden slavný kalendář, kolem kterého se dnes točí celý svět. Tak tomu ale zdaleka není. Staří Mayové nám zanechali spoustu dalších odkazů, z nichž mnohé se taktéž týkají koncového data v roce 2012.

Dokázali vysledovat tolik změn na nebi, že jim jen stěží mohli konkurovat jiné civilizace. Teprve my se svými moderními technologiemi jsme v tomto udělali skutečnou revoluci. K jejich pozorování se vztahuje také několik mýtů. Jeden z nich, který má odkazovat na blížící se konec světa, jak jej známe, se týká pozice souhvězdí Plejády v zenitu.

Mayové vyzorovali, že Plejády, které spočívají na pólu ekliptiky, v jejich rodném kraji několikrát do roka procházely nadhlavníkem, ale pravidelně jen jednou za rok tomu bývalo vždy přesně o půlnoci. Zároveň věřili, že kdyby se v některém roce toto pravidlo neosvědčilo, přiblížila by se doba jejich závěrečných proroctví o konci času a novém světovém obrození. Odhad Mayů o pravidelnosti výskytu Plejád v zenitu „v půlnočním čase“ byl opravdu správný – skutečně jen jednou v roce se souhvězdí Plejády pravidelně objevovalo v nadhlavníku přesně o půlnoci. To platilo docela dost dlouhou dobu – tisíce let. Těsně před nástupem 21. století už tomu tak nebylo. Plejády zenitem tehdy jaksi „zapomněly“ projít... Nemusíme se ani omezovat jen na jejich kalendář, který na datum 21.12.2012 přímo ukazuje. Co to znamená, je jasné – jejich znamení o konci času, jak nám jej předpověděli, se věru naplnilo...

Existuje i několik dalších znamení jako například sesazení *Sedm Arara* (Velkého vozu) z *nebeského trůnu*. K tomu přitom také už dávno došlo – díky precesi zemské osy souhvězdí Velkého vozu podstatně změnilo svou pozici na nebi – za dob Mayů se nacházel nad severním nebeským pólem (na nebeském trůnu). Dnes ovšem je od své pozice nad nebeským pólem podstatně dále. „Sedm Arara“, jak Mayové Velkému vozu říkali, tedy byl skutečně z toho pomyslného trůnu sesazen... To vše nám dává jasné a všeřikající znaky, že ta zlomová doba, na niž se vztahuje ukončení Mayského kalendáře, je skutečně zde. Co to ale přesně znamená?

O předpovědích Mayů se do nedávna mylně tvrdilo, že v naší době vidí absolutní konec všeho. To je ale nestydatá lež. Koncem kalendáře Mayové zjevně odkazovali na vzácné postavení planet v Galaxii, ke kterému má dojít právě 21.12.2012. Nikdy přitom nepředpokládali, že nás toto postavení definitivně zahubí. – Naopak, spojení Země do linie s Galaktickým jádrem vnímají jako okamžik pro celosvětové obrození a začátek nového světového cyklu! Jádra Mléčné dráhy ostatně říkají „Vesmírná Matka“. Už jen ten název leccos naznačuje – není to rozhodně nic morbidního.

Některá z jejich proroctví, o nichž jsme se zmínili už v 1. části, nás sice varují před „velkými katastrofami“, avšak ty mají být jen doprovodným procesem pro to, co přijde potom... Jakákoliv nadměrná panika ze skutečného konce světa je tedy podle této dosud mimořádně přesné kultury naprosto zbytečná!

2. Na galaktickém rovníku v roce 2012?

Na některých místech v první části jsem chybně uvedl, že v roce 2012 budeme procházet přes galaktickou rovinu. To ale není pravda. Jak jsem byl už upozorněn a jak jsem se poté sám přesvědčil z vlastních spolehlivých zdrojů, naše Sluneční soustava se dnes nachází asi 25 světelných let nad galaktickou rovinou. Při současné rychlosti Slunce asi 240 km/s to ke galaktické rovině za 2 – 3 roky prostě nestíhá. Toto je podstatná informace, protože ta chyba, že brzy budeme ležet na galaktickém rovníku, se poměrně dobře rozšířila po široké veřejnosti a velká spousta lidí tomu dodnes mylně věří. To by se mělo změnit.

3. Konec „Druhého světa“ podle Indiánů Hopi přibližně před 10 000 lety

V tématu o Velké pyramidě v Gíze jsem uvedl, že podle indiánského kmene Hopi zanikl přibližně před 10 000 lety „Druhý svět“ (jejich vírou o cyklickém střídání světových cyklů se podrobněji zabývám přímo v tématu „Indiáni Hopi“). Podle jejich zápisu tehdy svět doslova „zmrzl na led“. Jak jsem následně zjistil, je již vědecky doloženo, že přibližně před 12 500 lety skutečně došlo k náhlému poklesu globální teploty až o 8°C! Představu hopijského kmene tedy pěkně podložila sama věda. Navíc – a to je také poměrně zajímavé – časopis *New Scientist*, který informoval o nových studiích ohledně onoho tehdejšího ochlazení, tuto zprávu vydal v magický den 11.11.2009. Podivná „jednáctková shoda“, na kterou jsem upozorňoval během pojednání o Velké pyramidě, se nám tedy za zajímavých okolností dále rozšiřuje...

V první části této série jsme si postupně v kapitole *Proroci a jejich proroctví* jmenovali jednotlivé významné kultury a jedince, kteří upozorňují na dnešní dobu. Hledali jsme souvislosti mezi jejich proroctvími a přítomností, zkoumali věrohodnost těchto předpovědí. Nakonec jsme objevili hned několik zajímavých souvislostí, které často i odpovídají aktuálnímu dění ve světě. Narazili jsme také na poutavé shody okolností (např. častý výskyt čísla 11 v pojednání o Pyramidě v Gíze). Ukazuje se rovněž, že většina z uvedených proroků má zřejmě velmi podobné vyhlídky do světa nynějšího i do budoucnosti – shodně a nezávisle na sobě ukazují na vlnu stupňujících se katastrof, po jejichž vrcholu ale nemá přijít definitivní konec, nýbrž nový cyklus, nové dny, další naděje pro Zemi – proroci tento jev popisují po svém. V části druhé ve vyjmenovávání jednotlivých proroků budeme pokračovat.

Možná si v duchu trochu stěžujete, že moje články jsou moc dlouhé. Musím však konstatovat, že jinak to nejde. Výsledky

podrobného průzkumu fenoménu 2012 jsou totiž opravdu složité a nelze je zkrátit, pokud svým pojednáním mám do jednoho

celku shrnout nějaké informace. A pak také – počet autorů proroctví, kteří na naši doby odkazují, je mimořádný a cílem první a druhé části je podrobně se zabývat jen několika proroky. O mnohých se ani slůvkem nezmíním – šlo by o tom totiž pojednávat „do aleluja“.

V druhé části si projdeme další zajímavé spisy z dávno minulých dob, které o dnešní době „mluví“ jako o jasném bodu zlomu ve světovém vývoji. Nejdéle se budeme v této části zabývat proroctvími z Bible, ale zmíníme se také o věku Káli jugy, jak jej vidí hinduisté, Michelu Nostradamovi, proroctvích svatého Malachiáše, krátce i o mnohých dalších autorech, a přesvědčíme se mimo jiné, že i chřipková pandemie hrozící dnešnímu světu byla možná taktéž předpovězena jako součást apokalypsy. Nakonec si shrneme všechny poznatky z celé kapitoly *Proroci a jejich proroctví* a rozloučíme se velmi letmým pohledem do 3. části, která už bude o roce 2012 pojednávat spíše po stránce vědecké...

1. Proroci a jejich proroctví – pokračování

1.6: Michel de Notredame – Nostradamus

Žil v letech 1503-1566. Narodil se ve Francii a vyrůstal v židovské rodině. Nostradamus patří mezi nejpopulárnější proroky. Často je však opomíjen fakt, že kromě svého nadání pro předpovídání budoucnosti také vystudoval medicínu a několik let pracoval jako lékař. Působil často na místech, které zasáhl mor zvaný *La Charbon* a většinou úspěšně léčil nemoci postižené obyvatelstvo.

Nostradamus svým nadáním a netypickými zájmy částečně překvapoval už v dětství – uznával tehdy odmítaného Koperníka a zajímal se především o astrologii a okultismus. Ve svých asi třiceti letech se oženil a ve městě Agen založil rodinu. Ale když v roce 1537 v Agenu propukl mor, celá jeho rodina se jím nakazila. Nostradamus, který do té doby dokázal z moru úspěšně vyléčit tisíce lidí v širokém okolí, tentokrát v léčbě neuspěl – celá jeho rodina moru podlehla, až na něj samotného, který navzdory tomu, že mezi lidmi nakaženými morem pracoval velmi často, sám se jím údajně nikdy nenakazil. Kromě této rodinné tragédie jej ovšem následně opustili i blízcí – a on zůstal sám. To mělo za následek, že se k okultismu obracel stále častěji. Církev, když se o jeho zájmech dozvěděla, jej začala pronásledovat a dožadovala se, aby byl postaven před inkviziční soud. Nostradamus však soudu uprchl a vydal se na cesty převážně po jižní Evropě. Mezitím začaly významně zesilovat jeho schopnosti předpovídat budoucnost. V roce 1544 se vrátil do rodného kraje Provence ve Francii, kde zrovna v tom roce propukla největší vlna moru za celé století. Podle některých zdrojů se do Provence vrátil toho roku právě proto, že tušil příchod moru. Zde vyléčil prakticky celá města Aix a Salon, načež se právě v Salonu znovu oženil. Vzal si dívku z bohaté rodiny, s kterou si poté postavil dům na okraji města. Krátce nato se již dal naplno do psaní proroctví.

Jedno z prvních proroctví se týkalo smrti francouzského krále Jindřicha II. Podle jeho proroctví měl zemřít na zranění způsobené kopím. – Roku 1559, když se Jindřich II. zúčastnil turnaje rytířů, proti němu stál skotský velitel Gabriel Montgomery. První srážka skončila nerozhodně, protože oba jezdci se udrželi v sedle. Jenže když si Jindřich II. prosadil odvetu a nastoupil proti němu znovu, z Montgomeryho kopí se odlomila tříška a pronikla skrz jeho oko až do mozku. Na následky zranění král zemřel...

I když Nostradamovi způsobila první splněná proroctví problémy (lidé jej považovali za čaroděje), roku 1554 se mu dostalo vyznání od samotného krále Karla IX., který přijal návrh své matky Kateřiny udělit Nostradamovi titul rady a lékaře – ordináře. A tak Nostradamus sice pokračoval ve své lékařské praxi, ale především se hned následujícího roku dal do psaní hlavních svazků svých proroctví, dnes známých jako „*Les Propheties*“, které obsahují většinu proroctví, o nichž se mluvilo v minulosti i dnes. Nostradamus zemřel 2. července 1566 „u postele a lavice“, jak si sám před tím předpověděl.

Jeho svazky proroctví *Les propheties* jsou ovšem známy dodnes. Proroctví postupně napsal v letech 1555 až 1557. Celkem sedm svazků obsahuje 700 čtyřverší, v každém ze svazků 100. Zajímavostí na Nostradamovi je, že proroctví psal v několika jazycích – například v latině, hebrejštině, arabštině nebo řečtině. Výsledkem této složité jazykové kombinace je, že při překladu do jednoho jazyka došlo k určité „deformaci“ některých proroctví. Proto se občas objevují názory, že Nostradamova proroctví jsou nespolehlivá a mohou znamenat v podstatě cokoliv. Ale zdá se, že ta deformace možná není tolik horká – a není jednodušší způsob jak si to dokázat, než si pár proroctví citovat. Podívejme se tedy pro začátek na zlomek proroctví, která se vztahují k dávné nebo bližší minulosti:

„Nedaleko Itálie se narodí císař... Z obyčejného vojáka to dotáhne k císařství... Itálie, Španělsko a Anglie se budou třást.“

Toto proroctví téměř „do puntíku“ sedí na Napoleona. Ten se narodil ve městě Ajaccio, nacházejícím se na ostrově Korsika *nedaleko Itálie*. Ve francouzské armádě začínal jako *obyčejný voják*, ale v roce 1799 byl jmenován na prvního konzula a v roce 1804 se stal *císařem*. Vedl invaze mimo jiné do *Anglie* a *Itálie*. Jediná nepatrná odlišnost v proroctví je, že při dobytí Španělska se možná třásl více Napoleon – při bojích o jeho území ztratil velkou část svých mužů. Ale co je podstatné, *Španělsko* dobyl. Doba Napoleona a jeho války přitom probíhaly asi 250 let po Nostradamově smrti.

Nostradamus také zřejmě předpověděl i svržení jaderných bomb na Hirošimu a Nagasaki – paralely jsou přesné:

„Nedaleko přistavů dvou měst dopadnou dvě metly, jaké před tím nebyly k vidění... Lidé budou padat jako koseni mečem. S pláčem budou prosit o pomoc od velkého

nesmrtelného Boha.“

Pokud jde o předpovědi pro současnost a budoucnost, tak na naše období se Nostradamus rovněž dívá jako na období velkého celosvětového zlomu. S ohledem na pokročilost v našem celém pojednání je už ale doslova výmluvné, že ani podle Nostradama tohle nebude znamenat tutový konec světa. Zdá se, že i podle něj to, čím procházíme, je „jen“ bod zvratu, který vyústí v něco zcela odlišného. Podle jednoho proroctví, o němž se zmíníme nakonec, čeká jistou formu „osvobození“ každého člověka. Tomu ovšem má předcházet především Hlad, Válka a Nákaza, o nichž se Nostradamus ve svých proroctvích pro blízkou budoucnost zmiňuje velmi často. Mluví ale i o „jakýchsi“ přírodních katastrofách:

„Zemětřesení bude hlášeno ze spodku Asie... Korint a Efesos v hrozném stavu.“

Toto proroctví už možná také můžeme zařadit do kategorie Splněných – velmi silné zemětřesení s epicentrem pod mořskou hladinou bylo hlášeno z *jihu Asie 26. prosince 2004* a vyvolalo mohutné vlny tsunami. Ty se projevíly v celé jihovýchodní Asii, v Indii, na Maledivách, v Austrálii a částečně i v Africe a na Madagaskaru. Zabily statisíce lidí, nejvíce z nich zemřelo na jihu Asie. *Korint* je starověký název pro dnešní Řecko, které leží na Balkánském poloostrově. Na Balkáně přitom v 90. letech 20. století probíhala válka o nezávislost Jugoslávie; kromě toho zejména v posledních několika letech je tato oblast postihována velmi častými devastujícími výkyvy počasí – Balkán včetně Řecka sužují opakující se, neobvykle intenzivní vlny extrémního sucha a tropických veder až kolem 40°C, jež zejména v roce 2007 měly za následek snadné šíření rozsáhlých požárů po značné části Řecka. Jindy se zde období sucha rázem mění na období extrémních srážek, jejichž příčinou naopak dochází k často se opakujícím povodním. Například v roce 2005 prožila severní a východní část Balkánu 3 nebo 4 vlny velkých povodní, ale další se vyskytly opakovaně v dalších letech. Oba druhy extrémů připravují balkánské zemědělce o značné části úrody. Rovněž Slovensko, které je balkánské oblasti poměrně blízko, prožilo v uplynulých pěti letech několik takových záplav a velmi teplých period. *Efesos* (dnešní Turecko) taktéž poslední dobou sužují poměrně velké klimatické výkyvy (viz. povodně vyvolané extrémními přivalovými dešti na podzim 2009). Toto Nostradamovo proroctví se nadmíru dobře plní...

„Velký hlad zasáhne různé oblasti, až se nakonec stane celosvětovým. Bude tak hrozný a tak dlouhotrvající, že lidé budou vyhrabávat kořinky a odtrhávat děti od prsu.“

Spisovatel a badatel John Hogue ve své knize „Nostradamus a tisíciletí“ vyslovil teorii, že očíslování Nostradamových proroctví může někdy odkazovat na konkrétní letopočet. Výše zmíněné proroctví má označení C1Q67 (Století 1, čtyřverší 67), takže by teoreticky mohlo jít o odkaz na rok 1967. Přesně v tom roce přitom došlo k dramatickému poklesu výroby obilí v Biafře (jihovýchod dnešní Nigérie) a na následný hlad zde zemřelo kolem 1 000 000 lidí. Od té doby se hlad pomalu rozšiřuje

do dalších oblastí Afriky a světa. K tomu, aby propukl hlad celosvětový, přitom stačí méně než si možná spousta z nás dokáže připustit. Například zhroucení křehké energetiky, která má často lokální problémy při každé větší sněhové kalamitě nebo bouři. Kolaps této infrastruktury by způsobil dominový efekt: žádná elektřina = zhroucení ekonomiky (banky fungují na elektřinu) = regály budou prázdné (když nejsou peníze, nejsou obchody) ...

„Každá nová generace vyvine zbraně ničivější a hroznější než generace předcházející.“

Zde není potřeba žádného komentáře.

„Po velké bídě pro lidstvo se přiblíží jedna ještě větší. Až se obnoví velký cyklus století, ... bude pršet krev, nákaza, mléko, hlad, válka.“

Fráze *až se obnoví velký cyklus století* je pravděpodobně narážkou na začátek nového tisíciletí (2000). Krve v dnešním rozvráceném světě plném násilí a terorismu teče všude dost; právě teď žijeme v době, kdy mezi sebou mutují nebezpečné viry chřipky; v Číně mají za sebou aféru se škodlivým mlékem a regionální války permanentně pokračují. Hlad je ve světě už dávno (viz výše). Jen se trochu obávám, že to stále ještě není přímo to, o čem Nostradamus vlastně mluví... Zdá se totiž, že podle jeho vize by se měly věci ještě dále vystupňovat. O tom už svědčí dalších několik jeho proroctví.

„Jednoho dne se dva velcí vůdcové stanou přáteli a jejich velká moc poroste. Nová země bude na vrcholu své moci.“

V poslední době jsme svědky jistých a stále patrnějších tendencí ze strany Ruska a Spojených států amerických navázat vzájemné přátelské vztahy. *Nová země*, tedy s největší pravděpodobností Amerika, má přitom skutečně značný politický a ekonomický vliv prakticky na celý svět – je *na vrcholu své moci*. Na první pohled mohou podobné snahy o normalizaci vztahů dvou světových politických gigantů působit dobrým dojmem. Jenže Nostradamus se na toto sblížení dvou velmocí dívá jinak – podle něj jde o předehru k největšímu válečnému konfliktu v historii (viz další Nostradamova proroctví). Rusko a USA prý spojí své síly a pak se zapojí do *strašné války* (III. světové), kterou rozpoutá Středovýchod. Ten by také podle jeho vizí měl být posléze během války zcela zničen.

„*Jedenáctka – čtyři nájemní vrahové – strašlivá válka nastane. Velký nepřítel lidského rodu. Bude ještě horší než ten děd. Železem, ohněm, vodou – krvavá a nelidská.*“

Podle některých interpretací se toto proroctví vztahuje k roku 2010. V tom případě by *jedenáctka* mohla odkazovat na konkrétní měsíc – Listopad 2010, což se kryje s teorií Time Wave Zero (křivka grafu v té době také začíná klesat) a proroctvími bulharské věštkyně známé jako Baba-Vanga, která v té době také vidí vážné riziko válečného

konfliktu. *Čtyři nájemní vrahové* mohou představovat čtyři země, jež se do války zapojí jako první. To by zase mohlo odpovídat skladbě USA – Rusko – Írán – Čína, které mají buď jako velmoci ve světě dobré politické postavení a velké možnosti zbrojení, nebo jsou sice politicky nestabilní, ale na druhou stranu disponují zbraněmi hromadného ničení a neskrývají touhu navzdory nesouhlasu ostatních zemí vyvíjet tyto zbraně i nadále. „*Bude ještě horší než ten děd.*“ Není slovo *děd* skryté symbolikum pro II. světovou válku? Co by to potom znamenalo pro válku v dnešní době?

Některá Nostradamova proroctví zavánějí dojmem, že válku a nákazu, a někdy dokonce i hlad, spojuje do jednoho celku. Je možné, že tak ukazuje na využití jaderných nebo chemických zbraní? Slovem *mor* nebo *nákaza* možná nemusí odkazovat na chřipku nebo na jinou „samostatnou“ virovou nemoc, nýbrž na nemoc z ozáření. Rovněž požívat potraviny zamořené případným radioaktivním spadem by bylo nemožné. Nostradamova proroctví se dál stupňují:

„*Na úsvitu bude vidět velký oheň. Hluk a světlo se bude šířit směrem k severu. Zatímco svět bude umírat, a budou slyšet výkřiky, smrt je bude čekat zbraněmi, ohněm a hladem.*“

Dnešní lidé mají silný potenciál k sebezničení. Zatímco se bojíme nebezpečí z vesmíru nebo globálních změn klimatu, na mnohých místech planety se už dávno vyrábějí zbraně, které mohou celou Zemi po hromadnějším použití dostat do většího a děsivějšího kataklyzma než takřka jakákoliv „nevinná“ přírodní katastrofa. Kam to asi povede, pokud Írán v čele s Mahmúdem Ahmadínežádem od svého jaderného programu brzy neupustí? Co má v úmyslu, že s takovou rázností odmítá výzvy ostatních národů zneškodnit své zásoby jaderných zbraní? Jaké pak bude mít vůči ostatním národům politické výhody? A jak celou situaci ovlivní politická nestabilita, která se v celém světě v poslední době tolik rozmáhá? Doufejme jen, že se Nostradamus v této předpovědi škaradě plete, a lidé, kteří se zbraněmi hromadného ničení manipulují, dostanou včas rozum. To, zda někde vybuchne bomba (jakákoliv), totiž ovlivní sám člověk, který si svůj čin může kdykoliv rozmyslet, nikoliv příroda! A ani Bůh.

Hlad, mor, válka. Především to jsou pohromy, které podle Nostradama brzy nejvíce ovlivní život každého z nás. Tvrdí, že všechny jejich projevy se budou do určitého bodu postupně stupňovat. Pak ale čeká další obrat. A tentokrát konečně *po dlouhou dobu* k lepšímu:

„*Nákazy a války zmizí... Po dlouhou dobu budou země obývány v míru. Lidé budou bezpečně cestovat vzduchem, moři i vlnami.*“

Dnes tolik populární proroctví Nostradama jsou často zmiňována jen v souvislosti s katastrofami, jež pro naši dobu předpovídá. Ale něco je z jeho vizí zásadním způsobem vynecháváno: nevidí absolutní konec! Pokud by nástup Nového věku viděl

jen Nostradamus, mohli bychom se mu s ohledem na velikost jím předpovídaných katastrof jen od srdce vysmát. Jenže jak jsme se z části přesvědčili už v předchozím díle, a budeme se přesvědčovat i nadále, není v tom zdaleka sám...

Nostradamus

1.7: Hinduismus – Kastovní systém a Jugy

Stejně jako křesťané mají svou svatou knihu – Bibli, i hinduisté mají své vlastní posvátné texty, jimiž se řídí a zachovávají si vůči nim určitou autoritu. Těmto textům říkáme *Védy*. Dá se říci, že začaly vznikat společně se samotným hinduismem někdy kolem 15. století před Kristem, když *Árjové*, kmeny pravděpodobně původem z dnešního Turecka, dobyli starověkou Indii a podmanili si zdejší obyvatelstvo. Jak šel čas a hinduismus se dále vyvíjel, do Véd byly postupně přidávány další a další části.

Dnes Vědy právě díky svému vývoji v minulosti tvoří velmi rozsáhlou sbírku spisů, o které se hinduisté úzce opírají – v jednotlivých částech Véd nalezneme pravidla a tradice hinduistů, ale také například legendy a mýty o stvoření světa a vzniku hinduismu, proroctví vztahující se k budoucnosti a mnohé další. Dělí se do celé škály částí jako například *Rgvědy* (modlitební hymny), *Upanišady* (spisy určené pro nejpokročilejší ve Védách) nebo třeba *Purány*, které budou pro náš účel za chvíli nejdůležitější. Částí Véd je ovšem mnohem více, jde o skutečně složité a velmi rozsáhlé spisy.

Árjové v Indii také vytvořili tak zvaný *kastovní systém*, v němž rozdělili indické obyvatelstvo na skupinu *šúdrů*, *vaišjů*, *kšatrijů* a *brahmínů*, vzestupně podle jejich postavení ve společnosti. Pravidla tohoto rozdělení jsou taktéž zapsána ve Védách. Za šúdra je považován člověk, který slouží lidem ze všech vyšších skupin (v podstatě otrok), naproti tomu mezi brahmíny jsou řazeni ti nejvyšší – například kněží. Je znám ovšem i jiný výklad těchto skupin, totiž esoterický. Ten je někdy přijímaný více. Z tohoto pohledu nezáleží na majetku a materiálním postavení ve společnosti, nýbrž na tom, nakolik je daný jedinec moudrý, jak pokročilý je ve znalostech Véd, v duchovních směrech a do jaké míry chápe podstatu Bytí a Vesmíru jako takového. V tom případě je šúdra každý, kdo není vyzrálý pro vyšší ideály, to znamená zejména člověk, pro nějž neexistují žádné jiné hodnoty než materiální. Tito lidé se po celý

život honí jen za majetkem, nemohou mít pravé pochopení pro hodnoty jako láska a moudrost, natož náboženství a duchovno. Z esoterického pohledu tedy může být šúdra i ve společnosti vysoko postavený král nebo prezident, pro nějž je ovšem důležitější „korýtko“ a peníze než blaho jemu podřízených občanů... Podobně jako v materiálním pochopení kast platí, že jednotlivé skupiny jsou seřazeny vzestupně, z čehož vyplývá, že brahmínem v esoterickém směru můžeme nazvat každého, kdo dospěl na nejvyšší stupeň pochopení – kdo chápe skutečnou podstatu Bytí, duchovní principy a nejvyšší způsoby Vesmíru. Takže brahmínem může z tohoto pohledu být i materiální šúdra, který nevlastní nejmenší pochopení pro nadbytečný majetek.

Možná si pokládáte otázku, proč se zde tolik zabývám kastovním systémem stvořeným v Indii. Co má společného s fenoménem 2012? Brzy se k nim částečně vrátíme a jejich podstatu v našem pojednání si vysvětlíme.

Mezitím přejdeme k tématu, které se tohoto pojednání týká nejvíce – přejdeme k tak zvaným „jugám“. Tak jako různé časové linie, cykly a proroctví z celého světa, totiž i některé védské spisy a základy hinduistické víry nasvědčují tomu, že naše doba je okamžikem pro významný světový zlom. Hinduisté věří, že svět je tvořen a ničen opakovaně v určitých cyklech. V tomto směru tedy mají velmi podobnou představu jako Indiáni Hopi, o nichž jsme si povídali v předchozí části. Na rozdíl od Hopi ovšem mají něco navíc – podle jejich tradice i náš svět jako jeden celek prochází určitými kratšími obdobími, neboli cykly.

Během trvání jednoho světa se prý postupně střídá věk *Krta-jugy*, *Tretá-jugy*, *Dvápara-jugy* a *Káli-jugy*. Celý cyklus jako celek se nazývá *Mahá-juga* a je charakteristický tím, že čím více se blížíme k jeho konci, tím více se lidstvo odchyluje od pravých hodnot a propadá závislosti na majetku, jinými slovy každý uplynulý věk znamená jistý posun ve světovém vývoji a úpadek ve vědomí lidstva.

Nejlepším, nejsvobodnějším obdobím svět podle této tradice prochází hned na začátku celého cyklu – během věku *Krta-jugy*, neboli *Zlatého věku*. Tento věk je popisován zhruba takto: Lidstvo je nakloněno k pravým hodnotám. Uctívá Zemi a vše živé. Dosáhnout svého přání je snadné. Jeden ochotně pomáhá druhému, skutečná láska a pochopení vládne světem. Neexistují války, mocichtiví páni, nemoci, zloději ani prostí lháři. Světu vládnou *brahmíni*, tedy ti, kteří pochopili „dharma“ – skutečnou Pravdu a smysl Bytí. A zde se také dostáváme k důvodu, proč jsme se zabývali podrobněji kastovním systémem – každé ze čtyř jug totiž vládne (počtem členů ve světě převažuje nad ostatními) jedna ze čtyř skupin. Hodnota těchto vládnoucích skupin přitom upadá paralelně se zhoršujícím se stavem světa v následujících jugách, o čemž se hned vzápětí názorně přesvědčíme.

Věk *Tretá-jugy*, *Stříbrného věku*, je už o něco horší. Vědomí lidí slábne a pomalu se začíná ubírat špatným směrem. Objevují se první náznaky touhy po nadřazenosti nad ostatními a po majetku; těchto lidí pomalu přibývá, avšak spousta vzorů ze Zlatého věku zatím zůstává zachováno. Celkově je vědomí lidstva stále na docela dobré

úrovni. *Tretá-juge* vládnou *kšatrijové* – bojovníci za vyšší ideály a svobodu; lidé, kteří nejsou daleko od skutečné pravdy a ukazují ostatním správný směr.

V *Dvápara-juge*, *Bronzovém věku*, se už pochopení dharmy nebezpečně blíží k pomyslné kritické hranici. Materiální hodnoty a touha po moci se ve světě začínají silně prosazovat. Lidstvo se rychleji odchyluje od správné cesty. Přibývá krutovládů, kteří chtějí dobývat další území, stejně jako chtivých a pošetilých jedinců. V *Dvápara-juge* žije nejvíce *vaišjů*, tedy těch, kteří jsou již poměrně daleko od pochopení dharmy a musí se hodně učit, aby ji pochopili. Snadno již mohou propadnout hmotným hodnotám.

Káli-juga je *Železný věk*, ten nejkrutější. Vše zlé během jeho trvání vrcholí.

„*Tento věk je věkem zla a klamu. Lidé jdou cestou zla, vědy ztratily sílu.... Lidé mají odpor k provádění rituálů, jsou nezdrženliví, šílí po bohatství, dávají průchod zlým činům, jsou chtiví, nenasytní, krutí, bez srdce, drsní v mluvě, plní klamu, krátkozrací, bez vyšší síly, utopení v nemoci a bolesti, nebezpeční, slabí, nízcí, hloupí, bídní, nepřátelští, podlí, přičemž*

kradou, mlouvají, jsou zlomyslní, hádají, mravně zkažení, zbabělí a plní hříchu, nestoudně hřeší s jinými ženami, žijí jako šúdrové, oddávají se prostopášností a konají zlo, lžou, jsou pokrytečtí, zanedbávají své povinnosti, využívají bezostyšně své bližní, prodávají vlastní dcery, vše snižují, mají odpor k odříkání a povinností, propadají klamným doktrínám a praktikám a nepřemýšlejí moudře.“

Mahánirvána-tantra; citace z: http://www.tantrajoga.cz/hlavniokno.php?rub=zaklady_4_3

Lidstvo v této době je již zkrátka doslova pohlceno nenávisť, arogancí, mocí, lží, krutostí a penězi. Právě hodnoty jako láska a souznění s přírodou se vytrácejí skoro do ztracena. Dobří lidé i příroda silně trpí přečiny krutých lidí, kterých je v tomto věku velmi mnoho. Svět potřebuje změnu. Zatím mu však vládnou šúdrové – ti, kteří hmotným hodnotám a penězům naprosto propadli a nechávají se ostatními ve svém okolí využívat. Jsou to ti, kteří si myslí, že když mají prachy, mají vše na světě. – Jak krásně se to podobá dnešní době, a dokonce i charakteru dnešních politiků – vládců republik a velmocí, že? Ano, popis věku Kálí i některé další indicie, o nichž si povíme hned vzápětí, skutečně nasvědčují tomu, že dnes žijeme právě v ní, přesněji řečeno spíše v jejím závěru.

A nyní, když už víme, čím jsou jednotlivé jogy charakteristické, můžeme se zaměřit na další otázky: Existuje nějaká linie, která určuje délku jogy? A pokud ano, potvrdí nám, že v současnosti žijeme v závěru Kálí-jogy?

Abychom se dostali k odpovědím, musíme zabrousit do dalších částí Purán, v první řadě do *Márkandéji*. Ta nám počítání trochu ztíží. Podle těchto tradic totiž existuje tzv. „Božský rok“, 360 krát delší než rok běžný. Márkandéja říká, že Krta-juga trvá 4800, Tréta-juga 3600, Dvápara-juga 2400 a Kálí-juga 1200 božských let. Je patrné,

1 728 000 let

1 296 000 let

864 000 let

432 000 let

že každé následující období je vždy o čtvrtinu kratší než předchozí. Abychom ale vyjmuli „Božské roky“ a mohli pro lepší přehled zjistit délku těchto období v běžných letech, musíme délku každé jogy vynásobit 360. Po vynásobení nám vyjdou tyto výsledky:

Krta-juga trvá: Tretá-juga trvá: Dvápara-juga trvá:

Kálí-juga trvá:

Mahá-juga (celý 4 320

000 let

Mahá-juga (ce cyklus) trvá:

K tomu, abychom se dobrali výsledku, v jakém bodě celého cyklu se vlastně nacházíme, musíme využít i dalších cyklů a „jednotek“, které jsme zde nezmínili. Je to složitější počítání a jeho způsobu se podrobněji věnuje již vícekrát zmíněný zdroj http://www.tantrajoga.cz/hlavniokno.php?rub=zaklady_4_3. My se zde omezíme jen na výsledky, protože musíme pokročit dál.

Z výpočtů nám vyjde, že Kálí-juga skutečně začala, a to roku 3102 před Kristem. V roce 2010 našeho letopočtu jsme tedy přesně 5112 let od předpokládaného začátku Kálí-jogy. To je sice dlouhá doba, ale vzhledem k celkové délce Kálí-jogy, jak o ní pojednáváme nyní, je to stále doba příliš krátká – jestliže trvá celkem 432 000 let, tak do konce celého cyklu nám ještě stále 426 888 let zbývá. Takže tady bychom mohli jednoduše tvrdit, že to nic neznamena, protože konec cyklu je ještě hodně daleko. Jenže když budeme ve svém bádání důslední, nalezneme drtivý háček.

Podle některých tradic totiž existují dva cykly jogy. Jeden z nich trvá zmíněných 4 320 000 let, ale ten druhý je podstatně kratší. Pracuje totiž s běžnými roky a nepoužívá žádné „Božské roky“. Zdroje se na trvání tohoto kratšího cyklu nicméně moc neshodují a uvádějí většinou odlišnou délku. Některé mluví o 4 až 6 tisících let, podle jiných tento cyklus trvá 12 000 let. Protože nemám rád situace, kdy se na sobě zdroje neshodují, snažil jsem se sám přijít na něco, co by konkrétní délku kratšího cyklu pomohlo ukázat trochu přesněji. A nakonec se přikláním k poslední zmíněné možnosti.

Vzal jsem totiž v úvahu poznatek o kratším cyklu, na němž se shoduje většina zdrojů – že nepracuje s „Božskými roky“. A jedině, o co jsem se pokusil, bylo, že jsem vzal délku dlouhého cyklu a Božské roky z něj jednoduše odstranil. Z Božských let jsem tak rázem udělal roky běžné, které společně vytvořily 360 krát kratší cyklus jogy, který by tedy měl trvat celkem 12 000 let. Konkrétní délky jednotlivých jog pak za použití

4 800 let

3 600 let

2 400 let

1 200 let

12 000 let

tohoto modelu vypadají následovně:

Kratší Krta-juga trvá:

Kratší Tretá-juga trvá: Kratší Dvápara-juga trvá:

Kratší Kálí-juga trvá:

Kratší Mahá-juga (celý kratší cyklus) trvá:

Abych v tom našel nějakou další „oporu“, podíval jsem se do dávné historie před zhruba 12 000 lety (pokud krátký cyklus skutečně trvá 12 000 let a tento cyklus dnes končí, musel před 12 000 lety také začít, což se mohlo projevit v tehdejší svět například nějakým „apokalyptickým restartem planety“). No a jak to s tou historií vypadá?

Vědci již doložili, že asi před 12 800 lety došlo k náhlému globálnímu ochlazení. Z výsledků poslední studie, o které časopis *New Scientist* informoval 11.11.2009, navíc vyplývá, že teploty mohly tehdy globálně poklesnout během pouhých 6 měsíců až o 8°C, což muselo nepochybně mít katastrofální vliv na život. Tempo stávajícího oteplování proti tomu není téměř nic. Spousta druhů toto náhlé ochlazení rozhodně nemohla přežít a tehdejší obyvatelstvo značně prořídlo. Toto ochlazení podle grafu přiloženého v článku <http://gnosis9.net/view.php?cislocclanku=2009110002> vytrvalo několik set let a pak v době zhruba před 12 000 lety začala globální teplota rychle stoupat. Klima se poté stabilizovalo a stabilní zůstalo prakticky dodnes. Život na Zemi se tedy z toho náhlého ochlazení mohl začít vzpamatovávat. A mohl s tím začít už před 12 000 lety – biodiverzita se začala opět rozšiřovat a ani lidstvu již klima nebránilo v rozvoji. Zajímavé také je, že zánik bájně Atlantidy a legendární Potopa světa se datuje také zhruba do té doby. A podle indiánského kmenu Hopi také přibližně v tom období zanikl „Druhý svět“ a současně říkají, že svět po tom všem jaksi „zmrzl na led“ (viz. [První část tohoto pojednání](#)). Věda i mystika bok po boku naznačují, že v té době se opravdu něco stalo, něco velkého. Svět se z katastrofy ovšem vzpamatoval. Že by šlo tedy skutečně o konec starého a začátek nového cyklu jug? Jenže pokud ano, pak se už nelze ubránit tvrzení, že cyklus jug dlouhý 12 000 let končí v dnešní době.

Abychom to mohli tvrdit ještě s větší jistotou, přiložíme si nyní celý tento cyklus na linii času a začneme posuzovat, jak charakter jednotlivých jug odpovídá zaznamenané historii. Zavedme tedy předpoklad, že krátký cyklus skutečně začal před 12 000 lety. V tom případě by to vypadalo takto:

Krta-juga odpovídá období: 10 000 až 5 200 let před Kristem

Tretá-juga odpovídá období: 5 200 až 1 600 let před Kristem

Dvápara-juga odpovídá 1 600 let před Kristem až 800 let po období: Kristu

Kálí-juga odpovídá období: 800 až 2 000 let po Kristu

Někteří možná namítnou, že rok 2000 není totéž co 2012 a že jsme tedy tento cyklus měli mít již za sebou. Jenže existují dva velmi jednoduché způsoby, jak to vysvětlit: Jednak, rozdíl 12 let je s ohledem na celkovou délku cyklu (12 000 let) velmi nepatrný a vše může tedy být o 12 let posunuto, a jednak může jít o něco podobného jako v případě Velké pyramidy v Gíze, kde časová linie také končí několik let před rokem 2012. To, že něco končí v roce 2000 nebo 2001, vůbec nemusí znamenat, že mělo tehdy dojít k onomu konci. Může to úplně klidně symbolizovat jen začátek apokalyptického cyklu, který vyvrcholí o několik let později...

Nicméně – pojďme k věci. Věk Krta-jugy podle našeho modelu sahá ještě do pravěku, konkrétně do mezolitu. Jestliže vezmeme v úvahu, jak je Krta-juga definována, tzn. věk, v němž se lidé obrací jedině k pravým hodnotám a neexistují zde snahy „vládnout nad ostatními“, můžeme říci, že jisté podobnosti s historií dochovanou z té doby tu možná jsou. Předpokládá se totiž, že lidé tehdejší doby žili spíše v kmenech a žádné státy nebo říše, kterým by vládl někdo skutečně „mocný“, v té době rozhodně neexistovaly. V této době také začalo vznikat zemědělství a běžný byl též lov zvířeny pro vlastní obživu – a to byl také jediný způsob, jak „ubližovali“ přírodě. Zde by mohlo jít také o určitou podobnost s charakteristikou Krta-jugy... Nicméně na druhou stranu je potřeba říci, že zde mluvíme o velmi dávné historii, odkazů z ní máme pro sestavení nějakého kompletního spolehlivého pohledu jen velmi málo a o vztazích mezi stylem života tehdejších lidí a věkem Krta-jugy můžeme jen silně spekulovat

Z období 5 200 let až 1 600 let před Kristem, kdy měla probíhat v pořadí druhá juga, už máme odkazy z historie mnohem spolehlivější a přesvědčivější. Vznikla Egyptská říše, o které je obecně přijímáno, že se vyznačovala krutým otroctvím. V dnešní Číně se prosadila dynastie Shang. A v Mezopotámii rovněž vznikla Sumérská civilizace. Jak vidno, lidé již v této době opustili život v málo početných kmenech a začali zakládat něco mnohem většího – mnohem početnější říše, které měly vždy svého panovníka – někoho *mocného*, kdo vládl všem ostatním. Ale především se objevilo již zmíněné kruté egyptské otroctví, jež rozhodně symbolem míru a lásky být nemohlo. Vzpomeňme si, jak jsme definovali Tretá-jugu: „*Vědomí lidí slábne a pomalu se začíná ubírat špatným směrem. Objevují se první náznaky touhy po nadřazenosti nad ostatními a po majetku...*“ Myslím, že stav světa zejména v době od 3 000 do 1 500 před Kristem Tretá-juge odpovídá velmi dobře...

Dvápara-juga je, jak jsme si řekli, již zástupcem hlubšího úpadku lidstva. Silně se prohlubuje chtíč, lidé chtějí stále větší moc. Uvedli jsme si, že tento věk odpovídá období 1 600 let před Kristem až 800 po Kristu. Historie je neoblomná – v 8. století před našim letopočtem byla založena Římská říše – velký kolonizátor, který skrz

bitvy a války během svého největšího rozmachu dobyl postupně celé Středomoří, západní a jihovýchodní Evropu, dnešní Turecko i jižní části střední Evropy. Rozdrtila i Egypt. Když to trochu přeženeme, můžeme říci, že Římská říše měla jediný cíl – po celou dobu své existence jen kolonizovat, obsazovat další a další cizí území a snažit se „ovládnout vše“. Kolonizátorů vůbec

ve světě postupně přibývalo. V Číně byl založen první centralizovaný stát a v této době také vzniklo hned několik náboženských systémů: mimo jiné například buddhismus, hinduismus, křesťanství. Jako by lidé začínali cítit potřebu věřit více v něco mírumilovného a spravedlivého, protože podmínky se ve světě asi opravdu zhoršovaly...

Kálí-juga, v jejímž závěru bychom podle našeho modelu měli žít nyní, započala v roce 800. Zahrnuje většinu středověku a novověk až po současnost, kdy tedy zřejmě končí společně s celým kratším cyklem jug.

Vývoj v uplynulých 1 200 letech je přitom také s ohledem na charakteristiku Kálí-jugy výmluvný. Jen namátkou – právě kolem roku 800 začali Vikingové kolonizovat Evropu. V roce 935 se Boleslav I. nestyděl zavraždit svého bratra Václava jen proto, aby se ujal vlády nad Českým knížectvím. Roku 1492 Kryštof Columbus objevil Ameriku, načež začalo mezi jednotlivými národy přetahování o nové, doposud neobjevené území. Domorodci, kteří až do té doby v Americe pokojně žili, byli kvůli touhám zemí ze zámořských kontinentů „dobýt vše“, téměř vybiti. Vládců, kteří na trůnu seděli spíše pro zisk než pro nevolníky nebo otroky, celosvětově postupně přibývalo. Jak jdeme dál ke konci cyklu, události jako by se dál urychlovaly a zhoršovaly. Přišly Napoleonovy války, Pruské války a v Americe propukla vlna zlatých horeček společně s nastolením otroctví pro lidi původem z afrických národů. Nastala průmyslová revoluce, rozbřesk vědy, ale spolu s nimi později i osudový vynález – jaderná zbraň. Ve 20. století jsme také byly svědky dvou největších válek v historii, technologie jako celek šla rychle kupředu a během tohoto století rovněž došlo k celosvětovému úpadku zájmu o náboženství, zejména pak v západním světě (v souladu s popisem Kálí). Došlo k přelidnění a s tím, jak technologie ovládla svět, ovládla i naše myšlení. Díky ní skutečná láska ve světě dále dramaticky upadla a většina civilizace propadla hmotným hodnotám „po okraj“ (v souladu s Kálí). Teď narušujeme přírodní rovnováhu, množství korupce a různých podvodů dosáhlo katastrofální úrovně; mnozí jsou skutečně schopni pro zisk vraždit. Rozvinula se silně konzumní, „žravá“ společnost s jediným společným cílem – utržit během života co nejvíc, zahazovat Zemi odpadem a pokud možno – žít v luxusu ve světě plném techniky – bez ohledu na ostatní, bez ohledu na planetu (vše v souladu s věkem Kálí-jugy). Lidstvo se od pravých hodnot skutečně zcela odtrhlo a žene se rychlostí tryskového letadla do vlastní záhuby.

Stav dnešního světa věku Kálí odpovídá dokonale. Je opravdu zajímavé, že se zde tolik zaznamenané historie shoduje s filozofií hinduistů o cyklickém vývoji světa. Zdá se, že dnes jsme v bodu zvratu, kdy Kálí-juga a celá Mahá-juga končí. Co má následovat potom, je jasné – konec jug neznamena definitivní konec světa; velké katastrofy konec cyklu sice mohou doprovázet (podobně jako před 12 000 lety podle

našeho modelu), ale je to pravidelný cyklus, z čehož jistě vyplývá, že co doopravdy v nadcházejících letech zcela skončí, bude tento zlý věk Kálí, plný lhářů, vrahů, podvodníků, zločinců a konzumu. Pak zřejmě začne nový cyklus zcela od začátku – od Krta-jugy – Zlatého věku... A jsme tam, kde už jsme několikrát v našem pojednání byli...

Stvořitel Brahma

1.8: Maelmhaedhoc O'Morgair – Svatý Malachiáš

Svatý Malachiáš, vlastním jménem Maelmhaedhoc O'Morgair žil v letech 1095-1148. Byl biskupem a mnichem diecéze v irském Armaghu (*diecéze* – správní jednotka církví s episkopální strukturou). V roce 1148 zemřel v náručí zakladatele cisterciáckého řádu Bernarda II. a někdy mezi lety 1187-1191 pak byl papežem Klementem III. svatořečen.

Malachiáš také v roce 1139 nebo 1140 absolvoval cestu do Říma za tehdejší papežem Inocencem II. A právě zde se skrývá vůbec nejdiskutovanější událost, kterou měl během svého života prožít. V Římě totiž podle legendy upadl do jakéhosi extatického tranzu, během něhož měl vidění celých 112 (!) papežů, kteří v budoucnosti podle jeho proroctví měli nastoupit na nejvyšší křeslo církve. Svě vidění si zapsal a tato sbírka proroctví poté byla uložena do římského archivu, kde zůstala zapomenuta až do doby kolem roku 1590. Tehdy byla znovuobjevena. V roce 1595 pak všechna proroctví svatého Malachiáše byla zveřejněna poté, co je belgický kněz *Arnold de Wion* přidal do svého díla *Lignum vitae*. V souvislosti se znovuobjevením proroctví a následném zařazení do *Lignum vitae* sice existují jisté úvahy a pochybnosti, které by mohly naznačovat, že Malachiášova proroctví byla právě v 16. století podvodně upravena, nicméně jde jen o úvahy, jež se nemusí zakládat na pravdě, a především – základem zůstává, že jeho proroctví skutečně výborně vystihovala prakticky všechny budoucí vládcy církve, o nichž se ve svých proroctvích zmínil. A zkuste si tipnout, na jakém místě v seznamu se asi nachází nynější papež

Benedikt XVI. . .

Malachiáš v seznamu papežů namísto jejich přesných jmen používá krátkých latinských frází vystihujících nějakým způsobem charakter, původ, erb či jiné znaky jednotlivých papežů. Seznam jeho stručných, ale výstižných vizí začíná přesnou zmínkou o papeži Celestinovi II., jenž církvi vládl v letech 1143-1144, tedy ještě za Malachiášova života. Latinsky jej popisuje jako „*Ex Castro Tiberis*“, což znamená **Z jednoho zámku na Tibeře**. Celestin II. byl přitom známý svým původem z města Città di Castello (*castello* znamená italsky hrad), které se nachází na břehu řeky Tibery v Itálii. . .

Evžen III., vlastním jménem *Bernardo dei Paganelli di Montemagno*, byl papežem v letech 1145-1153. Narodil se na hradě Grammont, jenž dodnes stojí na jedné z hor poblíž stejnojmenného francouzského městečka. Tyto skutečnosti prorok svatý Malachiáš přitom opravdu vystihl, neboť Evžena III. popisuje frází „*Ex magnitudine montis*“ (Z velikosti hory).

Další papeže volím jen namátkou. Kdybychom se totiž měli do podrobně věnovat všem 112-ti předpovězeným, nikam bychom se asi nedostali. . .

Klement IV. spočinul na nejvyšším křesle církve v letech 1265-1268 a měl ve svém erbu orla drtícího draka. Svatý Malachiáš ho vystihl jako „*Draco Depressus*“ (Ponížený drak) . . .

Mezi další vybrané papeže můžeme určitě zařadit Martina V., v němž svatý Malachiáš viděl „**Korunu se zlatým závojem**“ (Corona Veli Aurei). Přitom právě Martin V. měl ve svém erbu korunu na podstavci a byl kardinálem u svatého Georgiho ve Velabru (slovo Velabro původem „*vela aureum*“, v překladu **zlatý závoj**). Martin V. byl v úřadu papeže v letech 1417-1431.

Lev VIII. (1878-1903) – měl ve svém znaku vycházející hvězdu. Malachiáš se o něm zmiňuje jako o „**Světlu na nebi**“ (Lumen in Caelo) . . .

Křesťanství během pontifikátu Benedikta XV. (1914-1922) utrpělo značné ztráty, neboť právě v průběhu let 1914-1922 došlo ke kruté První světové válce, vražedné Španělské chřipce a politické revoluci v Rusku, po které následoval nástup ateistického komunismu v této oblasti. Všechny tři zmíněné události měly na svědomí úbytek křesťanů ve světě. Křesťanství v té době přišlo, úmrtím věřících nebo vinou nastolení komunistické ideologie, celkem asi o 35 milionů věřících. Svatý Malachiáš přitom dobu úřadování Benedikta XV. vystihuje jako „*Religio depopulata*“ (**Vylidněné náboženství**, nebo také **Smrt náboženství**) . . .

Fides Intrepida, tedy „**Víra bez bázně**“. Tak si svatý Malachiáš představoval papeže Piuse XI., jenž církvi vládl v letech 1922-1939. I když jej někteří historici považují za „největšího papeže 20. století“, právě Pius XI. skutečně někdy ostatním příliš věřil – v roce 1929 podepsal Lateránskou smlouvu, v které Italskému království

potvrdil svrchovanost Vatikánu. Papežův podpis ve smlouvě byl pak využit během Druhé světové války, kdy jej Mussolini ve spolupráci s Hitlerem mohl snadno obsadit. Pius XI. tedy svým podpisem v Lateránské smlouvě nakonec do budoucna zkomplikoval situaci ve Vatikánu. Zemřel krátce před začátkem Druhé světové války (10. února 1939).

V Malachiášových proroctvích nechybí ani zmínka o Janu Pavlu II., který do úřadu papeže nastoupil v roce 1978 a zemřel v roce 2005. De Labore Solis, tedy „**Z námahy slunce**“ nebo „**Ze zatmění slunce**“, tak jej Malachiáš popisuje. Faktem přitom je, že právě Jan Pavel II. se narodil i zemřel zrovna ve dnech, kdy na některých částech Země probíhalo zatmění slunce. Fráze „*Z námahy slunce*“ také bývá spojována s jeho častými cestami do celého světa, kterými se během svého pontifikátu proslavil.

Benedikt XVI., který ve Vatikánu sídlí nyní, je v Malachiášových předpovědích zmíněn také, a to konkrétně frází *Gloria Olivae* (Sláva Olivy). A věřte nebo ne, i zde nalezneme podezřelé paralely. Benedikt XVI. totiž své jméno prý přejal od svatého Benedikta z Nursie, který byl nejvyšší hlavou církve kdysi dávno (v letech 480-543).

V jeho znaku byla Olivová ratolest. . .

Nic netrvá věčně, a tak i seznam 112 papežů od svatého Malachiáše logicky musí jednou skončit. Zarážející ovšem je, že zrovna nynější papež Benedikt XVI. je na seznamu svatého Malachiáše v pořadí 111. papežem, tedy papežem předposledním. Po něm následuje již jen jedno poslední proroctví, které se od všech předchozích jistým způsobem odlišuje. Po překladu do češtiny nám vyjde toto:

„*Během velkého pronásledování svaté církve římské bude sedět na stolci Petrus Romanus, jenž bude kmit ovce uprostřed mnoha soužení. A až toto pomine, bude město na sedmi pahorcích zničeno a obávaný Soudce bude soudit svůj lid. Amen.*“

Vatikán

A tak se zdá, že i linie proroctví svatého Malachiáše vychází na období roku 2012... Předpovídá nám zřejmě zničení Říma a doslova Boží soudy za hříchy, jichž se lidstvo v uplynulé době až dodnes dopustilo...

1.9: Biblická proroctví

Poznámka: Protože Bible je napsána starými jazyky a modernímu člověku občas dělá problémy přelouskat jednotlivé věty a správně pochopit jejich význam, rozhodl jsem se pro citace biblických proroctví z větší části využít Bible na internetu na stránkách <http://www.biblegateway.com/>, kde jsou biblické texty přeloženy do „srozumitelnějšího“ jazyka. To proto, aby textu snadno porozuměli pokud možno „všichni“, i ti, kteří zatím do Bible mnohokrát nenahlédli.

Důrazně doporučuji dočíst i všem nevěřícím. Závěry mohou být pro leckoho překvapivé.

Bible – Písmo svaté – Kniha knih. Skládá se ze *Starého a Nového zákona*. Začala vznikat už asi v 15. století před Kristem, kdy první texty Starého zákona napsal Mojžíš. Nový zákon vznikl asi v letech 50 až 150 našeho letopočtu a pojednává převážně o počátcích křesťanství a víry v *Ježíše Krista*. Bible vlastně není jedna kniha, nýbrž celá jejich sbírka. Kromě dělení na zmíněné dva zákony se dále skládá z jednotlivých knih jako například *Genesis* a *Exodus* (Starý zákon) nebo *Zjevení Janovo* (Nový zákon). Je nedílnou součástí života křesťanů i židů, jimž kromě jiného popisuje všechny zásady jejich víry. Nejzákladnější pravidla víry jsou shrnuta v Desateru Božích přikázání, jež určují základní směrnici v životě každého věřícího. Jak je psáno v samotné Bibli, Desatero by měl každý respektovat, neboť představuje absolutní základy celé víry, a porušení každého z deseti bodů se považuje za hrubý přečin – hřích. Texty Bible jsou ovšem charakteristické také tím, že postupně pojednávají o křesťanském chápání historie světa od doby před založením civilizace až do předpovězeného apokalyptického konce.

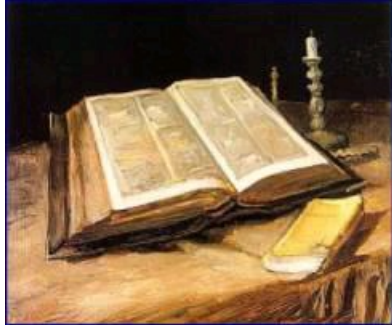
„Lidé budou sobečtí a chamtiví, domýšliví a chlubití, budou se Bohu vysmívat a pohrdat rodiči, budou nevděční a bezbožní, bezcitní a nesmířliví. Budou si líbovat ve lži a pomluvách, v hrubosti, krutosti a zradě jim bude vlastní. Samolibě budou zesměšňovat každého, kdo nepotáhne s nimi. Rozkoš a zábavy jim budou přednější než Bůh.“

2. list Timoteovi, 3:2-4

Bible říká, že krátce poté, co se naplní výše uvedená proroctví, spustí se očistný proces, během něhož Bůh Zemi zbaví zločinců, nenávidějících a bezbožných. Není přitom pochyb, že proroctví v 2. listu Timoteovi, i mnohé další, se naplnilo už dávno. A zajímavé také je, jak silně se tento popis posledních dnů podobá popisu Kálí-jugy, která je součástí filozofie naprosto odlišného náboženství.

Někteří křesťané doslova věří, že pokud by lidstvo jako celek zůstalo při skutečných životních hodnotách a nepropadlo by nenávisti a majetku, apokalypsa by se nemusela vůbec dostavit – Bůh by byl se stavem na Zemi spokojený. Ale pokud se lidstvo od

správného směru nakonec odchýlí, musí počítat s tím, že dříve nebo později i Bohu dojde trpělivost a nadšení pro přizemní hodnoty, které dnes tolik sdílíme, nám rázně utne. A čím více se odchýlí, tím horší to pak může být. Jak by taková odplata za porušení pravidel mohla vypadat, už podrobně naznačuje kniha *Zjevení Janovo* v závěru celé Bible. Varovat nás před apokalypsou je doslova její účel. Je v ní zahrnuta drtivá většina biblických proroctví o apokalypse, které ji mají předem odhalit, a popisují i to, co by mělo následovat potom...

1.9.a: Zjevení Janovo

„Říkáte: „Jsme bohatí, přičinili jsme se a nikoho nepotřebujeme.“ A nevíte, že ve skutečnosti jste ubozí, politováníhodní chudáci a nazí slepci.“

Zjevení Janovo, 3:17

Autor knihy – Jan Evangelista, neboli svatý Jan, žil v 1. století našeho letopočtu v Betsaidě u Genezaratského jezera. Byl učedníkem Jana Křtitele a hlásal evangelium v Efesu (dnešní Turecko). Kolem roku 95 byl pronásledován římským císařem Dominiánem, který jej také posléze poslal do vyhnanství na opuštěný ostrov Pathmos v Egejském moři. Biblická legenda praví, že právě během tohoto vyhnanství na ostrově se Janovi zjevil sám Ježíš Kristus společně s jeho anděly, kteří jej pověřili úkolem zapsat vše, co mu prozradí o blížící se budoucnosti. Tak měla vzniknout kniha Zjevení:

„V této knize je zapsáno, co Bůh svěřil Ježíši Kristu o budoucích událostech a co Ježíš odhalil svému služebníku Janovi prostřednictvím anděla. Jan dosvědčuje, že to všecko viděl a zachytil jako Boží slovo sdělené Ježíšem Kristem. A tak, jestliže čteš nebo posloucháš toto proroctví, uděláš dobře, když se podle něho zařídíš; začne se totiž plnit už brzo.“

Zjevení Janovo, 1:1-3

Zjevení Janovo má celkem 22 kapitol. Stručně můžeme obsah knihy shrnout takto: Nejdříve se objevuje několik výtek, které v podstatě popisují, proč k oněm budoucím událostem vůbec musí dojít – Bůh nám například vytýká, že se věnujeme moc

okultismu a nekoluje mezi námi ani zdaleka tolik lásky jako dříve. (Je věčné připomenutí, že tyto texty byly podle záznamů sepsány v 1. století po Kristu a vystihují charakter dnešní doby.) Když čteme dál, dostáváme se postupně k tzv. Armageddonu, jenž je v knize Zjevení vykládán jako poslední bitva mezi dobrem a zlem. Následuje Sedm morových ran (sedm pohrom, které budou v těsném sledu seslány na Zemi, a měly by tvořit hlavní část celé apokalypsy) a poslední čtvrtina knihy pak zvěstuje – co jiného než nástup Zlatého věku. Podle Bible můžeme očekávat, že ve dnech, kdy dosáhne apokalypsa vrcholu, sestoupí na Zem sám Ježíš Kristus, který planetu definitivně zbaví zla a osvobodí ty, kteří mu byli věrni a od skutečné lásky se neodchýlili. Tak vykoná dlouho očekávané soudy nad hříšníky a Zemi připraví na nový začátek. Potom prý bude úplně jiný svět – žádné utrpení, žádná bolest; jen láska a pochopení...

„Rozběsnily se národy a doba uzrála pro tvůj hněv. Nastává soud nad mrtvými: tvoji služebníci, proroci a všichni, kdo tě ctíli, velcí i malí, budou odměněni a ti, kdo hubili zemi, budou zahubeni.“

Zjevení Janovo, 11:18

Už jste si asi všimli, že pro Bibli, jako pro sbírku náboženských textů, jsou přirozeně mnohé texty napsané stylem, že příčinou popisovaného děje je většinou Bůh. Je to trochu jiné podání proroctví než na které jsme si zvykli u jiných autorů. My bychom se ovšem měli zaměřit spíše na pravý význam každého proroctví. A to nejen proto, že některé pasáže proroctví se možná už vyplnily:

• Pelyněk

„Když zazněla třetí polnice, spadla z nebe veliká hvězda sršící jako vržená pochodeň. Padla na třetinu řek a pramenů a zamořila třetinu vod svou jedovatou hořkostí; mnoho lidí v důsledků toho zemřelo. Ta hvězda byla nazvána Pelyněk.“

Zjevení Janovo, 8:10-11

Toto proroctví je obsaženo v 8. kapitole knihy Zjevení. Ta je typická tím, že popisuje jakési „stadium přípravy“, první varovné znaky před blížící se globální apokalypsou. – Z přírodopisu víme, že do rodu Pelyňků patří i druh nazvaný *Pelyněk černobýl*...

• Varování před „šelmou“ – 666

Biblický význam čísla 666 zná až příliš mnoho z nás – je to kód Satana – ďábelského vládce, který také bývá někdy nazýván jako Šelma nebo Bestie. Je popisovaný jako přesný protiklad Boha.

13. kapitola knihy Zjevení pojednává o dvou těchto „Šelmách“, které mají těsně před apokalypsou, nebo spíše v jejím průběhu, posílit svou moc a rozšiřovat po světě zlo a nenávisť. To nás má posléze přivést k již zmiňovanému Armageddonu,

závěrečnému boji mezi dobrem a zlem. Podle Zjevení to bude pro každého člověka nejzazší možnost výběru, zda se obrátí k pravému Bohu nebo se přidá k silám ďábla. Bible slibuje, že každý v závislosti na svém rozhodnutí později podstoupí patřičné

důsledky. Čtete následující citovanou kapitolu pozorně a zkuste se zamyslet, co se pod pseudonymy „šelma“ může skrývat. Pod citaci kapitoly přidám vlastní výklad.

„1) Viděl jsem, že se z moře vynořila šelma a měla také sedm hlav a deset rohů jako drak. Královskou korunu však měla na každém svém rohu a na každé hlavě božský titul urážející pravého Boha.

- 2) Vypadala jako levhart, nohy měla jako medvěd a tlamu jako lev. Drak jí propůjčil svou sílu, trůn a velikou moc.
- 3) Jedna z jejích hlav se zdála smrtelně zraněna, ale vyhojila se. Celý svět se té bestii obdivoval a poslušně ji následoval.
- 4) Chválili draka, že jí dal takovou moc, uctívali šelmu a říkali: „Kdo se vyrovná takovému dravci, kdo se s ním může měřit?“
- 5) Šelma se holedbala a rouhala Bohu a vládla světu dvaadvacet měsíců.
- 6) Po celou tu dobu se snažila zneuctit Boha, jeho jméno a svatyni a všechny, kteří mají svůj domov v nebi.
- 7) Bylo jí dovoleno, aby válčila proti věřícím a vítězila nad nimi. Nakonec ovládala každý kmen, národ i rasu.
- 8) Uctívat ji budou však jen ti obyvatelé Země, jejichž jména nejsou zapsána do knihy věčného života, knihy obětovaného Beránka.
- 9) Slyšte!
- 10) Komu je určeno vězení, půjde do vězení, kdo má jít na smrt, bude popraven. Ano, takové zkoušky musejí přijít na Boží lidi, aby osvědčili svou vytrvalost a víru.
- 11) Pak jsem spatřil jinou šelmu, jak vystupuje ze země. Měla jen dva malé rohy jako beránek, ale mluvila jako drak.
- 12) Ta se teď stává vykonavatelem moci té první šelmy. Nutí obyvatele země, aby uctívali onu první šelmu, která se vyléčila ze smrtelné rány.
- 13) I ta druhá šelma koná neuvěřitelné divy, předvede dokonce, že před očima lidí sestoupí oheň z nebe.
- 14) Přikáže jim, aby postavili sochu té smrtelně zraněné a zase uzdravené bestii.
- 15) Druhá šelma dokáže i tu sochu oživit, socha promluví a rozkáže pobít všechny, kdo se jí neklanějí.
- 16) Nutí všechny, malé i velké, bohaté i chudé, otroky i svobodné, aby si na pravé ruce nebo na čele dali udělat její znak,
- 17) takže nikdo nedostane povolení k nákupu a prodeji zboží, kdo nemá znak té šelmy nebo číslo, které ukazuje na její jméno.
- 18) Zamyslete se nad tím a sečtěte číslice té šelmy. Je to číslo šest set šedesát šest a značí člověka bez Boha.“

Zjevení Janovo, 13

Můj výklad – i když jsem zde nezkoušel nějaké numerologické kousky, abych se dopočítal číslu 666, spousta z bodů sedí na dva státy světa, a především jejich politické činitele, kteří v minulosti nebo v současnosti mají tendence rozpoutat války.

První šelmou by mohly být Spojené státy – leží na kontinentě v zámoří, o kterém až do roku 1492 nikdo nevěděl, skládají se z desítek států Unie a každý stát Unie má svého guvernéra, který vládne jen jako „obyčejný“ politik (řádek 1). Možná je tu i odkaz na 11. září 2001 (řádek 3). Spojené státy patří mezi politicky a ekonomicky nejvlivnější země světa (řádek 4). V roce 2003 válčily s Irákem, kde většina lidí v Boha věří a zemi poté řadu let navzdory nesouhlasu Iráčanů okupovali; USA mají také tendence ovlivňovat celosvětovou politiku (řádek 7). Spojené státy zpravidla uctívají jen obyvatelé západního – většinou ateistického – světa (řádek 8). Řádek 10 je apel spíše na čtenáře.

Pokud se nemýlím, pak druhá šelma se předvede více v budoucnosti než v minulosti nebo současnosti. Může to být Írán – jejich prezident, navzdory tomu, že vládne rozvojové zemi (*Měla jen dva malé rohy...*), ohrožuje svět svým jaderným programem (řádek 11). Kdo nám zaručí, že v budoucnu nevyvolá jaderný konflikt (řádek 13)? Íránský prezident vládne pevnou rukou – existují silné spekulace o manipulaci prezidentských voleb a pokud s ním občané nesouhlasí, není příliš „přístupný“ (řádek 16 a 17). Nepřišel jsem jen na význam řádků 12, 14 a 15. Nemám totiž s ohledem na aktuální stav pocit, že by Írán a USA spolu nějak vzájemně spolupracovali. Ale kdoví, co přinese budoucnost...

• **Sedm morových ran**

Po varovných znameníh a vstupu zla nastáva doba, kedy nám vše bude sečteno. Je tu Sedm morových ran, katastrofa jedna za druhou, ktoré náš globálny egoizmus a pýchu konečne srazí na kolena:

„1) Chrám se naplnil dýmem Boží velebnosti a moci. Nikdo ted' nemohl vstoupit dovnitř, dokud andělé nevykonají soud na zemi. Ze svatyně jim přikázal hlas: „Jděte a vylijte těch sedm číší Božího hněvu na zemi!“

2) První z andělů šel a vylil na zem svou číši. Tu se na lídech, kteří nesli znak šelmy a klaněli se její soše, objevily zhoubné vředy.

3) Druhý anděl vлил obsah své číše do moře. Všechno živé v moři uhynulo, takže se naplnilo hnilobou a rozkladem.

4) Třetí anděl obrátil svou číši na řeky a prameny vod. Vody byly zkaženy.

5) Slyšel jsem toho anděla, který měl moc nad vodami, jak říká: „Jsi spravedlivý, svatý a věčný Bože, a je to zasloužený rozsudek.

6) Opíjeli se krví nevinných a proroků, a proto ted' umírají žízni.“

7) A mučedníci od oltáře se připojili: „Ano, všemohoucí Pane, soudíš spravedlivě a podle pravdy.“

8-9) Čtvrtý anděl vylil obsah své číše na slunce. Pálilo tak, že lidé padali těžkým úžehem. Místo aby činili pokání a aspoň ted' vzdali Bohu čest, proklínali ho za tu pohromu.

10) Pátý anděl vylil číši na trůn šelmy a v jejím království se setmělo. Lidé, trýznění již vředy, se bolestí až kousali do rtů.

11) A přece ještě zlořečili Bohu, místo aby se jejich ústa otevřela k pokání.

12) Šestý anděl vлил obsah své číše do veliké řeky Eufratu. Její vody vyschly, a tak se otevřela cesta pro vladaře z východu.

13-16) Tu jsem viděl, jak z tlamy draka, z huby šelmy a z úst živého proroka vylezli tři nečistí duchové jako odporné ropuchy. Snažili se lidem imponovat různými divy. Obcházelí vládce světa, aby je získali za spojence k rozhodující bitvě proti všemohoucímu Bohu. Svolávali je na místo nazvané Armageddon. Doba je vážná. Pán připomíná: „Přijdu nečekaně jako zloděj v noci. Dobře tomu, kdo bdí a je připraven.“

17) Sedmý anděl vylil svou číši do ovzduší a z chrámu zazněl mohutný hlas: „Je dokonáno!“

18) Strhla se bouře s blesky a hromy a celá země se otřásala; takové zemětřesení nezažil nikdo od počátku lidstva.

19) Bůh nezapomněl na hříchy velikého bezbožného města, zvaného Babylón. Dal mu pít z poháru svého trestajícího hněvu. Roztrhlo se na tři kusy a i ostatní města se zhroutila.

20) Všechny ostrovy zmizely a po horách nezůstalo ani památky.

21) Lidí postihla nepředstavitelná zkáza – krupobití. A oni za tu strašnou pohromu proklínali Boha.“

Zjevení Janovo, 16

Tak takhle zhruba vidí smršť katastrof Jan v knize Zjevení. Těžko předem říct, zda se budou jednotlivé body do podrobnosti plnit, případně kdy konkrétně k tomu dojde. Ale všimněte si také, jak Jan několikrát píše o katastrofální bezbožnosti lidí, kteří Bohu nevzdávají čest a respekt, ani když je katastrofami trestá za jejich přečiny. Místo toho jej prý *proklínají*. Lidé s podobným smýšlením podle biblických spisů skončí zle. Žádná láska, žádný respekt k Bohu – žádný soucit s nimi...

• Druhý příchod Ježíše Krista

„Pak jsem spatřil jiného mocného anděla, jak sestupuje z nebe zahalen oblakem. Nad hlavou se mu klenula duha, tvář mu zářila jako slunce a jeho nohy se podobaly ohnivým sloupům. V ruce držel právě otevřenou knihu. Pravou nohou se postavil na moře, levou na pevninu.“

Zjevení Janovo, 10:1-2

„Zatroubil sedmý anděl a celým nebem zazněly mocné hlasy: „Bůh a jeho Vyvolený – Kristus – se ujímá vlády nad celým světem a bude vládnout na věky!“

”

Zjevení Janovo, 11:15

Dokážu si živě představit nevěřící čtenáře, jak nad těmito texty nevěřičně kroutí hlavou. Opusťme ale prosím na chvíli jakýkoliv smysl pro realitu a zkusme se nad tím zamyslet. Ostatně – dochovaná část textu na kamenné desce od slavných a přesných Mayů slibuje něco velmi podobného: „... a On sestoupí z nebes.“

Kolik z nás by uvítalo, kdyby na tom bylo přeci jen něco pravdy? Spousta z nás v tomto světě trpí. Prožíváme peklo, aniž by si to mnoho z nás jen trochu zasloužilo. Jak šťastní bychom nakonec byli, kdyby se najednou objevil někdo, kdo skutečně nadmíru spravedlivě odsoudí každého člověka podle svých skutečných činů? Často slýchám názor, že „kdyby existoval Bůh, nikdy by nedopustil to svinstvo, co se ve světě děje.“ Nad tím jsem si také lámal hlavu. Jenže co když nás v tom záměrně nechává po určitou dobu samotné a přichází pravidelně jen v závěru určitého cyklu? A soudí teprve potom? Sama Bible možná něco takového naznačuje:

• **20:12**

„A viděl jsem vzkříšené mrtvé, malé i velké, stát před tím trůnem. Moře, smrt i její říše vydaly své mrtvé. Byly otevřeny Knihy skutků a Kniha života a byli souzeni podle svých činů. Smrt a její pomocníci skončili v moři plamenů. Toto ohnivé moře je druhá, věčná smrt. Tam skončí každý, jehož jméno není zapsáno v Knize života.“

Zjevení Janovo, 20:12-15

V Bibli je psáno, že apokalypsa bude v podstatě očistný proces, který doopravdy zahubí jen škodné. Ti dobří z nás mají být osvobozeni. Zajímavé ale je, že část – *A viděl jsem vzkříšené mrtvé, malé i velké, stát před tím trůnem. Moře, smrt i její říše vydaly své mrtvé.* – v knize Zjevení připadá přesně na 20:12...

• **Nový svět**

O Novém světě, jenž by měl nastoupit po celosvětových katastrofách do roku 2012, jsme mluvili už mnohokrát. A ani Bible v tomto netvoří žádnou výjimku. 21. kapitola knihy Zjevení slibuje, že poté, co svět zasáhne v těsném sledu sedm velkých katastrof a lidstvo bude podle svých činů spravedlivě rozděleno, přestoupí ta dobrá část z nich do světa plného lásky a nadpozemské krásy... Všimněte si ale během čtení také velmi silného důrazu na jedno konkrétní číslo:

„Pak jsem uviděl nové nebe a novou zemi. Staré nebe a stará země zmizely. Moře už na nové zemi nebylo. A viděl jsem svaté město, nový Jeruzalém, sestupovat od Boha z nebe, jako když ozdobená nevěsta jde vstříc svému ženichovi.“

Z trůnu se ozval mohutný hlas: „To je Boží domov s lidmi, Bůh tam bude bydlet s nimi a oni s ním. Už nikdy je neopustí a setře jim každou slzu s očí. Tam už nebude smrt, nářek ani bolest, neboť co bylo, pominulo.“ Sedící na trůnu řekl: „Pohled, všecko tvořím nové.“ Vybídl mne (Jana): „Zapiš to, protože tato slova jsou pravdivá a je možno se na ně plně spolehnout.“

A dodal: „Vlastně se již vyplnila. Já jsem začátek i konec všeho. Tomu, kdo žízní, dám zdarma napít z pramene vody života. Kdo zvítězí, získá všechno. Já budu jeho Bohem a on bude mým synem.“

Ale zbabělci, nevěrci, nemravníci, cizoložníci, vrazi, šarlatáni, pověřiví a lháři všeho druhu budou neodvolatelně odsouzeni k šířavé beznaději a palčivému utrpení. To bude jejich zánik.“

Pak ke mně přistoupil jeden z těch sedmi andělů, kteří vylévali posledních sedm pohrom z číší a vyzval mě: „Pojď, ukážu ti Beránkovu nevěstu, jako nastávající choť.“

Přenesl mne v duchu na vysokou, rozložitou horu a ukázal mi svaté město Jeruzalém, které tam sestoupilo od Boha. Boží sláva z něho zářila jak nejdražší drahokam, jako jiskřivý křišťál.

*Bylo obehnáno vysokou a silnou zdí, ve které bylo **dvanáct** bran střežených **dvanácti** anděly, označenými jmény **dvanácti** kmenů Izraele.*

Tři brány směřovaly na východ, tři na sever, tři na jih a tři na západ.

*Městská zeď byla založena na **dvanácti** kvádrech, které nesly jména **dvanácti***

Kristových apoštolů.

Anděl, který se mnou mluvil, měl zlatou tyč a měřil město, jeho hradby i brány v obvyklých lidských mírách.

*Půdorys toho města tvořil čtverec o straně **dvanáct** tisíc měř, a tak bylo město i vysoké.*

Rozměr zdi byl sto čtyřicet čtyři lokty.

Hradba byla z jaspisu a samo město z ryzího zlata, ale průhledného jako křišťálové sklo.

Základy hradeb byly samý drahokam.

***Dvanáct** bran bylo z **dvanácti** perel, každá z jedné. I ulice toho města byly vydlážděny tím průzračným zlatem.*

Avšak neviděl jsem tam žádný chrám, protože Bůh a Beránek vládli všude.

To město nepotřebuje ani slunce ani měsíc, protože je osvětluje Boží sláva a Beránek.

Národy nové země budou žít v tomto světle a vládcové mu předají svou moc.

Brány toho města budou stále otevřeny, vždyť už nebude noc, ale jenom den.

Nic nečistého tam nesmí, ani rouhač ani podvodník. Budou tam jen ti, kdo jsou zapsáni v Beránkově Knize života.“

Zjevení Janovo, 21

Tak takhle by měl podle Bible vypadat vrchol apokalypsy – Země bude zbavena mizérie lidského rodu. Pro bezbožníky a hříšníky bude apokalypsa opravdu skutečný konec. Ale ti s dobrým srdcem budou žít dál a ve světě, který se svými zákony a pravidly s tím dnešním nedá ani trochu srovnávat... Ani nemá cenu se o to snažit. Není to zlatá vyhlídka?

A ještě k těm číslům – číslo 12 se zde vyskytlo celkem 8 krát. Tato kapitola je v knize Zjevení pod číslem 21 (a máme 21.12.). A duchovní učenci vesměs tvrdí, že duchovní vzestup lidstva související již s pozvolným přechodem do nadcházejícího věku probíhá už od roku 2004 – což je 8 let před rokem 2012. Bible sice říká, že nikdo nemůže předem vědět, „kdy přesně Pán přijde“, ovšem četnost použití čísla 12 ve 21. kapitole knihy Zjevení Janovo nás doslova nutí vážně nad tím přemýšlet a dávat si vše do přímé souvislosti s rokem 2012. A to ještě nemluvíme o tom, že řada proroctví, která měla na blížící se apokalypsu včas upozornovat, se už dávno

naplnila...

Stejně jako proroci a kultury ze všech koutů světa, i Písmo svaté nahlíží na nadcházející apokalypsu spíše jako na Očistu, která rozhodně nezpůsobí definitivní zánik. Máme-li Bibli věřit, pak se po řadě globálních katastrof, které nutně musí vzhledem ke stavu planety přijít, dočkáme návratu Ježíše Krista a odměny, jejíž krásu si ani nelze představit. Jenže je tu velký háček – škodní, kteří dobrým lidem nebo přírodě jen znepríjemňovali život a nikdy se nerozhodnou pro změnu, Zlatý věk nepoznají a skutečně brzy navždy skončí. Běda těm, *kdož kdy hubili Zemi!*

Poznámka 2: Dobře o proroctvích v Bibli pojednává i tento dokument: <http://video.google.com/googleplayer.swf?docid=-3504993543400188326&hl=en&fs=true> Vše kolem biblických proroctví je tam vysvětleno pěkně do detailu. Vřele doporučuji.

Janovo vidění na ostrově Pathmos podle malíře H. Bosche.

1.10: Další vybraná proroctví

„Hory a všechna příroda se otřese kvůli do nebe volajícímu nepořádku lidí.“ – La Salette

„Musíme očekávat den, kdy rovnováha v přírodě bude ztracena.“ – Quetzalcóatl

„Veškerý lidský pokrok bude nasazen do ničení.“ – Montrealský rukopis

„Země se nadechne, zavíří za hrozných katastrof. Kontinenty se budou drobit a odplavovat, ale další kontinenty a ostrovy se zase objeví.“ – Madame Sylvia

„Země se bude otřásat v základech, potom obrovské vlny rozvíří moře a převalí se přes kontinenty.“ – Marie Julie

„A hned po soužení těch dnů slunce se zatmí, a měsíc nedá světla svého, a hvězdy budou padati z nebe, a moci nebeské pohybovati se budou.“ – Ježíš Kristus

„Země skončí v plamenech a hlad zničí miliony.“ – Francesca de Billiante Savojská

„Jedovaté mraky, zhotovené lidskýma rukama, poklesnou k zemi a zničí vše. Lidskou mysl posedne šílenství.“ – Maria Laach

„Budou jedovaté mraky...“ – Varšavské proroctví (ukazují společně s Maria Laach na jaderné zbraně – nebo snad na dnešní teorii [chemtrails?](#))

„Skrze nesmírné soužení přiblíží se člověk dokonalosti a bude uzpůsoben k tomu, aby se radoval ze zázraků nového věku Vodnáře, který, zrozen v krvi a obětech, nakonec naplní význam svého symbolu coby „Nosič vody“, jenž, polévaje Zemi vodou, je odznakem nesobectví – negací sebe – přicházejícího skrze utrpení.“ – Cheiro

„Všechno, co připomíná staré časy, se zhroutí. Brzy spatříte nový svět, novou koncepci světa, novou organizaci, nové zákony.“ – Madame Sylvia

„Nakonec se přijde na to, že konec světa byl spíš jakýmsi druhem Očisty.“ – Mario de Sabato

1.11: Závěr kapitoly Proroci a jejich proroctví

První polovina našeho pojednání o roce 2012 se týkala zejména proroctví od několika vybraných proroků z celého světa. Když jsem se rozhodoval, které proroky zmínit, vybíral jsem zejména ty, jejichž předpovědi se v minulosti mohly chlubit vysokým procentem úspěšnosti nebo jsou součástí některých více přijímaných náboženských textů – aby to zaobírání proroky mělo nějaký pádný smysl. Prošli jsme Mayské indiány, teorii Time Wave Zero, předpovědi starověkých Egyptanů ve Velké pyramidě v Gíze, zvěsti od indiánů Hopi, proroctví Matky Shiptonové a svatého Malachiáše, popsali jsme si, jak se na fenomén dnešní doby dívají hinduisté a jejich Vědy, jak apokalypsu a následný vzestup Mesiáše vidí Bible a nezapomněli jsme ani na Nostradama a stručně jsme se věnovali i několika dalším prorokům z historie. Výsledky našeho putování světem proroků jsou překvapivé – drtivá většina zmíněných mluví stále o stejném scénáři vývoje v této i následující době – úpadek morálky lidstva, série obrovských katastrof a Zlatý věk, který po nich prý bude následovat. Takřka žádný z našich zdrojů proroctví nemluví o konečné záhubě pro lidstvo. V proroctvích jsou často spíše zmínky o *jakémsi druhu Očisty*, která nutně přichází v určitých cyklech, aby obnovila rovnováhu na planetě a vše se vrátilo zpět – k Zlatému věku. A například definitivní konec křivky Time Wave Zero, připadající na 21.12.2012, lze jednoduše vysvětlit tak, že Terence McKenna, jeho „stvořitel“, se

obdobím po roce 2012 prostě už nezabýval.

Co znamená tato mimořádná shoda okolností? Proč do sebe v jednotlivých předpovědích zapadá až příliš mnoho „náhod“? Můžeme vůbec ještě říci, že na tom nic není? Nebo jen tvrdit, že vidění všech proroků a tvrzení nábožensky respektovaných textů o nástupu Zlatého věku po sérii katastrof je absolutně nereálné a nemůže se nikdy stát skutečností? Tito proroci se narodili často v jiné době než druhý a v jiné zemi, na jiném kontinentu, vyznávali odlišné kultury a většinou odlišnou ideologii. Pracovali na sobě nezávisle, ale přesto se ve svých předpovědích neuvěřitelně shodují. Čím to je? Přemýšlejme o tom!

Pokud jde o další části pojednání, tak jsem rád, že jsem se konečně zbavil několika záležitostí, které mě soustavně zaměstnávaly v předchozí době, a že díky tomu teď mám více volného času, v němž se můžu psaní série konečně věnovat naplno. Díky tomu mohu v podstatě s garancí říci, že následující část bude hotova podstatně dříve než část druhá, kterou jsem postupně zpracovával dlouhé dva měsíce.

A co v ní bude? Končíme s mytologií! Proroctví už z větší části opustíme. Pokud se o nich vůbec někdy ještě zmíníme, tak jen velmi okrajově a příležitostně. To hlavní, čím se budeme zabývat, budou argumenty nikoliv nepodobné argumentům čistě vědeckým. Předem ale zdůrazňuji, že následující část nebude jen o katastrofách; ty budou sice tvořit delší díl celé části, ale detailněji se budeme opět věnovat i „něčemu“, co nám všem dává do budoucnosti přes všechny hrozící pohromy velkou naději...

Rok 2012: Stane se tentokrát apokalypsa realitou?

2. Věda a rozbor poznatků a teorií

2.1: Platónský rok a Precese zemské osy

Kromě zemské rotace a oběhu Země kolem Slunce, což jsou procesy, které jsou obecně dobře známy, existuje také několik dalších pohybů, jež Země na své pouti vesmírem vykonává. Jen čas potřebný pro provedení jednoho takového cyklu je podstatně delší. Proto asi nejsou tolik známé. Mezi tyto cykly patří oběh celé Sluneční soustavy kolem středu naší Galaxie a Precesní pohyb zemské osy. K oběma tématům se dostaneme, avšak nyní se předně zaměříme na Precesi a Platónský rok. Na oběh Sluneční soustavy kolem středu Galaxie posléze navážeme.

Na Zemi, protože je součástí celého planetárního systému (Sluneční soustavy), působí stále gravitační síly ostatních těles. Jde především o vliv Slunce, které má z celé Sluneční soustavy gravitaci zdaleka nejsilnější, a pak také o vliv našeho Měsíce, jenž je naší přirozenou družicí a jako vesmírné těleso je nám bezkonkurenčně nejbližší. Částečně ovšem na Zemi působí i

gravitace jiných planet, i když procento jejich vlivu se s výše uvedenými zdroji nedá srovnávat. Jak se jednotlivé planety pohybují po svém vlastním orbitu, vzdálenost mezi Zemí a těmito planetami se neustále mění. V důsledku toho také značně kolísá vliv jejich gravitace na zemské těleso – když je daná planeta Zemi blíže, působí na nás svou gravitací více; pokud se vzdálí, paralelně klesá i její vliv na Zemi.

Rozložení těchto sil a jejich cyklické střídání, k němuž dochází právě díky pohybům planet a jejich oběhu kolem Slunce způsobuje, že osa Země není stále „ztopořená“ v jednom přesném směru Sever – Jih, ale podřizuje se těmto gravitačním silám – naklání se. Směr náklonu osy se mění podle toho, jak silná gravitace a odkud na ni působí. Tento pohyb je však poměrně dost pomalý – jen jednou za 26 000 let osa Země opíše pomyslný kruh a vrátí se na pozici, na které spočinula před 26 000 lety. Tomuto pohybu říkáme *Precese zemské osy* a dobu, za kterou osa opíše kružnici a začne nový precesní cyklus, nazýváme jako *Platónský rok*.

V astrologii a mytologii je konec Precesního cyklu vykládán také jako symbol konce Světového cyklu, po němž nastává zlom a přetočení celého cyklu zpět na začátek. Také proto se o precesi v souvislosti s rokem 2012 tolik mluví – těch dlouhých **26 000 let totiž zrovna v dnešní době opravdu vrcholí** a vzhledem k tomu, že neexistují žádné spolehlivé záznamy, které by dokládaly, jak se na Zemi projevil předchozí konec Precesního cyklu, nemůžeme jen tak prostě tvrdit, že to nic nemůže znamenat.

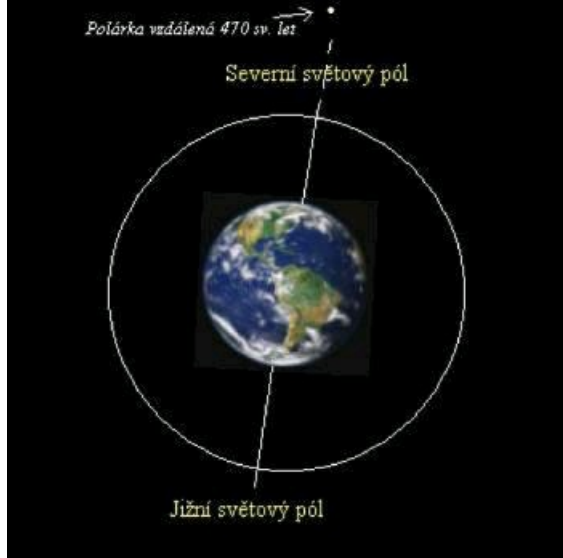
Toto je výjimečná astronomická i astrologická událost a naše civilizace zatím nic podobného nezažila.

Na obrázku je znázorněná precese setrvačníku, ovšem precese zemské osy je něco velmi podobného – na Zemi působí gravitační síly ostatních planet, především pak Měsíce a hvězdy Slunce, které osu usměrňují do pomalého krouživého pohybu. Jedna otočka vyjádřená na obrázku Zemi trvá 26 000 let.

Precesi můžeme pozorovat i ze Země, třebaže s ohledem na délku Platónského roku (Precesního cyklu) je nemožné vysledovat nějaké změny během jednoho lidského života. Tyto změny spočívají v tom, jaká hvězda nebo souhvězdí se v tom kterém období nalézá nad tzv. *Severním světovým (nebeským) pólem*, jinými slovy se dá říci v přímce s zemskou osou. S tím, jak se zemská osa naklání a pomalu přitom opisuje kružnici, posouvá se i pozice hvězd na našem nebi. Hvězdy dnes tedy vinou precese vycházejí stále východněji. Pro nás praktičtější a lepší příklad precese budou ale změny vypočítané přímo nad Severním nebeským pólem.

Rotace Země, jejímž důsledkem je střídání dne a noci, způsobuje, že všechny objekty na nebi z pohledu zemského pozorovatele vycházejí a zapadají za horizont. Tak se chovají všechny nebeské objekty, až na naši neznámější hvězdu Polárku. Ta jako by se po nebi vůbec nepohybovala, a zůstávala stále na stejném místě. A co víc – zdá se, že všechny ostatní hvězdy krouží kolem ní jako kolem jakéhosi „středu“. Právě to je důsledek zemské precese. Dnes je totiž Polárka téměř přesně nad Severním nebeským pólem (proto se jí také říká Polárka). Polárka na nebe nevychází ani z něj nepadá, protože leží téměř na přímce s osou Země (vychýlení dnes činí jen asi 1°) – a pokud se Země otáčí kolem své osy, pak nejmenší rozdíly v pohybech spatříme právě na těch objektech, které na ose přímo leží...

Polárka ale nad naším pólem nebude stále, a to z důvodu precese. Brzy se od něj začne vzdalovat a na svou pozici nad světovým pólem Země se vrátí zase až za 26 000 let. Mezitím její pozici nahradí jiné hvězdy; například za 12 000 let to bude hvězda Vega v souhvězdí Lvy. A to je také to hlavní, čím se precese na Zemi vyznačuje – vychýlení zemské osy vinou precese způsobuje, že hvězdy v pozici nad pólem se neustále obměňují a na svou pozici se vrací jen jednou za 26 000 let. Z toho vlastně mimo jiné vyplývá, že Polárka je hvězda, která spočívá nad pólem před skončením jednoho Precesního cyklu vždy jako poslední. To můžeme trochu využít v následujících několika odstavcích. Na Polárce se totiž objevila jedna netypická zajímavost, která už ale tolik s precesí nesouvisí.

2.2: Zvláštní chování Polárky

Polárka patří do souhvězdí Malé Medvědice. Od Země je vzdálena 470 světelných let. Jde o jednu z nejjasnějších hvězd na našem nebi – je 30 krát větší než Slunce a více než 2 000 krát jasnější. Kdyby se ve stejné vzdálenosti jako Polárka nacházelo naše Slunce, nezachytili bychom jej pravděpodobně ani teleskopem. Hvězda Polárka je ovšem jednou věcí trochu „výstřední“ – je to tzv. *cefeid*, tedy hvězda, která periodicky mění svou jasnost.

Podle vědců se jasnost cefeid mění, protože mají atmosféru, v níž se střídají dominantní vlivy záření z hvězdy a vlivy ionizovaného helia v jejím okolí. Pokud převládá první vliv, hvězda je jasnější; pokud ale převáží vliv druhý (ionizované helium), hvězda poněkud pohasne. Tato proměnnost je v případě Polárky známá již více než jedno století. Ovšem říci dnes jasně a bez pochyb, že to stále platí, to už tolik nelze. Naše „navigační“ hvězda Polárka se totiž v 80. letech 20. století začala

záhadně předvádět – a dnes se její chování od ostatních hvězd odlišuje natolik, že ji moc nechápu ani vědci...

Právě v 80. letech totiž periodická proměnnost Polárky začala jaksí náhle klesat, až ustala úplně. Tehdy vědci prostě dospěli k závěru, že její atmosféra se nejspíš stabilizovala a vlivy *záření z hvězdy – helium* se už přestaly střídát. Vycházeli přitom z případů jiných hvězd, které se v minulosti zachovaly podobně (proměnných hvězd je dnes známo kolem 100 000). Jenže chování naší Polárky v posledních letech odbočilo i od této normy a hvězda se začala projevat více než netypicky. Její aktuální změny jsou pro vědce doslova záhadou. A o co přesně jde?

Po asi patnáctiletém útlumu se její „smysl“ pro periodické střídání jasnosti zřejmě začíná obnovovat! Na první pohled to může vypadat nevinně, jenže když přidám, že podobné chování zatím podle pozorování u **žádné jiné** hvězdy prokázáno nebylo, nemáte už taky ten pocit, že jsme svědky nějakého velmi výjimečného jevu? Zajímavé je, že Polárka, hvězda pro nás výjimečná i z jiných hledisek se z našeho pohledu – světlo z Polárky nám dorazí za 470 let – předvádí podivně a nepochopitelně zrovna v době, kdy tolik očekáváme konec světa. Jak jsme se také už zmínili, Polárka dnes leží téměř na přímce se zemskou osou – a seřazení objektů do přímky v roce 2012 hraje velkou roli, o čemž se za chvíli přesvědčíme. I když to všechno z ryze vědeckého hlediska nemůže mít žádný vliv na Zemi, tato zvláštní „znamení“ jako by tajemně ukazovala na naši planetu. Je to něco, co nás přivádí k zamyšlení. Kdejaký mystik nebo astrolog by se na to možná díval jako na jasnou věc...

Polárka zvětšená pomocí teleskopu.

2.3: Galaktické seřazení 21. 12. 2012

Ale zmínku o Polárce berte spíše jako jen něco „na okraj“. Nyní se už podíváme na další téma, v němž už váha argumentů podporujících teorie kolem roku 2012 začne pomalu ale jistě zesilovat...

To je téma, o kterém se už hodně diskutuje. Podle astronomických výpočtů bude totiž den 21. 12. 2012 mimořádně výjimečný – Země, Slunce a 26 000 světelných let vzdálený střed naší Galaxie budou ležet společně v přesné linii. Na tento jev jasně odkazovali i Mayové i další kultury a proroci a výpočty profesionálních astronomů to jasně potvrzují. Jen se moc nepřipouští možnost, že toto Galaktické sladění, k němuž rovněž dochází jen jednou za 26 000 let (to je ale zajímavé číslo), by mohl mít nějaký dopad na Zemi. Dohadoval jsem se o tom i v diskusích zde na Gnosis9.net, kde jsem ale nechtěl prozradit moc svých argumentů, aby taky něco zbylo na vydání této části eseje. Kde se tedy může skrývat háček?

Jádro Galaxie je doslova supersystém, obří kolos složený z desítek až stovek miliard hvězd a „doplňný“ zpravidla o dobře vyvinutou černou díru. To není charakteristické jen pro naši Mléčnou dráhu, nýbrž více méně pro všechny Galaxie. Díky tomu, že se v něm nachází miliardy hvězd namačkaných na malém prostoru, vytváří velice silné gravitační pole a je zdrojem nejsilnějšího světla ve vesmíru. Co se tedy může stát, až tento střed Galaxie, naše Země a Slunce spočinou v jedné společné přímce? Odpověď NASA zní: nic. Obecně se argumentuje tím, že 26 000 světelných let, které připadají na vzdálenost mezi Sluneční soustavou a jádrem Galaxie, je vzdálenost příliš velká na to, aby nás jádro mohlo jakkoliv ovlivnit. I když je totiž jeho gravitace velmi silná, do Sluneční soustavy pro jeho vzdálenost zasahuje jen velmi nepatrně. Jenže co když nejde o gravitaci, která nás má z jádra zasáhnout? Objevují se také hlasy, že mezi galaktickým jádrem a Sluneční soustavou je mohutné rameno Štělce, které snadnému „přístupu“ jakýmkoliv energiím z jádra cloní. Ale nemůže jít jednoduše o něco, co profesionální věda doposud moc nepoznala a nevezala to tedy tak úplně za své?

Když se podíváte na jakoukoliv Galaxii, první, co vás na ni spolehlivě upoutá, bude vždy její jádro – to, že je z celé Galaxie zdrojem zdaleka největších energií, je znát hned na první pohled. Téměř vždy oslnivě září a procesy, které v něm probíhají, jsou opravdu velmi masivní. Už Mayové o tom zřejmě něco věděli. Středu Mléčné dráhy říkali „Vesmírná matka“. Se svou duchovní představou o světě věřili, že centrum Galaxie je jakýsi střed vesmíru, zdroj, odkud pochází *všechno* a že *Vyšší moc* odtud také vše řídí. Vědecký pohled na galaktické jádro je přitom svým způsobem velmi podobný. – Díky čemu se celá galaxie otáčí? Co ji drží pohromadě a zajišťuje, že se části Galaxie neovladatelně „nerozprchnou“ na všechny strany a neodletí do neznáma? Jedině jádro Galaxie. Bez jeho funkce by zanikla Země, život na ní, Sluneční soustava a vůbec vše, co je součástí této galaxie. Rozpadl by se celý galaktický systém. To je vědecký pohled na jednu ze základních funkcí Galaktického jádra. Ve vesmíru má tedy zjevně opravdu značně dominantní postavení a jeho potencionální, leč spekulativní vlivy na Zemi by se podle mého názoru rozhodně neměly tolik podceňovat, zvláště pokud jeho povahu dodnes zcela neznáme.

Typický příklad spirálovité Galaxie (stejný druh jako Mléčná dráha). Její jádro je ta nejjasnější část.

Proč by tedy tato základní „řídící jednotka“ s gigantickými energiemi, která řídí pohyb miliard a miliard hvězd a planet nemohla „něčím“ třeba i doposud nepoznaným úzce zasáhnout do naší planetární soustavy, pokud se s ním sladíme do jedné linie a dojde k příznivému seřazení planet? Díky Galaktickému postavení, k němuž se schyluje a které vyvrcholí 21.12.2012, budeme mít s tímto jádrem jedinečný styk, který se opakuje jen jednou za 26 000 let! Jak mohou vědci s jistotou říci, že to nic nemůže způsobit? Byl tu někdo z nich před 26 000 lety, aby mohl dosvědčit, že se tehdy skutečně nic nestalo? Proč na jednu stranu připouštějí, že je jádro zdrojem nejsilnějších sil ve vesmíru, ale na druhou stranu i přes pochybnosti o skutečné povaze jádra nevidí nic důležitého na postavení, ke kterému dochází jen jednou za 26 000 let?

Jak napsal i John Major Jenkins do své knihy „Galaktická transformace 2012“, je velmi zajímavé, že od Sluneční soustavy k jádru Galaxie je to přesně 26 000 světelných let – když na Zemi začíná Precesní cyklus, světlo, které tou dobou z jádra Galaxie vyjde, se k nám dostane za 26 000 let, tedy snad do detailu přesně na konci tohoto cyklu. Mohl by mezitím být nějaký zatím neobjevený a vědecky neobhájený vztah? Je možné, že se jádro a Země nějakým nepochopeným způsobem navzájem ovlivňují? Nebo jde jen o prostou shodu náhod?

A jsou tu další indicie, které nám hrají do karet. – Galaxie jako celek je vlastně něco podobného jako Sluneční soustava, jen v mnohonásobně větším měřítku – stejně jako uprostřed Sluneční soustavy se nachází Slunce – zdroj energie pro soustavu, má i Galaxie své centrum, kam se soustředí většina energie – tedy jádro. A podobně jako v případě Sluneční soustavy, i celá Galaxie – naše má v průměru asi 100 000 světelných let – se kolem tohoto středu otáčí (už jsem na to krátce narazil výše). Všimněte si, že

tady vůbec nevadí, že jeden konec Galaxie od druhého je vzdálen takovou šílenou vzdáleností a že od jádra k okraji Galaxie je to přibližně 50 000 světelných let. Přestože jde o obrovské a nepředstavitelné vzdálenosti, celá Galaxie se vlivem působení jádra otáčí. Proč by tedy nějakých „malých“ 26 000 světelných let nemohlo být rozhodujících pro naši Sluneční soustavu, pokud se s ním seřadíme do naprosté linie? Píšu, že se celý galaktický systém otáčí. Platí to i pro naši planetární soustavu? Pochopitelně.

Sluneční soustava se při svém oběhu kolem středu Galaxie „houpe“ jako na horské dráze. Střídavě se posouvá z pozice nad galaktickou rovinou pod ní a pak naopak. Jeden oběh naší soustavy kolem středu Galaxie trvá 225 milionů let a mezitím protne 4 krát galaktický rovník. Při této příležitosti bych rád vyvrátil poměrně dobře rozšířený omyl, že příštím okamžikem, kdy se na tomto rovníku ocitneme, bude právě rok 2012. Není to pravda – Slunce je dnes 25 světelných let nad galaktickou rovinou a při současné rychlosti svého letu k rovníku 240 km/s se do roku 2012 nemůže k němu dostat. Ano, to říkám já, který na počátku tohoto eseje tvrdil totéž; obecný omyl je natolik rozšířen, že rovněž já jsem mu snadno uvěřil. Avšak k tomu, aby se rok 2012 stal rokem přelomovým, zřejmě nemusí nutně dojít k postavení na galaktickém rovníku. Možná bohatě stačí kombinace konce Precesního cyklu, jedinečného Galaktického postavení a dobrá pozice Sluneční soustavy v Galaxii. Ostatně, tím, že Země obíhá také kolem Galaxie, jsem chtěl říci něco poněkud jiného...

Existuje totiž spousta teorií, podle kterých může mít vesmír více rozměrů než jen 3D, v němž žijeme my. Už rozdíly v množství světla mezi jasným středem Galaxie a temnotou v mezgalaktickém prostoru mohou být pro toto rozhodující. Nyní si připomeňme, že Země obíhá kolem středu Galaxie. Jaký kus vesmíru při tom urazí? Není možné, že někdy jednoduše může vstoupit do jiného časoprostoru? Není možné, že přesně k tomuto se schyluje k roku 2012? Do roku 2012 se očekává značné zrychlení času! K této úvaze si přidejme už několikrát zmíněné končící astronomické cykly – konec Platónského roku a výjimečné seřazení planet, díky kterému budeme s jádrem propojeni v přímce a máme tu zatím nezažité podmínky, které mohou být eventuální příčinou jakýchkoliv razantních změn zde na planetě a možná v celé Sluneční soustavě. Můžeme to označit za spekulativní, ale důvodů, které tyto teorie podporují, se sešlo více najednou. Také proto je docela překvapující, že profesionální vědci toto postavení planet tak jednoznačně a s jistotou bagatelizují a skoro se mu vysmívají...

Jak vidno, stačí více rozebrat jedno téma a už docházíme k velice zajímavým závěrům. Pro někoho to však může být ještě stále málo; stále ještě se může objevit někdo, kdo toto všechno bude považovat jen za prosté spekulace a nic dokázaného, třebaže do sebe jednotlivé části celého konstruktů skoro až výmluvně zapadají. Takoví lidé chtějí skutečné důkazy a grafy. – Proč ne?

Když nastanou vhodné meteorologické podmínky, lze jasný pás hvězd, který představuje jádro naší Galaxie, spatřit i na noční obloze.

2.4: Kosmické záření a „fotonová energie“

Dlouho jsem si pokládal otázku, co by mohlo z jádra Mléčné dráhy do Sluneční soustavy přiletět, aby to mohlo ovlivnit život zde na Zemi. Podle „profíků“ se k nám z jádra ani odjinud nic nechystá. Ale v roce 1912 také bylo několik takových profíků, kteří žili v domněnku, že postavili nepotopitelnou loď a rozhlásili tuto zvěst po celém světě. Ten, kdo se tehdy odvážil namítat, že nemusejí mít pravdu, byl k smíchu. Přesto ale ta loď skončila na dně oceánu už při své první plavbě do Ameriky! A ten, kdo byl k smíchu potom, byli konstruktéři Titaniku a jejich víra, že už poznali vše a postavili něco naprosto revolučního a nezničitelného. Kde je ta jistota, že podobného omylu se dnes, dá se říct přesně 100 let poté, nedopouští astronomové, když se i přes značné pochybnosti o povaze Galaktického jádra smějí postavení planet v roce 2012? Kdo nám zaručí, že v jádru se neskrývá už nic nepochopeného, co by mohlo překvapit i vědce?! Není zdravé věřit všemu bez použití vlastního mozku!

Už jen ta skutečnost, že k postavení planet do přesné linie s jádrem Mléčné dráhy dochází jen jednou za 26 000 let, je hodna pořádného zamyšlení. O to víc bychom se nad tím měli zamyslet, když tou dobou, kdy k tomu dojde příště, bude rok 2012. Je to

něco výjimečného. A jen tak ledabyly tím opovrhovat bychom určitě neměli. Proto jsem se poněkud vzdálil vědcům – kritikům a začal jsem bádát sám, individuálně a nezávisle.

V předchozím tématu jsem nastínil, že tím, co nás z jádra ovlivní, nejspíš nebude gravitace. I když ve středu Galaxie máme dobře rozvinutou černou díru *Sagittarius A** a celé centrum Galaxie pracuje s ohromnými gravitačními silami, pro značnou vzdálenost mezi středem Galaxie a Sluneční soustavou se jí k nám dostává jen velice málo. Co se týče černé díry, která by v extrémním případě možná nemusela tolik respektovat ani tuto vzdálenost, tak její výtrysky (řekněme „prostory“, odkud polyká hmotu z vesmíru), směřují kolmo ke Galaktické rovině; Slunce je rovniku podstatně blíže, takže z tohoto hlediska jsme nejspíš v bezpečí. Podle studií navíc pod vlivem černé díry dochází ke zpomalování času, což je v rozporu s očekáváním do roku 2012 – čas se má spíše zrychlovat. Takže jsem začal hledat něco, co by mě mohlo utvrdit v dojmu, že se někde zase skrývá háček. Nakonec jsem ten háček zřejmě i našel. A mohu předem říci, že je opravdu neuvěřitelné, jak v tomto konstruktů všechno (opět) pěkně zapadá do sebe.

Po přečtení několika odborných článků a shlédnutí příslušných grafů jsem došel k závěru, že tím, co nás může do roku 2012 postupně se stoupající tendencí ovlivňovat, by mohla být **notná dávka kosmického záření původem právě z centra naší Galaxie.**

Kosmické záření bylo objeveno v roce 1912 rakouským fyzikem Viktorem Hessem. Skládá se především z nabitých částic

protonů a jader hélia, ale jsou v něm zastoupeny i další prvky v menším množství. Skrývá v sobě obrovské energie, které až stamilionkrát přesahují hodnoty, jichž bylo dosaženo v umělých urychlovačích částic. Používá se dokonce definice, že mikroskopické částičky kosmického záření mají makroskopickou energii. Jako hlavní zdroj tohoto záření byly označeny především aktivní centra Galaktických jader (tedy včetně jádra Mléčné dráhy), protože směr, odkud byl tok kosmického záření zaznamenán, často odpovídal polohám Galaxií. Kosmické záření však může produkovat de facto každý objekt, který „vysílá“ světlo. Největším zdrojem záření ale zůstávají centra Galaxií.

Podstatné je, že kosmické záření zjevně nemá nic moc společného s gravitačními silami, které se, laicky řečeno, udržují v podstatně větší blízkosti ke svému zdroji a mají opačný směr (směr sil je směrem k objektu). Kosmické záření na rozdíl od těchto sil putuje velkými rychlostmi *ven* od zdroje do obrovských – i mezegalaktických – vzdáleností. Je tedy pochopitelné, že při této pouti vniká neustále i do Sluneční soustavy a zemské atmosféry bez ohledu na vzdálenost jiných Galaktických jader, které prakticky vždy vysoce přesahují i miliony světelných let. Určitá hodnota kosmického záření, která dopadá na zemský povrch, je zde tedy vlastně stále, a za normálních okolností žádným zásadním způsobem život na Zemi neovlivňuje. Alespoň to tedy zatím nebylo nijak doloženo.

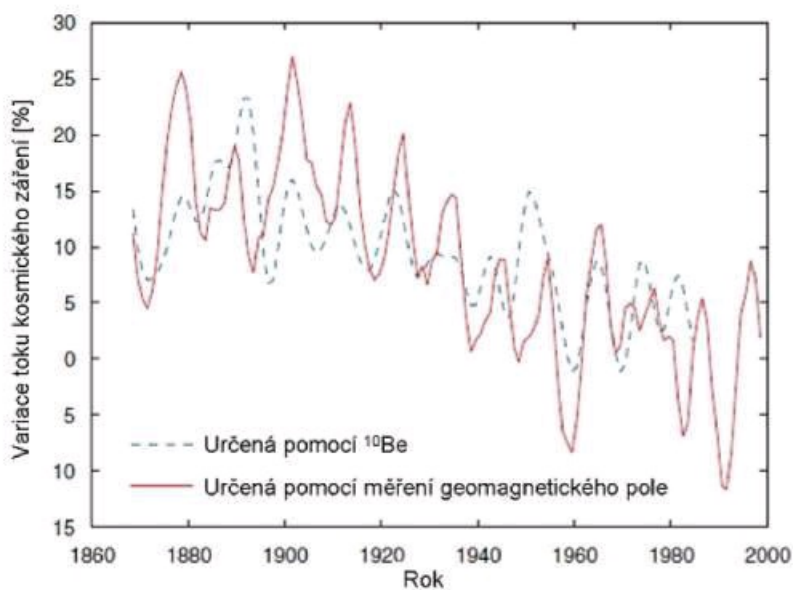
Bude to ale platit, až se nám nejbližší zdroj silného kosmického záření, tedy centrum Mléčné dráhy, spojí do přímky se Zemí a s naším Sluncem? (Střed Mléčné dráhy je nám nesrovnatelně blíže než jádra ostatních Galaxií, jejichž energie v menším množství zaznamenáváme, takže přítok záření z jádra naší Galaxie by mohl být za příznivých podmínek, které by v roce 2012 reálně nastat mohly, pravděpodobně mnohem silnější.) Nemohou se vlivy Galaktického jádra a Slunce při výjimečném postavení planet „nějak“ provázat a otevřít tak jakýsi „kanál“, který přispěje ke snadnějšímu průniku většího množství kosmického záření z jádra Mléčné dráhy? Kromě toho, jak jsme si už řekli dříve, je tu i další faktor: Sluneční soustava obíhá kolem středu Galaxie a během tohoto oběhu může občas vniknout do prostoru s odlišnými podmínkami a třeba i s jinou intenzitou kosmického záření! Že Země čas od času vstoupí do prostoru se zvýšeným kosmickým zářením, vlastně už skoro není nic teoretického – podle všeho tomu tak bývá minimálně v případech, kdy Sluneční soustava protíná galaktickou rovinu. Hvězdy jsou totiž v prostoru rovniku nahuštěny do větší blízkosti, společně vytváří silnější světlo a jsou tedy příčinou intenzivnějšího kosmického záření. – Studie prokázaly zajímavé shody mezi masovým vymíráním druhů na Zemi v dávné minulosti s obdobími, kdy podle astronomických výpočtů Země protínala galaktický rovník, jak se podrobněji zmiňuje tento článek: [Příčinou periodického vymírání druhů je zřejmě kosmické záření](#). Galaktický rovník ale v roce 2012 protínat nebudeme. I když k tomu ale nedojde, je tu dostatek indicií, proč tvrdit, že ke zvýšení toku kosmického záření stačí již tolikrát zmiňované nevhodné Galaktické postavení:

Jako první bychom si mohli uvést teorii dánského klimatologa Henrika Svensmarka. Nevím, zda je on zastáncem fenoménu roku 2012 nebo ne, ale nevidím důvod, proč bychom si jeho teorii nemohli zmínit. Podle jeho hypotézy totiž může intenzita toku kosmického záření z kosmu úzce zasahovat i do některých přirozených procesů zde na Zemi, a to konkrétně do procesů klimatických.

– Když záření dopadne do zemské atmosféry, dochází zde prokazatelně k reakcím s částicemi vzduchu. Ve většině případů se tyto procesy odehrávají ve výškách asi 30 km nad zemským povrchem. Částice kosmického záření pak mezi sebou reagují a vytvářejí tzv. spršku sekundárního záření, která pak dopadá na zemský povrch (k tomu se ještě vrátíme později). Svensmark věří, že vlivem intenzivní ionizace vzduchu v těchto výškách, způsobené právě kosmickým zářením, dochází k dalším srážkám částic kosmického záření s volnými radikály a následně ke kondenzaci. Výsledkem tohoto procesu je vznik většího množství oblačnosti. Jinými slovy a zjednodušeně – podle teorie H. Svensmarka může mít kosmické záření úzký vliv na tvorbu mraků: čím více nabitých částic kosmického záření vnikne do naší atmosféry, tím více mraků se vytvoří v naší troposféře.

IPCC, Mezinárodní panel pro klimatické změny, přitom už informoval o jistém procentuálním nárůstu oblačnosti především na severní polokouli. Konkrétně například v USA je detekován rostoucí trend pokrytí oblohy oblačností asi o 1,4% za dekádu. V globálu, tedy už včetně jižní polokoule, se tento postupný trend začal

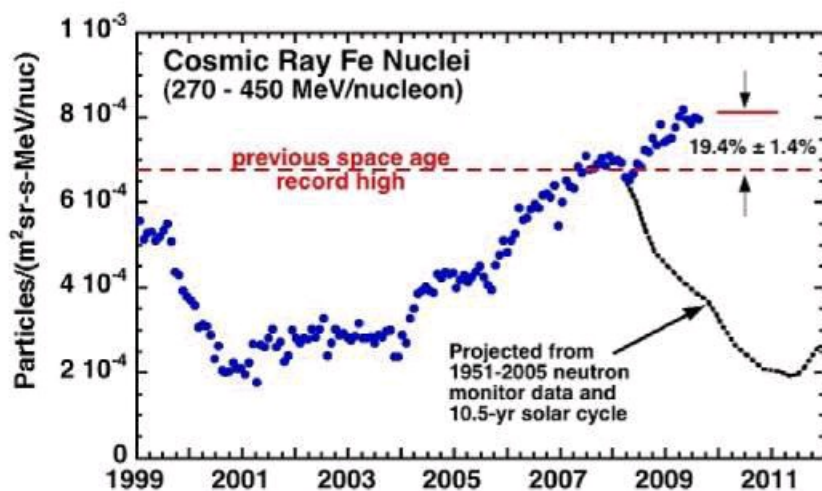
projevovat především od roku 2003 nebo 2004. Tehdy přitom vrcholil poslední jednáctiletý sluneční cyklus a schylovalo se k útlumu sluneční aktivity... Nemůže být tedy vinou tohoto nárůstu oblačnosti opravdu vyšší množství kosmického záření dopadajícího do naší atmosféry? Jsou důkazy, které potvrdí, že intenzita kosmického záření v dnešní době opravdu stoupá? A pokud ano, pak by stálo za to odpovědět si ještě na jednu otázku: Jaký je jeho zdroj? Jádra okolních Galaxií jako v minulosti? Nebo je to tentokrát jádro naší Galaxie, které svůj vliv bude významně zesilovat do roku 2012 a pošle nám mnohem větší množství kosmického záření než na jaké jsme byli doposud zvyklí? Odpověď na první otázku nám naznačí následující grafy:

Zdroj grafu: Osel.cz

První graf znázorňuje hodnoty kosmického záření určené pomocí geomagnetického pole Země (červená křivka) a pomocí sedimentů izotopu ^{10}Be v grónském ledovci (modrá čárkovaná křivka) v období od roku 1870 do 2000. Díky metodám, které se pro tato měření používají, bylo možné v celku přesně odhadnout i intenzitu kosmického záření ještě před rokem 1912, kdy bylo oficiálně objeveno. Na grafu si všimněme především několika podstatných věcí – v první řadě je více než patrné, že pro intenzitu kosmického záření v daném období není rozhodující jen jedenáctiletý sluneční cyklus, jak jsme si řekli výše (to jsou ty pravidelné „kopečky“, které se v celku přesných periodách objevují v celém grafu). Je tu pravděpodobně i něco jiného, co způsobuje změny v toku kosmického záření v podstatně delších periodách (všimněte si, že v druhé polovině 19. století byl přiděl kosmického záření o asi 15% vyšší než ve 20. století); je nicméně možné, že za tyto znázorněné déletrvající výkyvy může také sluneční aktivita, protože v 19. století byla celkově nižší než ve století 20. Ten pokles na grafu ve 20. století si ale rozhodně dobře zapamatujte. Ještě se k tomu za chvíli vrátím. Dále si rozhodně všimněte toho nenápadného vzrůstu křivky po

útlumu ve 20. století, ke kterému dochází v samotném závěru grafu (na přelomu milénia). To už by mohlo trochu poutat: Není to předzvěst toho dramatického vzestupu hodnot kosmického záření, které budeme do roku 2012 svědky? Vzhledem k hodnotám zachyceným na grafu v minulosti se to ale může jevit jako nepodstatné. Proto předkládám další graf, který znázorňuje intenzitu kosmického záření dopadající do zemské atmosféry v aktuálním období 1999 – 2009:

Zdroj grafu: wattsupwiththat.com

Tady je už jednoznačné a nesporné, že intenzita kosmického záření, kterou zde představuje modrá křivka vytvořená z jednotlivých bodů, skutečně v poslední dekádě zaznamenala jistý nárůst, především pak pačínaje rokem 2004. A tento nový trend pokračuje dodnes: ke konci roku 2009 jsme dokonce o 19% překročili rekord v toku kosmického záření z 60. let minulého století (znázorňuje to červená vodorovná čára)! A to jsme se ještě v poslední dekádě minulého století setkávali s hodnotami absolutně minimálními! Jak to bude pokračovat dál? Ani astronomové s tímto vývojem nepočítali. Na grafu si můžete všimnout černé tečkované křivky. Ta znázorňuje původní předpoklady astronomů...

Když si připomene Svensmarkovu teorii, můžeme zjistit, že procentuální nárůst oblačnosti v posledních letech se docela dobře shoduje s obdobím, kdy začala stoupat intenzita kosmického záření. Nelze upřít představu IPCC, že za stávající změny klimatu může jen člověk a CO_2 , ale paralely mezi intenzitou kosmického záření v

daném období a pokrytím oblačností jsou pozoruhodně přílehavé. Ale abychem se vrátili přímo k tomu, kvůli čemu se zde kosmickým zářením zabýváme:

Astronomové tento vzestup v kosmickém záření přičítají vesměs dlouhotrvajícímu slunečnímu minimu, kterého jsme byli do nedávna svědky. Je to možné, dává to s ohledem na pravidla zaznamenaná v historii smysl. Je třeba se ale zamyslet nad tím, proč se tyto abnormality ať už na Slunci nebo přímo v toku kosmického záření

vyskytují zrovna teď, když se blíží tolik diskutovaný rok 2012. Nemůže už toto souviset s tím galaktickým sladěním, ke kterému se schyluje? Ten vzestup kosmického záření je totiž opravdu v celku značný. Je tentokrát na vině i jádro Mléčné dráhy?

Je reálně možné, že jisté známky blížícího se toho výjimečného galaktického postavení, o kterém tu stále mluvíme a které vyvrcholí 21. 12. 2012, by mohly teoreticky být patrné již určitou dobu předem (měsíce nebo možná i roky), protože ke sladění tohoto typu se pravděpodobně schyluje postupně, nikoliv nárazově. Takže souvislost mezi stávajícím vzestupem intenzity kosmického záření a rokem 2012 určitě podle mého názoru vyloučit nelze.

Jestliže je tento odhad správný, pak následujících měsících už pravděpodobně nebudeme svědky žádného většího poklesu intenzity kosmického záření, přestože sluneční aktivita v současné době už stoupá. Nelze sice v bezprostředně nejbližší době ještě vyloučit krátký výkyv, ale nebude už mít pravděpodobně dlouhého trvání. Pokud je totiž skutečně na vině stávajícího vzestupu jádro naší Galaxie, přiděl kosmického záření do naší atmosféry bude dál spíše významněji stoupat. A už nebude záležet na tom, zda bude sluneční aktivita nízká nebo vysoká, protože pokud více zesílí přítok záření ze samotného zdroje, pohltní pravděpodobně i odpor vyvolaný Sluncem. Intenzita kosmického záření v naší soustavě pak tedy ve výsledku tak jako tak významně stoupne a do roku 2012 bude mnohonásobně vyšší než dnes. Tempo stávajícího růstu je podle mého pravděpodobně jen „předehra“.

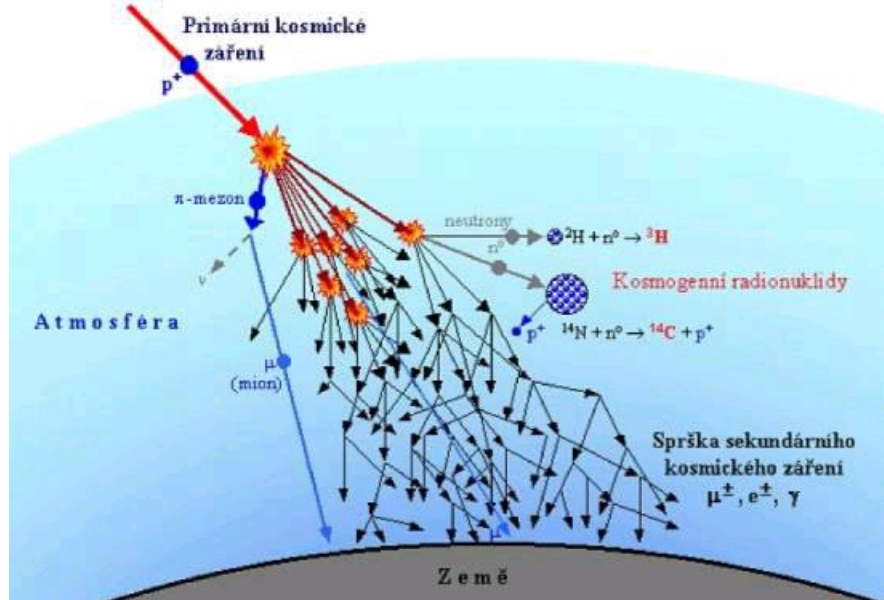
Kosmické záření ve vysokých dávkách ale dost možná nezpůsobuje jen negativní a ničivé změny... Rozhodně čtěte dál, protože teprve teď to začne být doopravdy zajímavé:

O transformaci se stále dokola a neustále tvrdí, že jakási „kosmická energie“ změní naše vnímání a chápání světa a změní i strukturu naší DNA. A nejen to – má být údajně příčinou urychlujících se změn všude ve světě včetně *třeba klimatu*. Je to prý očistný proces, který Zemi dovede k **novým a mnohem lepším začátkům**. Proč to sem tak najednou pletu? – Je to překvapivé, ale mezi kosmickým zářením a obecnými charakteristikami transformace je, zdá se, pozoruhodně velká spousta bodů, které do sebe neuvěřitelně zapadají. Při jejich čtení se dá opravdu jen žasnout. Posuďte sami:

Často se objevují názory, že proces transformace započal **v roce 2004** a od té doby se projevuje postupně čím dál více. A podívejte se, co se v tom roce a dál dělo s kosmickým zářením podle výše uvedeného grafu... Někdy je tato „kosmická energie“ nazývána také jako „**fotonová energie**“. A tady máme další neuvěřitelnou paralelu – kosmické záření obsahuje **fotony**! Ty jsou společně s elektrony a miony hlavní složkou především sekundárního kosmického záření, tedy toho záření, které vzniká následkem procesů v atmosféře 30 km nad povrchem Země a pak dopadá na zemský povrch (viz. obrázek níže)! Dále – studie, v kterých byly publikovány souvislosti mezi masovým vymíráním druhů a přechodem Země přes galaktický rovník, kolem

něž je množství kosmického záření značně zvýšené, mluví také o tom, že tvorům tehdejšího světa způsobilo kosmické záření i **změny DNA**! Viz již zmíněný článek: [Příčinou periodického vymírání druhů je zřejmě kosmické záření](#). Je sice pravděpodobné, že až taková vlna kosmického záření jako na galaktickém rovníku nás nejspíše nečeká, ale od transformace se dnes čeká úplně totéž (**změna struktury DNA**)! Ke všemu se zdá, že kosmické záření nám také poskytuje odpověď na problematiku zrychlování času, ke kterému má dojít do roku 2012: Už jsme si řekli, že se skládá z nabitých částic, ať jde o protony, neutrony, nebo o fotony, miony a další... Také jsme si řekli, že má velice vysokou energii. Může se tedy pod jeho větším vlivem změnit i rychlost času? Odpovězme si takto: Kdy vám utíká čas rychleji? Když se bavíte nebo když se nudíte? Předpokládám, že u všech bude odpověď stejná. – Čas utíká většinou rychleji, když se bavíme, protože tím **rozproudíme energii** ve svém okolí. Co se tedy může stát s časem, když se ve vzduchu objeví **velice vysoká energie kosmického záření**? Odpovězte si sami. Není to těžké.

Skutečně nás čeká silný přívál kosmického záření z jádra Mléčné dráhy? Je snad kosmické záření to stejné jako „fotonová energie“ neboli „kosmická energie“, o které mluví zastánci transformace? Pozoruhodně mnoho indicií tomu všemu nasvědčuje. Nenacházím žádný rozpor...

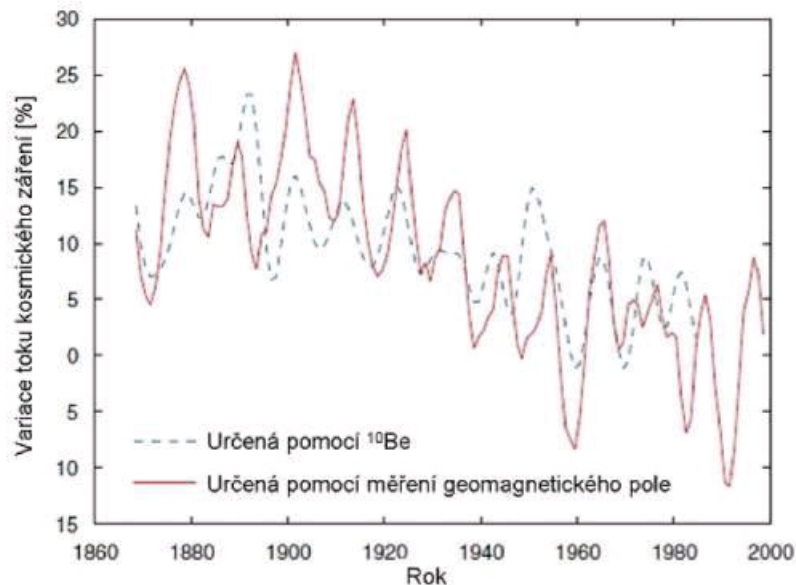

Jako „primární kosmické záření“ je označováno záření v kosmu, které

Kromě toho – Mayové věřili, že právě energie z jádra Mléčné dráhy nakonec vytvoří předpoklady pro nové začátky na Zemi. A odkud k nám do roku 2012 tentokrát může zamířit kosmické záření? Z centra Mléčné dráhy! **Věda o kosmickém záření – globální nárůst oblačnosti – transformace – mayské předpovědi: vše do sebe neuvěřitelně zapadá!**

ještě nedopadlo do zemské atmosféry. Pokud se toto primární záření dostane do naší atmosféry, začne ve výškách kolem 30 km docházet k interakcím s částicemi vzduchu. Výsledkem tohoto procesu je vznik tzv. „spršky sekundárního kosmického záření“, která obsahuje kromě třeba protonů a neutronů také spoustu fotonů (ty jsou na obrázku označovány jako záření „ γ “).

Zdroj obrázku: astronuklfyzika.cz

Zdroj grafu: Osel.cz

A tečka na závěr: Pod tímto odstavcem máme znovu vložený první graf znázorňující intenzitu kosmického záření v letech 1870 až 2000. Podívejme se na ten pokles křivky ve 20. století. Nemáte taky ten pocit, že přesně v té době, kdy začala křivka klesat, se začaly ve světě dít stále větší věci? První světová válka, pak druhá a holokaust, různé technologické revoluce, další války, postupné propadnutí hmotným hodnotám, komunistická éra, přelidnění, absolutní odcizení od náboženství, ... Křivka na grafu jako by tak trochu kopírovala naši historii... Všimněte si, co se s tou křivkou děje třeba v době, kdy začala druhá světová válka. Kdoví... Buď je toto všechno jen úsměvná shoda náhod anebo to může posloužit jako velice zajímavá hypotéza, že kosmické záření a jeho složky nejenže zasahují do klimatických procesů, ale možná i nějakým dosud nezjištěným způsobem ovlivňují i naše kolektivní vědomí... Pokud je pak tato hypotéza správná, co asi s námi může udělat dramatický nárůst v blízké

budoucnosti? (Připomínám, že Galaktický sladění do roku 2012 se pro to mohou vytvořit velmi příznivé podmínky.) Možnou odpověď na tuto otázku jsme si uvedli v předchozích dvou odstavcích...

Když jsem studoval problematiku kosmického záření, nevěřil jsem ani vlastním očím, kolik shod se všim se v něm skrývá. Přeci jen – těch paralel... Je jich až příliš mnoho. Co vy? Jak to vidíte? Neobvyklá shoda náhod? Nebo důkazy???

Shrnutí nejpodstatnějšího aneb co jsme o kosmickém záření zjistili

1. Dne 21. 12. 2012 dojde ke Galaktickému sladění, které se opakuje jen jednou za 26 000 let. Podmínky, které tehdy nastanou, by mohly přispět ke snadnějšímu průniku většího množství kosmického záření z centra Mléčné dráhy.
2. K tomuto galaktickému sladění se pravděpodobně schyluje postupně; kosmické záření by tedy mohlo svůj podíl zintenzivňovat již delší dobu před rokem 2012.
3. Intenzita kosmického záření dopadajícího do naší atmosféry od roku 2004 stoupá.
4. Podle teorie H. Svensmarka může kosmické záření způsobovat tvorbu většího množství oblačnosti. – IPCC již informoval o globálním nárůstu oblačnosti v řádu několika procent.
5. Kosmické záření obsahuje nabitě částice (protony, miony, fotony, jádra hélia aj.)
6. Studie prokázaly zajímavé shody mezi masovým vymíráním druhů a dobami, kdy byla na Zemi zvýšená aktivita kosmického záření kvůli poloze na galaktickém rovníku. Roku 2012 na rovníku nebudeme, ale galaktické postavení 21. 12. 2012 by k průniku většího množství záření přispět mohlo. Nikoliv ale v takové míře jako na galaktickém rovníku.
7. Mezi poznatky o vlivu kosmického záření na Zemi v minulosti a charakteristikami tzv. transformace, která je popisována jako duchovní vzestup lidstva v souvislosti s rokem 2012, jsou neuvěřitelné shody. – Kosmické záření stoupá od roku 2004; podle studií v minulosti měnilo DNA tehdejších tvorů; hlavní složkou záření dopadajícího na zemský povrch jsou fotony a pod vlivem většího množství kosmického záření by mohlo dojít ke zrychlování času. – Transformace údajně probíhá od roku 2004 a čeká se změna struktury naší DNA. Často se také mluví o zrychlování času do roku 2012 a energii, která nám má měnit vědomí, duchovně pracující lidé nazývají „fotonovou energií“.
8. Kosmické záření možná nějakým způsobem ovlivňuje naše kolektivní vědomí. Zaznamenaná intenzita kosmického záření ve 20. století pozoruhodně koliduje s několika velkými událostmi, které se v té době odehrávaly.
9. Není-li tato teorie chybná, můžeme čekat v nejbližších měsících a letech dramatický nárůst intenzity kosmického záření původem z centra Mléčné dráhy. Do roku 2012 může být mnohonásobně vyšší. Jestliže ale kosmické záření ovlivňuje naše vědomí, mohli bychom za těchto podmínek čekat razantní změny v našem myšlení možná přesně tak, jak je to připisováno

transformačnímu procesu...

2.5: Nibiru a „vesmírný prach“

Někteří zastánci fenoménu roku 2012 věří, že vesmírem putuje po velmi protáhlé elipsovité dráze planeta, která jednou za asi 3 600 let vstupuje i do Sluneční soustavy a vyvolává zde bouřlivé procesy. Té planetě se říká *Nibiru* nebo také *Planeta X*. Je údajně větší než největší planeta Sluneční soustavy Jupiter a má se pyšnit i velkými gravitačními silami, které by s naší soustavou během jejího přeletu určitě dost „zamávaly“. Nemuselo by nutně dojít ke srážce se Zemí – ostatně pravděpodobnost, že by v její dráze stála zrovna Země, je s ohledem na rozsah naší Sluneční soustavy opravdu jen velmi malá. Ale stačilo by, aby tento „vetřelec“ s mocnou gravitací do naší soustavy vlétl a jen tak si proletěl napříč. – Při dostatečně blízkém průletu by její gravitace reálně mohla zahýbat s už tak chatrným magnetickým polem Země a několik asteroidů v pásu mezi Marsem a Jupiterem by určitě na tuto novou gravitaci zareagovaly tak, že by se jí prostě podřídily a vesele by vybočily ze svých přirozených drah. Abnormality by ale mohly být díky této nové planetě pozorovány prakticky na všech objektech Sluneční soustavy včetně Slunce. Otázka ale je, zda se tu ne bavíme o něčem, co vlastně vůbec neexistuje... Diskuse kolem planety Nibiru jsou totiž zahaleny asi největší rouškou spekulací ze všech jevů a fenoménů, které jsou s rokem 2012 spjaty.

Dráha Nibiru je údajně velmi protáhlá – do Sluneční soustavy vniká jen jednou za 3 600 let a při své cestě se prý

dostává mezi oběžné dráhy Země a Marsu...

Zdroj obrázku: vasicek.blog.idnes.cz

Osobně jsem v rozpacích. Nevím, zda v přílet Nibiru v roce 2012 věřit nebo ne. Existují totiž docela pádné argumenty na obou stranách, a dochází v nich k vzájemným rozporům.

Na jednu stranu je pravdou, že kdyby Nibiru skutečně existovala a měla by rozměry, jaké jsou jí připisovány, pak by si ji určitě všimli astronomové. A pokud by ta profesionální část z nich měla tendence k zatajování informací, tak dva roky před jejím průletem by o ni určitě věděli všichni amatérští astronomové světa, a tam už by bylo asi velice těžké cokoliv zatajit. Přeci jen – představte si planetu větší než Jupiter, která letí do Sluneční soustavy. Teď už do roku 2012 zbývají jen dva roky – kdo z amatérských astronomů by si toho velkého obra dodnes nevšiml?

To by byl jeden pohled na věc. Teď druhý, kde ale argumenty nejsou o moc slabší.

Na stránkách www.zmenyklimatu.estranky.cz se objevily tyto dva obrázky. Podle nich už měl být jakýsi podezřelý objekt zachycen roku 2002. A následující obrázek z roku 2009 asi upoutá ještě více:

Zdroj obrázku: Osud.cz

To je obrázek pořízený běžným fotoaparátlem přímo ze Země. Zde je vidět pod slunečním kotoučem něco, co na nebe prostě nepatří. Měsíc to být nemůže, protože za prvé – nejsou na něm patrné charakteristické rysy, které jsou vidět prakticky vždy (například tmavá moře). A za druhé – pokud by to opravdu byl Měsíc, nemohl by za těchto podmínek být v úplňku! A kdo by snad chtěl argumentovat tím, že je to jen odraz světla z objektivu fotoaparátu, tak ten je úplně vedle – když se na ten obrázek podíváte pořádně, popř. si ho zvětšíte, uvidíte, že ten neznámý objekt překrývají mraky! Navíc už údajně byly zaznamenány poměrně četné případy, kdy to lidé skutečně viděli na vlastní oči a mohli by to dosvědčit. Viz. například: <http://www.osud.cz/cs/clanek.php?id=9151>.

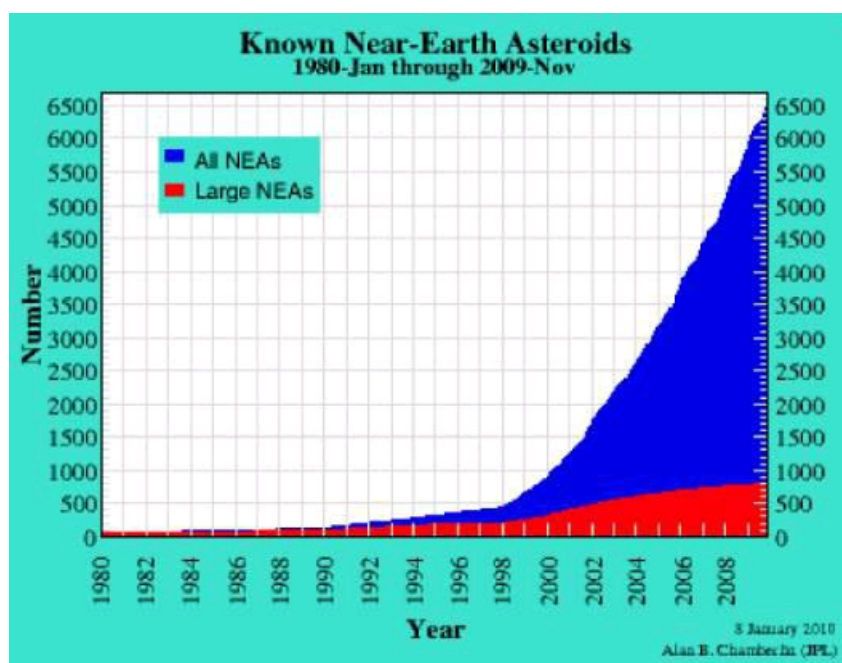
Dále je rozhodně velmi zajímavé, že tato podivnost se objevuje na nebi často jen v určitých dnech – obrázek výše je z Berounska v ČR a byl pořízen dne **12. 4. 2009**. O 9 dnů později, **21. 4. 2009**, byl tentýž objekt pozorován v Rusku! Když si načtete Youtube a do vyhledávače vložíte klíčová slova třeba „two sun“, vyjede vám celá řada dalších videí, které tuto neznámou „kouli“ zachycují. A jde i o videa ze Spojených států nebo i z jiných koutů světa. Je tedy možné, že jde skutečně o Nibiru? Její předpokládané velikosti by to možná i odpovídalo... A pokud to není Nibiru, co to tedy je? Každopádně můžeme říct s jistotou, že to není nic běžného. Na nebe to prostě za normálních okolností nepatří.

Na druhou stranu – je snad možné, že by se o taktu velkého objektu odvíjelo, když už je na nebi tolik nápadný i pouhým okem a bez dalekohledu? To se ani v řadách amatérských astronomů neobjevil nikdo, kdo by o tomto objektu už dávno věděl a svá pozorování by zveřejnil? Záležitosti kolem Nibiru jsou opravdu pečlivě zabalené v nepochopení a záhadách. Spousta dobrých indicií její existenci vyvrací, ale zároveň se objevuje velké množství nepochopitelných jevů na obloze, které její existenci velmi věrohodně podporují. Kde je tedy zatraceně pravda? I pro mě je těžké tu pravdu najít, právě z důvodu nevídané vyváženosti argumentů na obou názorových pólech. Tak jako tak, mělo by se rozhodně začít po té pravdě doopravdy pátrat, protože podobných zvláštních jevů je zaznamenáváno zřejmě stále více...

Viz. také článek: [Nibiru – kdy přiletí?](#)

A není to jen Nibiru, která by nás mohla potencionálně ohrozit. Máme tu i tzv. „kosmické smetí“, tedy asteroidy a meteority...

V posledních letech jsme už mnohokrát slyšeli zprávy typu „*Planetka o vlásek minula Zemi. Astronomové si oddychli, že ji zemská gravitace nepřitáhla. Bylo to o vous.*“ Máme prostě v poslední době smůlu, nebo je na vině stoupající množství objektů, které nás ohrožují? Po shlédnutí následujícího grafu má člověk pocit, že správná odpověď bude ta druhá:

Zdroj grafu: <http://neo.jpl.nasa.gov/>

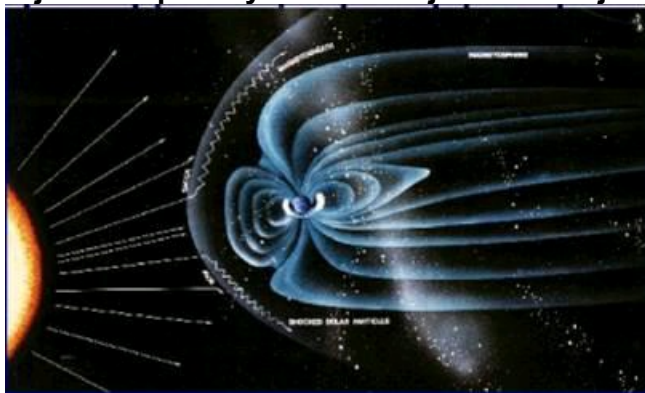
Tento graf zachycuje počet asteroidů blízkých Zemi v období od roku 1980 do konce 2009. Červená oblast znázorňuje asteroidy o průměru větším než 1 km; modrá oblast pak asteroidy o průměru menším než 1 km. Všimněte si dramatického nárůstu v počtu asteroidů blízkých Zemi, který odstartoval především na přelomu tisíciletí. Spousta věcí obecně jako by se **na přelomu tisíciletí** začala urychlovat a gradovat. Je však rozhodně potřeba podotknout, že je pravdou, že v celém grafu určitě je jistá odchylka, neboť roku 1980 byla technika všech astronomických observatoří určitě na mnohem nižší úrovni než dnes a zpozorovat podobné objekty a zaznamenat je do tohoto grafu je dnes tedy díky pokročilé technologii mnohem snazší. Přesto ale ten pohyb v grafu docela nahání hrůzu. Ještě štěstí, že jde převážně o objekty do 1 km průměru, jejichž následky v případě dopadu by sice byly velké, ale pravděpodobně ne doslova kataklyzmatické...

Každý astronom vám nicméně řekne, že zpozorovat planetku, která by letěla přímo k Zemi, a varovat před katastrofou alespoň několik dní předem celý svět, je velmi těžké. Často se spíše stává, že v těch případech, kdy Zemi planetky míjejí jen „o vlásek“, vědí astronomové o tomto reálném ohrožení jen několik hodin před tím, než by mohlo dojít k potencionálnímu dopadu na Zemi. Dá se tedy říci, že něco podobného se může stát kdykoliv. Jen je otázka: kdy? O tom, zda k tomu dojde do roku 2012, se dá opravdu jen silně spekulovat – právě proto, že nás to může překvapit vždy: třeba zítra nebo až za několik set let... A navíc – kdoví, jak velká odchylka je v grafu zastoupena vlivem modernizace technického vybavení astronomických observatoří... Raději bych si tím tedy moc nezatežoval hlavu. Abnormalit, které stojí za velkou pozornost a mají poměrně překvapivou podporu už i v nynějším vývoji, totiž máme víc než dostatek už zde na Zemi. Nějaké podobné diskutabilní spekulace už do toho tedy raději ani moc netahejme...

2.6: Přepólování a posun jádra

Geomagnetické pole Země je zjednodušeně řečeno „obal“, který život na Zemi chrání před dopadem nebezpečných paprsků ze Slunce a před větším množstvím kosmického záření. Tvoří magnetosféru, která na přivrácené straně ke Slunci dosahuje vzdálenosti 60 000 km od Země a na straně odvrácené pak i několik set tisíc km. Důvodem těchto rozdílů je sluneční vítr, který svým působením na přivrácené straně Země ke Slunci působí

značný odpor (viz. obrázek níže). Působení magnetického pole také můžeme přirovnat k tyčovému magnetu – má samozřejmě dvě polariry a rozložení jeho siločar je rovněž podobné.

Magnetické pole ale nemá jen Země, nýbrž i Slunce a prakticky všechny planety Sluneční soustavy, z nichž vůbec nejsilnější je síla Jupiteru. Naše magnetické pole se ale vyznačuje také tím, že má tzv. dipólový charakter. To znamená, že v určité periodě dochází k postupnému zeslabení tohoto magnetického pole a následnému přehození severního a jižního magnetického pólu. Tento jev se nazývá přepólování a je zřejmě doprovázeno dramatickými změnami na Zemi. Objevily se spekulace, že příštím okamžikem, kdy k tomuto přepólování dojde, bude rok 2012. Může na tom být něco pravdy?

Vědci zjistili, že perioda přepólování je na Zemi v průměru asi 700 000 let. Jde ale jen o průměr, k samotnému přepólování zřejmě dochází nepravidelně – v rozsahu od asi 100 000 až více než 1 000 000 let. Podstatné pro nás nicméně je, že od posledního přepólování je to dnes už 780 000 let, takže toho hrubého průměru jsme vlastně dosáhli už před 80 000 lety. Máme-li tedy brát na tento průměr větší ohled, pak má přepólování už zpoždění a může k němu dojít prakticky kdykoliv. Podle jiných zdrojů navíc k přepólování dochází v pravidelnějších periodách dlouhých přibližně 400 000 let, přičemž i tyto teorie naznačují, že k poslednímu přepólování došlo zhruba před 700 000 lety. Zpoždění v přepólování podle těchto spekulací tedy činí dokonce 300 000 let a další přehození by mělo být doslova na spadnutí. Takže otázka už není „zda k přepólování někdy dojde“, jako spíše „kdy dojde k bodu zvratu“...

Kdy přesně k tomu dojde, je těžké předvídat. Faktem nicméně je, že v posledních letech se množí zprávy o abnormalitách právě v magnetickém poli, jež na blížící se zvrát už mohou upozorňovat:

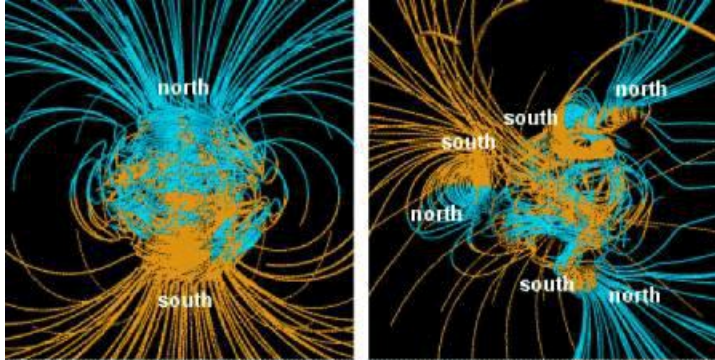
Již v roce 2004 (zase v ten rok) vydala NASA zprávu, podle které magnetické pole Země jen během 20. století zesláblo o 10 až 15%. Upozorňovalo se také na „cestující“ severní magnetický pól, protože jen během 20. století se odstěhoval od své původní pozice o 1100 km. To už byla první silnější indicie, že bychom měli více upřít zrak na děje kolem jeho nestability. (Zdroj: [South](#))

[Atlantic Anomaly; Geomagnetické pole slábne, přepólování se blíží](#)) Podstatnější, četnější a troufám si tvrdit, že i nebezpečnější změny ale o sobě dávají vědět až v posledních letech:

Na konci roku 2008 vědci NASA upozornili na velkou, i když jen přechodnou poruchu geomagnetického pole. Objevila se v něm zatím největší díra, jež kdy vědci zaznamenali. „Díra rostla docela rychle,“ řekl tehdy Marit Oieroset z Kalifornské univerzity. Naštěstí šlo jen o přechodný problém, takže díra se, jak dále sám Oieroset uvádí, asi po hodině znovu zacelila. (Zdroj: [Vědci objevili dosud největší díru v magnetickém poli Země](#)) Netrvalo ale dlouho a je tu další problém:

Došlo k výraznějšímu urychlení posunu severního magnetického pólu. Podle posledních měření se posouvá již rychlostí 64 km/rok, stěhuje se pomalu z Kanady nad Sibiř a přitom neustále slábne. (Zdroj: [Severní magnetický pól se posouvá rychlostí 64 km za rok](#)) Průběh změn v magnetickém poli jako by se urychloval. A další vývoj lze jen těžko předvídat...

Snad každému musí být jasné, že tento nebezpečný trend nemůže pokračovat do nekonečna. Vyskytlo se už tolik odchylek v magnetickém poli, že nad tím opravdu nelze jen mávnout rukou a tvrdit, že nás se to vůbec netýká. Tyto indicie nás docela přivádějí k zamyšlení, zda to již nejsou jasné známky blížícího se přepólování. Nicméně – rok 2012 se však jako možný okamžik pro příští přepólování mezi vědci přesto moc neobjevuje. Vychází se totiž z předpokladů, že magnetické pole před samotným přehozením pólů několik set let pozvolna a „nevinně“ slábne, z čehož vyplývá, že podle těchto teorií by se intenzita geomagnetického pole měla „vynulovat“ přibližně za 1000 let. Z tohoto pohledu tedy žádný problém. Jenže... magnetické pole o 60% zesláblo už v uplynulých 2000 letech, vývoj jako by se v předchozím století, a zejména v posledních letech, urychlil a jsou tu i teorie, podle kterých by mohlo dojít k mnohem rychlejšímu přepólování než se ještě dnes vesměs předpokládá. A rok 2012 se zde již vyskytuje jako reálná možnost...

between reversals

during a reversal

Obrázek vlevo ukazuje rozložení siločar stabilního geomagnetického pole Země. Severní i jižní magnetický pól jsou zde dobře patrné. Obrázek vpravo znázorňuje rozložení siločar během rozvratu. Póly po určitou dobu přestávají existovat, magnetické pole neplní svou funkci.

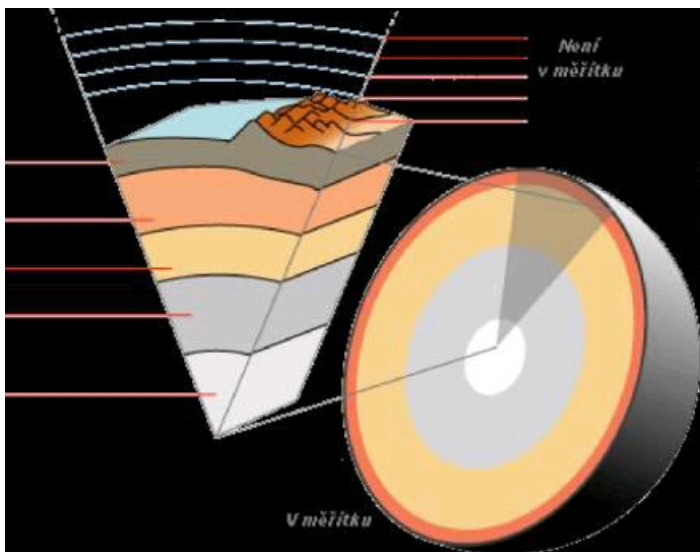
Zdroj obrázku: http://www.aetherwavetheory.info/images/.../earth_mag_pole4.gif

Výzkumník Patrick Geryl na svých stránkách <http://www.howtosurvive2012.com/> píše: „Dnešní geologové a astronomové vědí jen málo o mechanismu, které vytváří magnetické pole Země. Můžeme se tedy blížit k našemu konci bez jediného potvrzení z oficiálních zdrojů.“ Něco pravdy na tomto citátu být může – jak se zmíníme ještě níže, jediné, na čem se většina vědců shoduje, je, že

magnetické pole má svůj původ v zemském jádru. A o moc víc o jeho mechanismu opravdu nevíme. Kde je tedy jistota, že by vědcům za této situace nemohlo něco uniknout mezi prsty?

Podle Patricka Geryla na Slunci při maximu aktivity v roce 2012 dojde k radikálním změnám v polaritě jeho magnetického pole, k nimž údajně dochází jednou za asi 12 000 let. Následně se uvolní velké množství hmoty, která naplní Zemi a způsobí na ní razantní změny – mimo jiné i zhroucení našeho magnetického pole a převrácení pólů. V důsledku toho by mohlo dojít k přepólování mnohem rychleji – možná ze dne na den. Následky těchto dramatických změn by pak byly katastrofální. A to není všechno. Je tu ještě něco.

Podle vědců má geomagnetické pole svůj původ v zemském jádru, které se nachází uprostřed Země v hloubce 3 000 až 5 000 km. A to jádro má možná také problém...

Zdroj obrázku: <http://upload.wikimedia.org/>

Jádro se dělí na vnější, složené z tekutého železa, niklu a křemičitanů, a na vnitřní, které tvoří pevné železo a nikl. Zejména ve vnitřním jádru jsou přítomny nepředstavitelné podmínky – teplota se zde pohybuje až kolem 6 000°C, tlak 1 400 000 krát větší než na jaký jsme zvyklí na povrchu Země a je velmi husté. Probíhá zde také spousta procesů, díky nimž se Země může chlubit vlastní gravitací, potažmo magnetickým polem, které patrně vzniká následkem tření mezi vnitřním a vnějším jádrem. Vnitřní jádro totiž podle aktuálních studií rotuje o 1 až 3° za rok rychleji než zbytek planety (tím dochází k zmíněnému rozporu). Za posledních 100 let se tak pootočilo o čtvrt otáčky Země navíc. Vědci vesměs věří, že právě vinou tohoto rozporu v rotaci dochází ke vzniku a udržování magnetického pole. Z toho bychom mohli vyvodit, že pokud by se objevily nějaké problémy v zemském jádru, brzy by se pravděpodobně promítly i v samotném geomagnetickém poli. Je to pochopitelné – začne-li se chovat jádro jinak oproti normálu, změny se objeví i tam, kde má jádro řídicí postavení.

Nicméně, skutečností je, že vědci k zemskému jádru prakticky nemají přístup. Dokopat se k jádru prostě není jednoduché jako třeba vylézt do vzduchu. K nějakým závěrům o jeho rotaci se mohou dostat jen na základě pohybu zemětřesených vln a v mnohém je ještě spousta neprobádaných otázek. Nemá ani jisté, zda je rychlejší pohyb jádra vůči Zemi zcela normální anebo jde o abnormalitu, které by měla být věnována pozornost. (Viz.: <http://www.astro.cz/clanek/2130>)

Pokud by bylo pravdou, že vědcům o zrychlení jádra opravdu něco podstatného uniká a jeho posun normální není, nemuselo by trvat dlouho a mohli bychom se začít potýkat s následky. Abnormalita v jádru by pravděpodobně přispěla k destabilizaci magnetického pole a k přepólování.

Ostatně – že by problémy z zemským jádrem měly za následek dalekosáhlé globální následky, jsme už mohli vidět i v různých katastrofických filmech. Nebylo by to ale jen přepólování, které by posun jádra mohl způsobit. Jádro jako „středisko“, kam směřuje většina sil, také je příčinou různých seismologických procesů v Zemi. Pohybuje-li se jádro rychleji než je běžné, dochází tam hluboko v Zemi k rozporu – a vzniká zde tlak, který se musí uvolnit. A tento tlak v Zemi se zpravidla nemůže uvolnit jinak nežli zemětřesením. – Čím větší rozpor se v Zemi objeví, tím častější a silnější zemětřesení bychom mohli čekat na povrchu Země.

Současně s tím, jak píšu tyto řádky, napadá mě, zda už právě toto není příčinou velice častých zemětřesení z poslední doby. Přeci jen – sečteme si, kolik zemětřesení už na Zemi proběhlo jen od začátku roku 2010. Dvě zemětřesení se zařadila mezi nejsilnější zaznamenané. Jen během 6 měsíců jsme také byli svědky hned dvou vln tsunami. A připomeňme si také, kde všude k těmto zemětřesením došlo: nejedná se o lokální problém s jednou litosférickou deskou. Za posledních několik měsíců se totiž notně otřásla prakticky celá Země – Severní, Střední i Jižní Amerika, Tichomoří a Asie. Jen Evropa a Afrika měla zatím v celku štěstí. Zemětřesení se navíc objevují současně na naprosto odlišných koutech světa! Vzpomeňme si například na zemětřesení z konce února – sotva odeznělo zemětřesení v Japonsku, projevil se vzápětí ničivé zemětřesení v Chile které leží na druhém konci světa. O překvapivě málo dnů později, 4.3., o sobě dává vědět silné zemětřesení o síle 6,4 stupně Richterovy škály na Tchaj-wanu! S tím jsem se v minulosti v takové míře nepotýkali! O čem to asi svědčí? Tyto častější katastrofy jako by už dávaly jasně najevo, že se někde pod námi děje něco vážného. Lze to ještě považovat za běžnou a přechodnou odchylku od normálu? Nebo je na vině třeba posun jádra? Co když se jeho posun dále pomalu zrychluje a už dosahujeme meze, kdy se začínají naplno projevovat následky těchto abnormalit?

Riziko přepólování ještě v kombinaci s možným problémem v jádru Země není moc pozitivní situace. – Problémy v jádru by se staly příčinou častých zemětřesení a dalšího oslabení geomagnetického pole, které by pak bylo ještě chatrnější a náchylnější na změny zvenčí (např. geomagnetické bouře ze Slunce). Tím by mohlo dojít k dalšímu oslabení zemského magnetického pole a jeho náhlé dočasné vymizení a samotné přepólování by poté už bylo na spadnutí. V případě, že se sečtou vlivy stávajícího oslabení magnetického pole, zrychlení rotace zemského jádra a případná sluneční bouře v roce 2012 a vše se projeví současně, mohlo by k přepólování skutečně dojít velmi rychle, nikoliv až za 1000 let, jak dnes předpokládá většina vědců. Srovnání s touto spekulací můžeme najít v katastrofě, jež postihla jižní Asii o Vánocích roku 2004 – pod ostrovem Sumatra se objevil „zádrhel“ a indicko-australská litosférická deska řadu let nemohla pokračovat ve svém přirozeném postupu. To do jediného okamžiku, kdy se v jednom místě nahromadilo již tolik energie, že utrhla celou podmořskou horu a způsobila nebývale silné zemětřesení doprovázené velkou vlnou tsunami. Podobné to může být v případě přepólování. Čím více vlivů na něj bude současně působit, tím náchylnější bude na změny a následný kolaps...

A co by způsobilo samotné bleskové přepólování, to by byla naprostá a s těžší představitelná katastrofa. Dostatečně rychlé vymizení magnetického pole a přepólování by se stalo příčinou enormního posunu celé zemské kůry. Zemské podnebí by naprosto zkolabovalo. Arktida a Antarktida by postoupily do klimaticky teplejších oblastí. Jejich ledy by mohly snadno roztát a hladina světového oceánu by se v důsledku zvedla o více než 100 metrů. Nepředstavitelný tlak, který by vznikl mezi zemskou kůrou a pláštěm plným magma, by zapříčinil značné zvýšení seismické a vulkanické činnosti – silná zemětřesení, drobení litosférických desek a výbuchy vulkánů prakticky po celém světě. Je otázka, co by se stalo s takovým Yellowstonekým supervulkánem, když už dnes je zde zaznamenávána značně zvýšená seismická aktivita. Vyržel by nápor vlivem posunutí zemské kůry? Sopečný popel, jenž by byl vyvržen do atmosféry, by v takové míře

pravděpodobně zabránil většině slunečních paprsků proniknout na povrch Země – následovalo by dramatické globální ochlazení. Celá naše infrastruktura – obchody, peníze, doprava, sociální služby a všechny další – by se staly okamžitě minulostí. Přepólování by se stalo spouštěčem pro řadu dalších globálních katastrof. Šlo by o absolutní restart celé planety.

Oslabení, ba až vymizení magnetického pole, by také dovolilo nebezpečným slunečním paprskům a kosmickému záření, aby ve velké síle dopadly na planetu. A zde se nám znovu příhodně otevírá otázka z minula (**Kosmické záření a „fotonová energie“**): Co by s námi a naším vědomím toto kosmické záření udělalo, pokud by jeho intenzita byla dostatečně silná? Máme tu další možnost, jak by se na zemský povrch mohlo dostat větší množství kosmického záření, jestliže by náhodou nevyšel průnik jeho většího množství z jádra Mléčné dráhy při výjimečném sladění planet do přímky! Čím slabší bude geomagnetické pole Země, tím více kosmického záření bude dopadat na zemský povrch. Pokud úplně vymizí, dostaneme dávku kosmického záření naplno. Pak už jen zbývá otázka, zda právě kosmické záření opravdu způsobuje tolik diskutovanou změnu vědomí, která má také dosáhnout vrcholu roku 2012 a má být doprovodem pro přechod do Nového světa...

Čeká nás přepólování do roku 2012? Nebo magnetické pole i přes abnormality, které zaznamenáváme dnes, ještě vydrží a nás přepólování v nejbližší době nakonec neohrozí? Většina profesionálních vědců zatím rok 2012 nebere v úvahu. Jenže, jak už jsme si řekli, o dějích hluboko pod našimi nohama toho víme relativně málo. Nemůže se tedy stát, že nás něco znenadání překvapí? A jak si vysvětlit ty množící se případy zemětřesení především od začátku roku 2010???

2.7: Klimatické změny a oblak Asperatus

Pojďme si na úvod říct pár obecných informací o klimatických změnách – zatím bez souvislosti s rokem 2012:

Většina vědců tvrdí, že člověk a jeho emise především oxidu uhličitého (CO₂) jako tzv.

skleníkového plynu v posledním století způsobily mírný globální nárůst teploty o 0,6°C. Tento princip prý funguje tak, že sluneční paprsky, které z vesmíru doletí na zemský povrch, nemohou díky přikryvcem ze skleníkových plynů již opustit atmosféru a paprsky zůstávají v zemské atmosféře, čímž ji stále více ohřívají. Odhaduje se, že nárůst teplot a riziko absolutního rozvratu klimatického systému bude díky dosavadnímu způsobu života civilizace dále pokračovat, protože v atmosféře podíl skleníkových plynů stále roste. Proti tvrzení, že za stávající změny může CO₂, se ale různými

způsoby argumentuje – je ve hře i možnost, že stávající změny jsou zcela přirozeným procesem bez vlivu člověka. Vliv CO₂ na oteplování totiž stále nebyl definitivně prokázán.

Jde-li o můj názor na tuto problematiku, osobně si myslím, že pravda je někde mezi oběma názorovými póly. Zastávám názor, že jde zčásti o přirozený proces, který by nastal, i kdyby lidstvo nezažilo žádnou průmyslovou revoluci, ovšem zároveň je podle mého více než pravděpodobné, že bez našeho vlivu by tyto změny probíhaly nesrovnatelně pomaleji. Je to tedy kombinace obou faktorů – klimatické změny by zřejmě nastaly tak jako tak, ovšem s vlivem člověka, který do atmosféry z téměř každého automobilu a továrny vypouští miliony a miliony tun oxidu uhličitého, methanu a

dalších emisí, je to všechno jen horší. Vždyť snad ani možné, aby se nadměrná kvanta těchto látek v atmosféře nijak neprojevila! A jak to odůvodním?

Ve vztahu k vlivu CO₂ na oteplování se často objevují názory, že každý živočich včetně člověka také vydechuje tento plyn a k žádnému klimatickému rozvratu to zatím nevedlo. V přírodě je to totiž důmyslně nastaveno tak, že CO₂, který my vydechujeme, zase vstřebávají rostliny. Ty naopak dýchají právě oxid uhličitý a vydechují kyslík. Největší úlohu na planetě přitom v tomto směru přebírají pralesy v tropických oblastech.

Na první pohled je to tedy jednoduché – proč panikařit kvůli většímu množství CO₂ vypouštěného do atmosféry, když nás rostlinky od katastrofy zachrání? Jenže v tomto názoru chybí trocha logiky! – Lidí je stále více, takže je potřeba stavět další domy. V důsledku toho se kácí stále větší počet stromů a celých lesů – a „lapačů CO₂“ nám začíná ubývat. Pak přijde další generace lidí – a je nás

zase více. Opět potřebujeme nová místa na stavění nových domů a měst, tak si pokácíme další krásné lesíky. No a aby toho náhodou nebylo málo, máme tu i nestydaté ziskuchtivce, kteří jezdí do tropických pralesů nelitostně kácet nejcennější dřevo a z nejdůležitějších lesů světa – z monumentálních lapačů CO₂, nejdůležitějších na světě – nám dělají mrtvé mýtiny. A výsledek? Nás

je tu příliš mnoho, stromečků příliš málo... Společně se všemi dalšími živočichy možná už vydechujeme více CO₂ než stačí zbylé rostlinstvo světa vstřebat a množství oteplujících plynů v

atmosféře už samo o sobě začíná stoupat. Jenže to ještě nepočítáme to další velké množství CO₂, které si přidáváme z těch našich miláčků aut a továren... Takže v tom úplném výsledku nám množství skleníkových plynů v atmosféře roste **příliš rychle**. Jak můžeme chtít, aby nás stromy zachránily od zkázy, když se jich dobrovolně ve velkém zbavujeme? To je přesně o té ztrátě rovnováhy v přírodě – je zde více zastavěných ploch než ploch zalesněných a pak se divíme, že bouřek a různých abnormalit přibývá...

V dalším názoru na oteplování se často zmiňují Vikingové v Grónsku – někdy kolem roku 1000 bylo zřejmě ještě o něco tepleji než dnes a Grónsko bylo pokryto méně ledovci. Rostla zde dokonce zdravá tráva, proto se Grónsku tak říká (anglicky „Greenland“ – Zelená země). Díky tomu se zde mohli Vikingové usadit. Někteří diskutéři v různých internetových diskusích si myslí, že když lidská civilizace přežila tehdejší teplé klima, nemůžeme mít problémy ani my. Jenže tady zase chybí trocha logiky – ti „tehdejší“ neměli křehké infrastruktury jako my, na které dnes spoléhá prakticky celý svět!

Už dnes vidíme, že oteplení o necelý 1°C v globálu způsobuje i jistý nárůst přírodních katastrof. Tudíž je pravděpodobné, že čím více se oteplí, tím větší počet katastrof budeme nuceni prožít. Je reálně možné, že už tehdy kolem roku 1000 bylo toto teplejší klima důsledkem většího množství katastrof, jenže v té době nežila na Zemi zdaleka ani 0,5 miliardy lidí – s případnými katastrofami bylo jednodušší se vyrovnat. A navíc – neměli žádné „rozmažovací prostředky“ jako třeba elektřinu, která má kolikrát dnes problémy jen když trochu foukne vítr! Kam by to asi vedlo, kdyby počet těchto katastrof významněji narostl a energetický systém světa v důsledku toho začal kolabovat? A co všechno je na elektřině postaveno? Zamyslete se!

Před hrozícími dalekosáhlými důsledky tohoto oteplování jsme už byli vědci několikrát varováni – už teď jsme svědky většího počtu přírodních katastrof než před několika desetiletími. Výkyvy v počasí jsou častější než tomu bylo dříve a led v Arktidě i Antarktidě začíná být nebezpečně nestabilní. Co se bude dít, pokud to takhle bude pokračovat?

Za pomyslnou horní mez vědci považují oteplení o další cca 1°C. Jestliže globální teplota stoupne až za tuto hranici, rozjede se pravděpodobně tzv. „zpětnovazební smyčka“ – led zejména v Arktidě již tento nárůst neustojí, začne ztrácet stabilitu a bude se rozpadat mnohem rychleji. Po něm zůstane tmavá vodní plocha, která vstřebává větší množství energie a tepla ze slunce – a teplota vody se zvýší.

V důsledku toho roztají další ledovce v okolí – vznikne nový prostor, kam se bude moci vstřebávat další teplo – opět dojde ke zvýšení teploty v tomto místě a k rozpadu dalších ledovců. A tak to půjde dál a dál... Vzhledem k tomu, že zaledněné oblasti na pólech udržují globální klima, bylo by nutno počítat se souvisejícími globálními problémy – klimatické zvraty by se začaly děsivou rychlostí zvyrazňovat a už by je nic v klidu nezastavilo. „Naděje“ by mohl představovat jen tzv. termohalinní výměník tepla, jehož součástí je teplý Gofský oceánský proud. Ten se patrně již v minulosti kvůli

problémům v Arktidě (tání ledovců) zpomalil nebo zkolaboval. Důsledkem toho ale bylo vždy dramatické ochlazení v Evropě nebo celá doba ledová. Takže „naděje“ v pravém smyslu slova to také moc není...

[Natura 1 Disasters Reported](#)

cnw^RrD

Intinational Disaster Database

li“

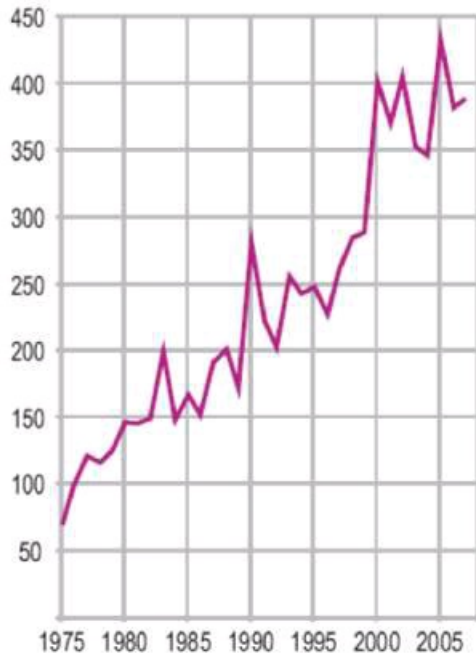
lil

ó

IS—

Jí

Počet zaznamenaných přírodních katastrof v letech 1975-2007

Zdroj: UN/ISDR, CRED

Grafy znázorňující počet přírodních katastrof v letech 1900 – 2000 a 1975 – 2007. Vzestup jejich četnosti i intenzity je NEPOPIRATELNÝ. Kam to asi povede, když

tento trend bude pokračovat? Za zmínku rozhodně stojí nejvýraznější zlom v druhém grafu, který příhodně sedí přesně na přelom milénia! Že by další indicie, že rokem 2000 skutečně začala hlavní apokalyptická éra? A je třeba podotknout, že zejména v druhém grafu není na místě počítat možnou odchylku vinou rychlosti přenosu informací napříč světem – roku 1975 totiž byla výbava médií již na dost dobré úrovni na to, aby mohla informovat o katastrofách na druhém konci světa. Hodnoty v grafu zahrnuté jsou tedy skutečné – rozhodně bez větší odchylky.

Zdroj grafů: Gnosis9.net

2.7.a: A co rok 2012?

Už jsem na to narazil výše – klimatické změny by v jisté míře nejspíš nastaly, i kdyby lidstvo žádné továrny ani auta nemělo. A některé teorie a indicie naznačují, že rovněž klimatické změny by měly dospět vrcholu za 2 roky. Před tím se ale velmi pravděpodobně dočkáme opravdového rozvratu... a skutečná „estráda“ patrně začne už co nevidět. Opouštíme tedy již z větší části vliv CO_2 a zaměřujeme se na klimatické změny v možných souvislostech s rokem 2012.

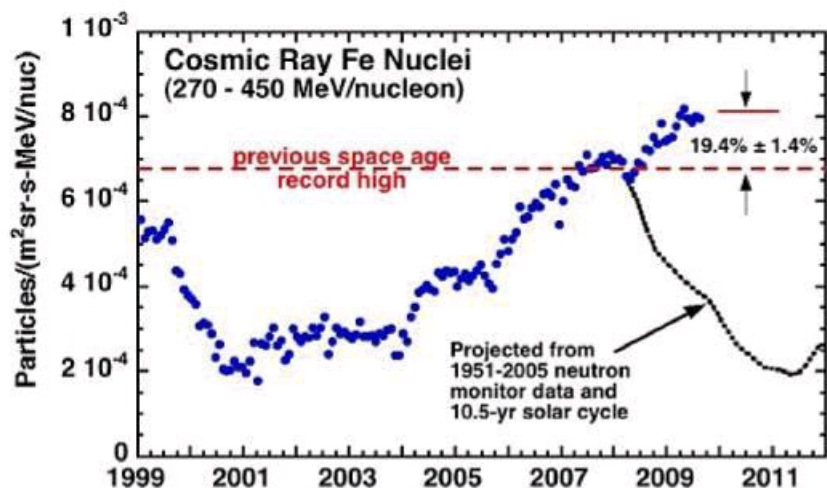
Už několikrát během tohoto pojednání jsme mluvili o teoriích, že do roku 2012 bude významnějším způsobem stoupat intenzita kosmického záření dopadajícího do zemské atmosféry. Grafy ukazují vzestupnou tendenci od roku 2004 a intenzita kosmického záření stoupá prakticky dodnes a stále. Připomeňme si teorii dánského klimatologa Henrika Svensmarka. Podle jeho studií může mít právě intenzita kosmického záření úzký vliv na tvorbu oblačnosti – čím více kosmického záření dopadne do naší atmosféry, tím více oblaků se nad našimi hlavami utvoří. Podrobněji – včetně principu, jak by k tomuto procesu teoreticky mělo docházet, jsme se tím zabývali v článku [Kosmické záření a „fotonová energie“](#).

Zatím jsme narazili na dva způsoby, jak by k dramatickému vzestupu intenzity kosmického záření mohlo do roku 2012 dojít. Příčinou může být výjimečné Galaktické seřazení planet do přímky, ke kterému dochází jen jednou za 26 000 let a které patrně proběhne znovu právě roku 2012 – k tomuto tedy dochází jen velmi zřídka a podle mého názoru nelze vyloučit, že by se tím otevřel „kanál“ mezi centrem naší Galaxie a Sluneční soustavou, čímž by nastaly příznivější podmínky pro snadnější přenos kosmického záření z centra Mléčné dráhy. Kdoví totiž, co se mezi jádrem Mléčné dráhy a Sluneční soustavou ve skutečnosti chystá, když k tomu dochází tak zřídka... Není-liž toto pravda a je-li to nesmysl, jak tomu někteří mí kritici říkají, tak další variantou, jak by k tomu zvýšení kosmického záření mohlo dojít, je oslabení nebo kolaps geomagnetického pole Země. Právě magnetické pole nás chrání před dopadem většího množství kosmického záření, které se nalézá všude okolo Země. Pokud by zesláblo, nebo dokonce úplně zkolabovalo, kosmickému záření v okolí planety by už nic nebránilo v přímém přístupu na zemský povrch – a pochopitelně včetně troposféry, kde probíhají meteorologické děje. Takže budeme-li vycházet z Svensmarkovy teorie, můžeme říci, že pokud magnetické pole zeslábně, planeta dostane citelně vyšší dávku kosmického záření, následkem čehož se v naší atmosféře utvoří také větší množství oblačnosti. Projevy počasí by pak mohly být také silnější. Mohly by totiž nastat podmínky, které by dovolovaly vertikálně významným oblakům jako například cumulonimbu (bouřkového oblaku) narůst do ještě větších horizontálních a snad i vertikálních rozměrů, což by vyvolalo silnější projevy v bouřkách. **Takže kromě prostého nárůstu oblačnosti by měla být na vzestupu i celková energie v atmosféře.**

Pokud vezmeme tyto teorie v úvahu, nalezneme několik věcí, které do sebe navzájem zapadají. –IPCC, Mezinárodní panel pro klimatické

změny, již minul, že v posledních letech došlo ke globálnímu nárůstu oblačnosti, a to přibližně v období, kdy začalo do atmosféry proudit větší množství kosmického záření. Ve Spojených státech amerických jako na lokálním místě na Zemi mají oblačnosti o 5% více než ještě v druhé polovině minulého století. Na první pohled hodnota

směšná, ale podle některých vědeckých studií by už **globální** nárůst o 4% mohl stačit k tomu, aby se do vesmíru odrazilo příliš velké množství slunečních paprsků. Důsledkem toho by mohl být další klimatický zvrát – globální pokles teplot. Je možné, že tento globální nárůst oblačnosti je reakcí na zvýšené množství kosmického záření z vesmíru? Stále více indicií naznačuje, že nejspíše ano.

A máme tu znovu graf kosmického záření v období 1999 až 2009. Můžeme si tak dál dokazovat, že na Svesmarkově teorii, potažmo na souvislostech s rokem 2012, něco dost možná bude.

Zdroj obrázku: wattsupwiththat.com

Jak to tedy s tím vlivem kosmického záření je? S pomocí výše uvedeného grafu nyní budeme hledat souvislosti mezi intenzitou kosmického záření a klimatickými abnormalitami, které se v té které době odehrávaly. Už jsme si řekli, že čím více tohoto záření dopadne do atmosféry, tím více můžeme čekat oblačnosti a pravděpodobně i energie v atmosféře. Pokud tedy dojdeme k závěrům, že klimatických výkyvů je paralelně s vzestupem intenzity kosmického záření stále více, vše si tím skoro potvrdíme. Možná bude na někoho tato hrubá analýza vývoje klimatu v posledních letech bude působit nudně, ale vzhledem k výsledkům, ke kterým nakonec dojdeme, to stojí za to.

Podíváme se jen na období 2006 – 2008, kdy intenzita kosmického záření stoupala nepřetržitě až na rekordní hodnoty z 60. let minulého století. Klimatologové přesně v době, kdy odstartovala další fáze vzestupu kosmického záření v roce 2006, začali varovat před urychlujícími se změnami v klimatu – Evropa roku 2006 prožila velmi studené a vlhké jaro, rekordně dlouhou vlnu veder trvajících 6 týdnů a studený srpen (patrně značně klimatické výkyvy). Následovala velmi mírná a větrná zima s bezprecedentním orkánem Kyrill, díky němuž byly hlášeny masivní výpadky elektřiny v celé republice. V létě 2007 odtálo v Arktidě rekordní množství ledu – rozloha ledu se ztenčila až na pouhých 4,13 km², což byl dosud zdaleka nejrychlejší úbytek ledu v Arktidě během jediného roku (viz. graf <http://gnosis9.net/img2/graf027.gif>). Balkán sužovala nebyvalá vedra kolem 40°C s rozsáhlými devastujícími požáry, ale ve stejné době byly na severozápadě Evropy mohutné povodně... Rok 2008 sice poněkud dorovnal ztráty ledu v Arktidě, ale přes Evropu se přehnal několik pozoruhodně silných bouří. V ČR koncem června jedna az těchto bouří způsobila v lesích obrovské polomy. Například na Chrudimsku po rozlehlém lese po bouři zbyla jen mýtina. Podobně silná bouře se opakovala především na Moravě a na Slovensku v polovině srpna. Také se do jisté míry opakovala vedra a požáry na Balkáně. Klimatické změny jako by nabíraly na obrátkách – a IPCC vydal ke konci roku 2008 naléhavou zprávu o rychlejších změnách. Vědci ji nazvali takto:

„Klimatická změna: rychlejší, silnější, dříve“ Podrobnosti na: <http://gnosis9.net/view.php?cislocclanku=2008100007>.

Je zřejmé, že průběh klimatických změn opravdu jako by se stupňoval paralelně s pohybem křivky v grafu znázorňujícím intenzitu kosmického záření. Najdeme něco zásadnějšího na zatím posledním vzestupu křivky od konce roku 2008, kterým jsme překonali i rekord v toku kosmického záření z 60. let 20. století?

Zdá se, že roku 2009 proběhlo více klimatických výkyvů než v minulosti a byly i významnější. Abnormality se již stávají nepřehlédnutelnými a jsme svědky dokonce i jevu, který se za podmínek, jež v roce 2009 panovaly, v podstatě nikdy nevyskytl...

Po mimořádně teplém a suchém dubnu 2009 v Evropě nastala na konci června ve střední Evropě doba povodní. Co je však podstatné – tyto povodně měly naprosto odlišný charakter oproti těm, které jsme zažívali kdykoliv před tím! Zatímco dříve povodně u nás vznikaly buďto vinou rychlého odtání sněhu při náhlém příchodu jara nebo kvůli „obyčejným“ vytrvalým deštům, např. když se zastavil pohyb studené fronty nad Alpami jako v roce 1997 nebo 2002, příčina povodní v roce 2009 byla docela jinde – mimořádně vytrvalá bouřková situace společně s abnormálně vysokou relativní vlhkostí vzduchu skoro na 100%. Určitě si pamatujete, jak se venek na přelomu června a července 2009 změnil v prádelnu – bylo doslova nedýchatelné a každý den odpoledne se do toho přidávaly velmi silné bouřky s přivalovými dešti a krupobitím, které zvedaly hlavně menší toky během několika málo minut do obrovských výšek. **Byla to nevídaná a pro střední Evropu naprosto netypická meteorologická situace, na kterou jsou zvyklí jen obyvatelé tropických oblastí! O to víc je zážející, že byla ke všemu dlouhodobá a trvala déle než týden!** U nás se zatím o takové intenzitě a s takovými následky v dohledné historii nevyskytovala. Jako by se k nám na nějakou dobu dostal skoro nefalšovaný monzun z Indie, kde zrovna tou dobou čekali na začátek monzunových dešťů – marně.

Další silné bouřky se pravidelně střídaly s přívaly tropických veder. Bouře z 23.7. nad západní Evropou vznikla pozoruhodně rychle – **během pouhých 24 hodin** (to pro naše zeměpisné šířky není moc běžné), nad ČR měla neobvykle velkou sílu a pohybovala se velmi rychle (viz. [zde](#)). Fronta vytvářela významný teplotní kontrast a meteorologové dokonce za touto frontou několik dní hlásili pád teplot z 36 na méně než 15°C během

jednoho dne! Ve světě rovněž dochází ke stupňování katastrof. Například na Tchaj-wanu způsobil neobvykle silný tajfun Morakot masivní sesuv půdy, který usmrtil na 500 lidí. Velmi silné bouřky v ČR se objevovaly opakovaně i v srpnu.

To asi nejpodstatnější, co se ale v klimatu během roku 2009 stalo, se ale netýká jen střední Evropy. Je tu i něco dalšího, svým způsobem naprosto bezprecedentního, co už brzy naplno zasáhne do světového klimatu. **V Tichomoří vzniklo El-Niño.** Jde o pravidelnou klimatickou periodu, takže na první pohled nic tolik význačného. Ale je tu háček – z minulosti jsme byli prakticky bez výjimky zvyklí, že El-Niño vzniká během vrcholící sluneční aktivity, kdy se do atmosféry dostává více energie než během slunečního minima – právě přídavná sluneční energie vždy významně přispívala k rozvoji El-Niña. **Jenže až téměř do konce roku 2009 tentokrát pokračovalo na Slunci dlouhodobé minimum,** které svým dlouhým průběhem překvapovalo i vědce a podle zpráv z NASA dokonce toto minimum způsobilo významnější ochlazení ve svrchních vrstvách atmosféry (viz. [Hluboký útlum sluneční aktivity snížil teplotu termosféry](#)). Kde se tedy ta energie pro El-Niño a s ním související oteplení na planetě bere, když se dokonce i svrchní vrstva atmosféry ochlazuje? Nejsou pro něj vhodné podmínky! Velké množství CO₂ v atmosféře? Nebo zvyšující se intenzita

kosmického záření? Či snad kombinace obou faktorů?

Je zajímavé, že čím dál se dostáváme v intenzitě kosmického záření, tím významnější odchylky od normálu v klimatu detekujeme...

Další vývoj El-Niña během roku 2010 přitom bude stát určitě „za to“. Počínaje především začátkem tohoto roku se nám Slunce začíná z minima probouzet a jeho aktivita stoupá, takže do atmosféry se dostává další masa zesilující energie. Jak zareaguje klimatický systém na tuto další energii, když je už předzásoben energiemi z rozvinutého a stále zesilujícího El-Niña??? [Vliv jevu El Niño na světové počasí v příštích měsících vzroste](#). Sami klimatologové očekávají, že letošní léto bude „ještě teplejší než předchozí“ a přitom vůbec nepočítají s možným vlivem kosmického záření. Je pravda – co jsem já se svými teoriemi o kosmickém záření proti profesionálním vědcům? Jenže jak už jsem několikrát názorně předvedl, moje teorie do sebe krásně zapadají. Co když tedy mám skutečně pravdu? Podle H. Svensmarka kosmické záření ovlivňuje klima. Do jaké míry by pak tedy toto záření z vesmíru mohlo do klimatického systému ještě zasáhnout? Nakolik až by mohlo změnit dosavadní nepřilíš alarmující výhledy klimatologů, jestliže jeho intenzita opravdu významněji stoupne, a ke všemu se přidají ještě vlivy ze Slunce a silícího El-Niña?

A je to už i aktuální vývoj ve světě, který dává tušit, že už rok 2010 nebude z klimatologického hlediska klidný. Vzpomeňme si jen na poslední měsíc a extrém ve světě – u nás byla neobvykle sněžná zima, v nížinách dohromady napadlo skoro 2 metry sněhu. USA postihl „Snowmageddon“ a jen během jednoho dne zde napadlo kolem jednoho metru sněhu! Brzy poté přitom přišel do týchž míst další mohutný sněhový přival. Madeiru zasáhly silné přivalové deště, které způsobily náhlé povodně. V západní, střední a severní Evropě o sobě dal vědět orkán Xynthia – vítr místy dosahoval nárazů až 240 km/h. Haiti už nezužují jen následky po zemětřesení, nýbrž i sezónní tropické deště, které ale obvykle přichází až v květnu nebo v červnu! Stále častěji můžeme slyšet o velkých sesuvech půdy; nedávno se tak stalo v Ugandě, kde taktéž prožívají podezřele brzký návrat období silných dešťů, přičemž **pro předčasný rozvoj bouřkových mraků je nutně zapotřebí velké množství energie.** Přes australský Melbourne se přehnal mimořádně silná bouře s přivalovým deštěm a kroupami a způsobila zde obrovské škody. To jsou jen vybrané extrémy během jednoho jediného měsíce! Častější je v poslední době také výskyt výraznějšího teplotního gradientu – zřejmě častěji než dříve se v poslední době stává, že třeba zatímco většina Evropy mrzne a nestačí odklízet přivaly sněhu, tak třeba na Balkáně si v klidu užívají skoro 20°C nad nulou a nestačí se divit, jak je tam na toto období teplo – a v meteorologii je jasným faktem, že čím větší je na daném území teplotní a tlakový rozdíl, tím větší a silnější zpravidla vznikají bouře.

Jako jakýs takýs amatérský meteorolog také pravidelně sleduji rozložení oblačnosti nad Evropou a jejím okolí – a nemůžu si pomoci, ale připadá mi, že v poslední době je hlavně těch vertikálně mohutnějších mraků nějak víc... Mám dojem, že na zimní období jsou často až příliš vertikálně rozvinuté, hluboké tlakové níže se zřejmě také vyskytují častěji než dříve (čím hlubší tlaková níže, tím zpravidla silnější projevy počasí), oblačné systémy se formují někdy až překvapivě rychle a třeba silné bouřky ve Středomoří se opakovaně rozvíjejí už teď, přestože by na ně za normálních okolností měl být ještě minimálně měsíc čas... Jsme zase u toho, že k dobrému vertikálnímu rozvoji mraků je potřeba také dostatečné množství energie. Tak kde se ta energie bere, když jsme ještě teď de facto na konci slunečního minima? Katastrof a podivných výkyvů v klimatu zkrátka velice rychle přibývá, leč na to v jistých ohledech nejsou moc příznivé podmínky, a je mi líto těch, kteří toto dodnes nevidí. A to samozřejmě ještě nemluvíme o podezřele vysokém počtu zemětřesení ve světě, které s klimatem nesouvisí, avšak stejně jako abnormality v klimatu mohou právě i zemětřesení nenápadně dokazovat, že se děje něco většího...

Proč se ale veřejně skoro mlčí i o těch známých abnormalitách, jako že El-Niño vzniká v nezvyklé době, kdy je aktivita Slunce nízká? To je přece samo o sobě zvláštní! Proč ve zprávách není slyšet pořádně nic o těchto zásadních změnách? Není už téměř jisté, že toto všechno svědčí o blížících se zásadních změnách klimatického systému v brzké době? A znovu – co se stane, pokud bude skutečně ke všemu dál stoupat intenzita kosmického záření, které dodá další energii pro tvorbu oblačnosti? Zatímco nás masmédiá neustále krmí trapnými fraškami, zřejmě se nám potichu hroutí

klima a kdekdo o tom pořádně nemá ani tuhu...

Jak je vidět, v klimatickém systému Země už probíhá celá řada stupňujících se změn, které logicky musejí mít společné vyústění. Vyjmenování jen těch největších odchylky v posledních letech zde zabralo až příliš dlouhou chvíli. Čeká nás vrchol nynějších klimatických změn opravdu v nadcházejících dvou letech?

Myslím si, že už nebudeme čekat dlouho a rovněž změny v klimatickém systému se začnou projevovat natolik významně, že drtivá většina lidí tento globální trend k zhroucení klimatického systému nebude s to popřít. A začne to už letos na jaře. **Ano, už teď na jaře a postupně se tyto změny budou stupňovat.** – Je známo, že čím více je tepla v atmosféře, tím více se v atmosféře vytváří energie například pro vznik bouřek a podobných jevů. Pokud se teď ke všemu začnou spojovat vlivy rozvinutého El-Niña, energie ze Slunce, zvýšeného množství skleníkových plynů v atmosféře, případně i dále rostoucí intenzita kosmického záření (všechny zmíněné vlivy by měly přispívat spíše k rozvratu), klima nám začne doopravdy bláznit. Enormní výkyvy teplot i srážek, v létě také velká sucha střídaná s bouřemi obrovské síly by se mohly stát denním chlebem, pokud se stávající vývoj nezvrátí...

Viz. také článek: [Světové změny a katastrofy v souvislosti s rokem 2012 se mohou významně urychlit už letos na jaře](#)

Takže si to krátce shrneme. V posledních letech stoupá počet zaznamenaných katastrof ve spojení s klimatem – stejně tak jako stoupá intenzita kosmického záření dopadajícího na zemský povrch, z čehož by mohlo vyplývat, že vliv množství CO₂ v atmosféře není pro klima to jediné. V roce 2009

navzdory tomu, že probíhalo mimořádně dlouhé sluneční minimum, byli jsme svědky vzniku klimatického jevu El-Niño, k jehož vzniku obvykle dochází jen během slunečního maxima. Současně ke konci roku 2009 a především počínaje rokem 2010 začala i sluneční aktivita stoupat a Slunce je velmi pravděpodobně na začátku svého dalšího cyklu. Jeho intenzita tedy bude pravděpodobně stoupat dál a pro naši atmosféru se stane dalším zdrojem velké energie. Spojení všech těchto i dalších vlivů může vyvolat zásadní proměny klimatu už na jaře a především od léta tohoto roku, což platí zejména v případě, pokud se do těchto vlivů přidá i další zvýšení intenzity kosmického záření dopadajícího do zemské atmosféry. Jeho zvýšení se zatím na základě teorií řečených v tomto pojednání jeví jako pravděpodobné.

2.7.b: Asperatus

Přesto je tu ale něco, co ještě s klimatickými změnami souvisí a určitě to stojí za zmínku. Do nedávna jsme bezpečně znali deset druhů oblaků, které na Zemi můžeme spatřit. Tento počet byl neměnný minimálně od roku 1953, kdy meteorologové sestavili seznam oblaků. Názvy oblaků jsou latinské a ze základních druhů jsme vždy znali jen *Cirrus*, *Cirrocumulus*, *Cirrostratus*, *Alto cumulus*, *Altostratus*, *Stratus*, *Stratocumulus*, *Nimbostratus*, *Cumulus* a *Cumulonimbus*. Tím to vadlo. Zřejmě tomu ani v minulosti nikdy nebylo jinak. Teď už ano. Na obloze se před několika lety začal objevovat oblak, který nikdo v minulosti zjevně nespatriil. Už se jím začali zabývat profesionální meteorologové a podle jeho vzhledu ho výstižně nazvali „Asperatus“ (Hrubý). Stává se jedenáctým oblakem v seznamu druhů mraků, přestože v tomto seznamu nikdy dříve nebylo oblaků ani méně, ani více. Že se to děje zrovna teď...

Je tu další indicie, že v naší atmosféře se zásadně mění podmínky. Pokud by se tyto podmínky neměnily, horko těžko by mohl vzniknout nový druh oblaku. – A zvláště to platí pro oblaky až s apokalyptickým vzhledem, což Asperatus bez pochyb výborně splňuje.

Asperatus často vypadá jako mořská hladina, na níž se díváme zespodu. Bývá vždy součástí velice silných bouřek, je průvodním jevem velmi intenzivních bouřkových projevů a obsahuje v sobě obrovské množství vody. Zdá se zároveň, že počet pozorování tohoto oblaku po celém světě v posledních letech narůstá. Podle některých zdrojů byl několikrát zaznamenán už i v České republice. Při pohledu na níže vložené fotografie snad každému musí být jasné, že pro vznik oblaku s tolik „obludnými“ tvary a formacemi je **nutně zapotřebí velké množství energie v atmosféře**. Svědčí to o jediném – energie v atmosféře je tolik, že pro její vybití už nestačí schopnosti běžného bouřkového mraku, a proto vzniká „schopnější“, avšak zároveň hrozivější a nepochybně nebezpečnější oblak. A zase si můžeme položit otázku, proč se o těchto zvláštностech na nebi už dávno veřejně nemluví...

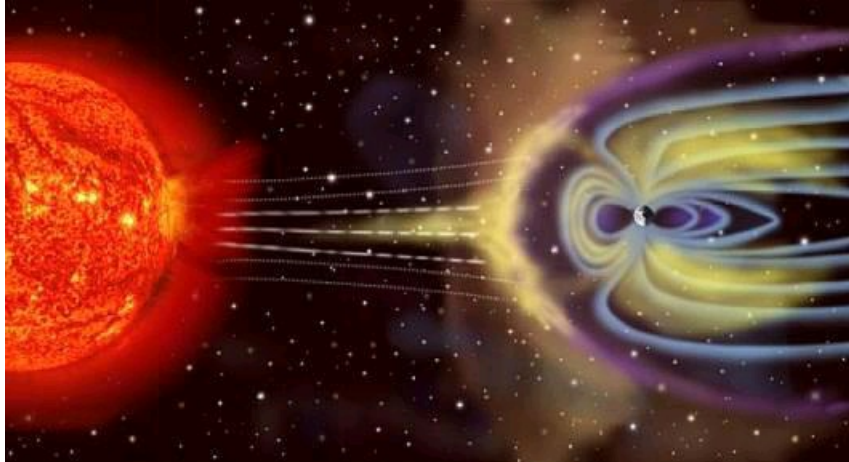
2.8: Sluneční aktivita v roce 2012

Slunce je nám nejbližší hvězda. Od Země je vzdáleno 150 milionů kilometrů a od středu Mléčné dráhy asi 26 000 světelných let. Společně s celou Sluneční soustavou obíhá kolem středu naší Galaxie, přičemž jeden tento oběh trvá asi 220 milionů let. Slunce představuje celých 99,8% hmotnosti Sluneční soustavy, je zdaleka největším objektem ve Sluneční soustavě a zároveň i největším zdrojem energie a světla pro všechny planety, samozřejmě včetně Země. Mnozí lidé si ani neuvědomují, že právě díky Slunci může život na Zemi existovat. Jen díky jeho energii se zde může život vyvíjet. Vděčíme mu také za teplo, světlo a výpar vody, bez kterého by se nemohlo utvořit ani zemské počasí a klima. Bez jeho přítomnosti by byla Země kus temného balvanu nebo zmrzlého ledu bez nejprimitivnějších druhů života, teploty by zde běžně klesaly i několik set stupňů pod bod mrazu, a protože by neexistovala ani přitažlivost Slunce, nemohla by se udržet ani Země na své orbitální dráze – putovala by nespoutaně vesmírem, dokud by se nenasrazila s jiným tělesem.

Ovšem i tato pro nás životodárná hvězda občas může působit problémy. Při výdeji své energie totiž do dalekého prostoru ovolňuje mračna nabitých částic (jde například o protony, elektrony a pozitrony, částice helia,...), které v případě, že se srazí se Zemí, vyvolávají zde polární záře a také možné problémy jako geomagnetické bouře, riziko poškození satelitů nebo i pozemských zařízení pracujících na elektřinu. Toto riziko bývá největší hlavně během tzv. slunečního maxima, o kterém se zmíníme níže.

Pokud by se vyskytla silná bouře na Slunci a oblak nabitých částic by potom zasáhl Zemi, nastaly by dalekosáhlé globální problémy. – Vznikly by obrovské magnetické bouře a v důsledku toho bychom se prakticky ze dne na den museli rozloučit s počítači, televizí a pravděpodobně se vším, co ke své práci potřebuje elektrickou energii. Celá energetická síť by v důsledku magnetických bouří mohla zkolabovat, což by s sebou samozřejmě dominovými efektem stáhlo všechny ostatní infrastruktury, na kterých je dnešní svět postaven, protože na elektrické energii je dnes postavené bohužel více méně úplně všechno.

Těmto potenciálně nebezpečným „mračnům“ neboli „proudům“ nabitých částic se říká častěji „sluneční vítr“ a vzniká při bouřlivých procesech na Slunci, jejichž příčinou je i vývoj tzv. slunečních skvrn. Rychlost letu tohoto slunečního větru i jeho potenciální nebezpečnost pro fungování techniky a naší civilizace závisí především na intenzitě samotné bouře na Slunci, při níž se oblak částic uvolní. Pokud je bouře na Slunci dostatečně silná a na cestě Sluneční soustavou se náhodou potká se Zemí (bouře ze Slunce může letět jiným směrem a se Zemí se nutně zkrřížit nemusí), mohou se dostavit již výše zmíněné problémy. Při tom samozřejmě platí pravidlo: *čím silnější intenzita slunečního větru, tím větší problémy na Zemi hrozí.*

Před přímými vlivy slunečního větru, tedy proudu nabitých částic ze Slunce, nás chrání naše magnetické pole. Pokud se oblak nabitých částic s naším magnetickým polem srazí, mohou se v polárních oblastech objevit polární záře. Je-li ovšem „nával“ energie ze Slunce příliš intenzivní, mohou se objevit i silné magnetické bouře, které ohrožují satelity na oběžné dráze i elektronická zařízení na Zemi. Stejně tak pokud bude naše magnetické pole už oslabené z jiného důvodu, částice ze Slunce podstatně snáze mohou dopadnout až na zemský povrch...

Zdroj obrázku: Wikipedia.org

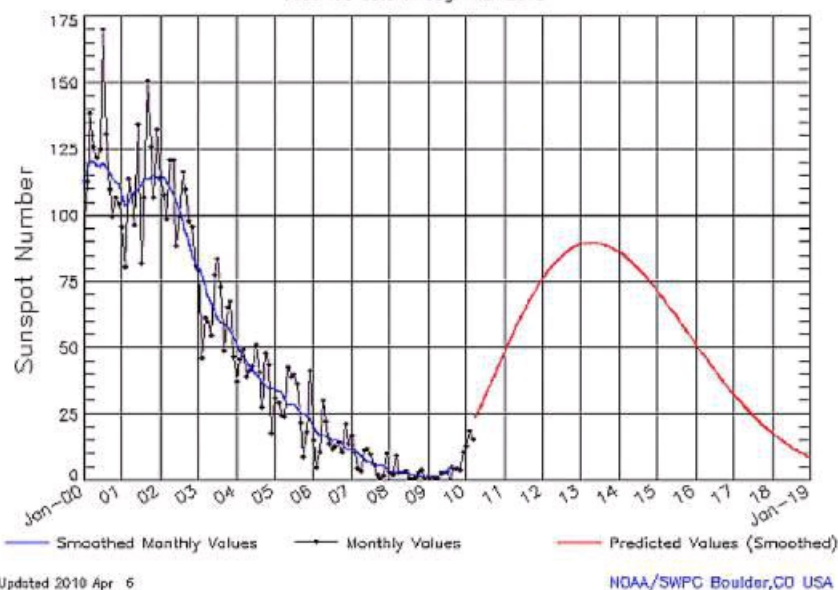
Pro intenzitu a potenciální nebezpečnost slunečního větru je rozhodující [sluneční aktivita](#). Ta ovšem není konstantní, nýbrž kolísá v tzv. jedenáctiletých slunečních cyklech. Jde o poměrně pravidelnou periodu, během níž Slunce stihne projít obdobím svého maxima, kdy je sluneční aktivita za celé jedenáctileté období nejsilnější (to se na Slunci projevuje také velkým počtem skvrn na jeho povrchu), a obdobím minima, kdy je energie ze Slunce naopak uvolňována nejméně (stejně tak je to s počtem slunečních skvrn). Největší riziko velkých slunečních, potažmo geomagnetických bouří tedy bývá zpravidla v období slunečního maxima. Pravidelně v období slunečního maxima také dochází k přepólování magnetických pólů na Slunci, což by mohlo mít úzký vliv i na stav zemského magnetického pole, pokud by byly bouře na Slunci dostatečně silné.

2.8.a: Vyjde příští maximum na rok 2012?

Zajímavé je, v kterém roce proběhlo poslední maximum sluneční aktivity – bylo to v roce 2001. Teď si k tomu přičtete 11 let, které obvykle znamenají zakončení jednoho slunečního cyklu. Co vám vyjde za rok?

Na druhou stranu je určitě třeba dodat, že ačkoliv v minulosti byla tato délka

slunečního cyklu takřka vždy dlouhá přesně jedenáct let, dnes se na Slunci setkáváme s poněkud nepochopitelnými procesy, které možná mohou vše změnit. Je sice pravda, že až do roku 2008 se i v profesionální vědě vyskytovaly poměrně dobře přijímané předpovědi, že k příštímú maximumu skutečně dojde v roce 2012. Zároveň se předpokládalo, že toto maximum může být jedno z nejsilnějších v historii, což by například pro naše počítače a satelity mohlo být zásadní (viz. níže). Ovšem minimum sluneční aktivity, které trvalo asi od roku 2005, se ukázalo být delší než se původně předpokládalo. Navzdory těmto původním předpovědím nový sluneční cyklus nezačal na počátku roku 2008, ale značně se zpozdil. Prakticky až v závěru roku 2009 začala sluneční aktivita pomalu stoupat, což se ale podle těch zmíněných původních predikcí mělo odehrát už počátkem roku 2008. Toto nečekané dlouhodobé minimum mělo podle NASA dopad také na teplotu v horních vrstvách zemské atmosféry (viz. [Hluboký útlum sluneční aktivity snížil teplotu termosféry](#)).

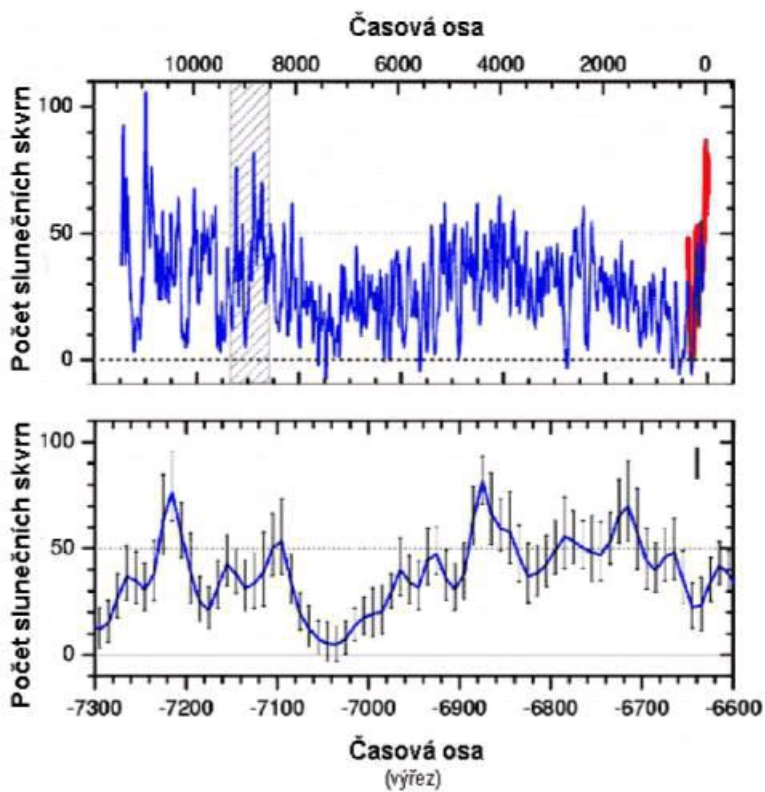
Počet zaznamenaných slunečních skvrn v letech 2000 po současnost a očekávaný průběh až do roku 2019. Na začátku grafu je vidět maximum předchozího slunečního cyklu a v letech 2004 až 2009 zmíněné dlouhodobé minimum. Projevy tohoto slunečního minima byly rekordní. V roce 2008 a 2009 se vyskytly i měsíce, kdy na Slunci nebyla zaznamenána jediná skvrna. Zlom ve vývoji nastává až s dvouletým zpožděním koncem roku 2009, od kdy se Slunce ze svého minima konečně probouzí. Podle nynějších predikcí by vrchol tohoto slunečního cyklu měl proběhnout na začátku roku 2013 a měl by být slabší než předchozí...

Zdroj grafu: <http://www.swpc.noaa.gov>

Dnes tedy díky tomu déletrvajícím minimum vědci mění své předpovědi a spíše se přiklánějí k názoru, že vrchol nynějšího slunečního maxima proběhne začátkem roku 2013 (jaký je rozdíl mezi koncem 2012 a začátkem 2013?) a bude slabší (jinými slovy – nebude nebezpečný). Otázka ale je, zda si s námi Slunce znovu nezahraje a nepředvede po tom dlouhém minimum, s nímž vědci také nepočítali, další extrém. Není možné, že energie, která se neuvolnila během předcházejících dvou let, o sobě dá naplno vědět v nám nejbližší době? Nemůže být odpovědí na nečekaně silné minimum naopak nečekaně silné maximum? Říct to s jistotou předem není jednoduché, ale průběh sluneční aktivity v minulých staletích možná dává tušit, že podobné pravidlo by tu možná fungovat mohlo:

V 17. a 18. století se sluneční aktivita na řadu let zcela utlumila. Sluneční skvrny (jakožto znak silnější aktivity) se takřka nevyskytovaly, zmíněný jedenáctiletý cyklus se na dlouhou dobu úplně ztratil, což mělo za následek i ochlazení na Zemi. Toto minimum si vysloužilo název „Maundnerovo minimum“. Naproti tomu – a tady bychom měli zpozornět – ve 20. století se najednou karty obrátily a tehdy jsme byli svědky naopak nejsilnější sluneční aktivity v historii jejího měření! Kam až sahají grafy astronomů, nevidíme skoro nikde tak silnou sluneční aktivitu jako v minulém století. V posledních 10 000 letech vůbec ne. Pokud bychom tedy někdy měli čekat nějaké problémy spjaté s vysokou sluneční aktivitou, pak je to hlavně a především v dnešní době! Není tento velký nárůst sluneční aktivity ve 20. století reakcí na předchozí dlouhodobé minimum? Nemůže se něco podobného stát i dnes v reakci na dlouhodobější minimum jedenáctiletého cyklu z let 2003 – 2009? A mimochodem – je snad výrazná sluneční aktivita v předchozím století jednou z příčin globálního oteplování? Dávalo by to smysl, protože největší nárůst teplot na Zemi koliduje s dobou, kdy probíhala nejsilnější sluneční aktivita!

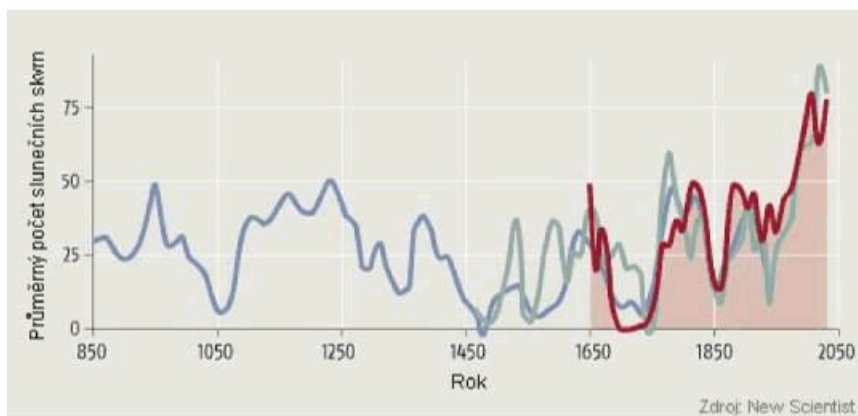
Viz. také článek: [Klimatické změny a oblak Asperatus](#)

Zdroj: Max Planck Institute for Solar System

SLUNEČNÍ AKTIVITA

- Vizuálním pozorováním doložený počet slunečních skvrn
- Počet skvrn zjištěný analýzou ledu z Antarktidy
- Počet skvrn zjištěný analýzou ledu z Grónska

Zdroj: New Scientist

První graf znázorňuje sluneční aktivitu v předchozích více než 10 000 letech (většina hodnot je kvůli nedostatečnému množství astronomických dat odvozena ze zachycených sedimentů C-14) s pro

nás nepodstatným výřezem v období před 6 000 lety. Druhý graf zachycuje intenzitu sluneční aktivity od roku 850 po současnost. Oba grafy jasně ukazují, že intenzita sluneční aktivity nemá ve velmi dlouhé historii období. Zajímavé také je, že jediné období, které nám v tom může konkurovat (asi před 12 000 lety), sedí na dobu legendární Potopy světa a zániku Atlantidy... Už po několikáté v našem pojednání je můžeme spojit s výsledky oficiální vědy...

Zdroj grafů: Gnosis9.net

Citace z článku [Geomagnetická superbouře](#):

Před 150 lety prožila Země událost, jaká se opakuje v průměru jen dvakrát za tisíciletí. Na Slunci došlo k obrovské erupci. Z povrchu naší hvězdy se vyřítily miliony tun kladně nabitých protonů. Obvykle putuje masa sluneční hmoty k Zemi tři nebo čtyři dni. Tentokrát se přičítala během pouhých 18 hodin. Rychlostí milionů kilometrů v hodině narazila do magnetického pole Země, jež jí shodou okolností stála v cestě. Masa slunečních protonů ze sebe setřásla značnou část své energie a předala ji atomům ve svrchních vrstvách atmosféry.

Vypukla nejsilnější geomagnetická bouře, jakou lidstvo pamatuje. V telegrafním vedení indukovala proudy, které vyřadily z činnosti celou síť v Severní Americe a Evropě. Telegrafní dráty pod náporom indukované elektřiny zkratovaly a někde dokonce způsobily požáry. Výpadek trval celé dva dny. Žádné další vážné problémy však nenastaly a lidé si pamatovali noci

po 1. září 1859 především kvůli nádherným polárním zářím, které prosvětlyly oblohu daleko na jih. Pohledem, jenž bývá obvyklý za polárním kruhem, se tenkrát mohli pokochat třeba i obyvatelé Havany.

Dnes by podobná sluneční erupce lidstvu tak lehce neprošla. Devatenácté století spoléhalo na uhlí a páru. Dnešní svět stojí a padá s fungováním elektronických zařízení, jež jsou vůči následkům obří sluneční erupce mnohem citlivější než lokomotivy a koňská spřežení. Pokud by se v nejbližší době opakovala stejná erupce, jakou Země zažila v září 1859, ochromila by satelity na oběžné dráze, vyřadila by z činnosti GPS navigaci, znemožnila by rádiové vysílání. Energetické sítě by zkolabovaly a Země by se ponořila do tmy na celé týdny.

Pokud se 20. století vyznačovalo obecně ještě silnější aktivitou než století 19., kdy došlo k citované magnetické bouři, nemůžeme i s ohledem na výše uvedené argumenty o výjimečné intenzitě sluneční aktivity v dnešní době předpokládat, že něco podobného by se v dohledné době mohlo stát znovu, samozřejmě se všemi z toho plynoucími důsledky pro dnešní přetechizovanou civilizaci?

Máme prostě se svými satelity a počítači smůlu. Jakousi shodou náhod zrovna v době, kdy prožíváme technický boom, nám Slunce bouří nejvíce a kdykoliv nám ji může ohrozit. Naše osudová chyba je, že na technice jsme si postavili úplně všechno. Stačí jediná silnější bouře ze Slunce a poté, co nám přestane fungovat technika,

spadne celý náš supersystém včetně všech infrastruktur i našich cenných papírků! Dokonce i sluneční bouře, ke kterým dochází v průměru jednou za 100 let, mohou být pro naši techniku velmi nebezpečné. I kdyby tedy rok 2012 zcela náhodou nevyšel, jednou by jistojistě přišla doba, kdy by se čas na to naplnil. Jsme v bludném kruhu, z kterého patrně není východiska...

Jestliže tyto indicie nejsou mylné, pak se máme na co těšit. Vzhledem k nynějšímu způsobu života civilizace, k její rozmazenosti, i vzhledem k záhadným abnormalitám, které se například vyskytly v našem magnetickém poli (viz.: [Nejdelší geomagnetická bouře od roku 2005 vědce překvapila, její příčiny nejsou jasné](#)), dá se předpokládat, že následky takových slunečních bouří na Zemi by mohly být mnohem větší než kdykoliv v minulosti. Otázka jen je, zda Slunce bude vědce opravdu překvapovat a dojde k tomu už do roku 2012...

Konkrétně ještě k těm záhadným změnám v magnetickém poli: magnetické pole Země je zjevně stále chatrnější; změny v něm se neustále stupňují – a je tedy stále náchylnější na výkyvy „zvenčí“, tedy ze Slunce. Pokud bude magnetické pole dále pokračovat v těchto změnách, může se stát, že k velkým magnetickým bouřím, nebo dokonce ke kolapsu geomagnetického pole, postačí i jinak průměrně silná sluneční bouře, ke které dochází naprosto běžně při každém slunečním maximu! K přehození pólů by pak tedy mohl právě díky slabému magnetickému poli Země stačit intenzitou jen relativně normální impuls ze Slunce...

Zdroj obrázku: <http://fs.gimiweb.net/>

2.9: III. světová válka a zbraně hromadného ničení

Viz. také článek: [Přepólování a posun zemského jádra](#)

Ne, skoro vůbec se mi do psaní tohoto článku nechce. Vždy jsem byl odpůrcem všeho nesmyslného násilí, zbrojení a válčení, takže psát článek o potencionální hrozbě světové války, v které by určitě nechyběly ani silné zbraně hromadného ničení, pro mě není nic, do čeho bych se vysloveně hrnul. Jenže podívejte se na dnešní svět – některé státy vlastní nebo vyrábějí jaderné zbraně, jiné se proti jejich programům neskrývaně bouří, některé země mají dostatek vlastních ekonomických

nebo politických problémů. Řečeno zkrátka: ve světě se nebezpečně rozmáhá politická nestabilita, která bývá vždy hlavní příčinou válek. Hrozba světové války tu tedy bez pochyb je. A jaké zbraně by asi s ohledem na aktuální technický pokrok v oblasti zbrojení v této válce byly použity?

Je sice pravda, že tu jsou snahy o jaderné odzbrojení, ovšem na druhou stranu je tu spousta zádrhelů, které mohou předmět podepsaných smluv i tak nakonec uvést vniveč. K tomu se v tomto článku vrátím později.

Také bych chtěl kromě jiného co nejlépe přiblížit skutečné důsledky užití zbraní hromadného ničení, které by při poněkud hromadnějším užití způsobily apokalypsu obrovských rozměrů. Doslova peklo na Zemi – mnohem horší než všechny hrozící přírodní katastrofy dohromady! Proto tento článek píšu, i když s nelibostí. Mnozí z vás možná budete po přečtení článku nakonec překvapeni, do jakého nebezpečí se člověk a celý svět dostal tím, že byly vynalezeny zbraně hromadného ničení. Pokud totiž nahlédnu do vědomostí lidí v mém okolí, mohu tvrdit, že spousta lidí o devastujících účincích dnešních zbraní nemá ani tuhu... Některými možná opět budu kritizován za „šíření strachu“, ovšem já sám nemám zájem o to, aby článek vyvolal tento efekt. Chci jím v zásadě upozornit na urgentní potřebu šířit naopak dobro a lásku, protože zla je ve světě velmi mnoho a konečné důsledky mohou být fatální! Podstatné je, že původcem zla je lidstvo samo – resp. jeho poměrně velká část a každý se může svobodně přiklonit ke změně svého smýšlení. Ostatně – zbraně si lidstvo vynalezlo také samo a také jedině lidé se tedy mohou rozhodnout, zda ty zbraně vypustí nebo ne. Až do poslední chvíle se mohou rozhodovat. Proto považuji za nezbytné, aby se objevil článek, který o důsledcích použití dnešních superzbraní podrobně pojedná a názorně „představí“ nebezpečí těch nejsilnějších zbraní vůbec. Je zkrátka potřeba na rovinu napsat, co si lidstvo samo sobě svými nerozvážnými kroky může způsobit, pokud neučiní krok zpět. Budu pojednávat bez cenzury, jak je u mě už asi zvykem.

III. světovou válku osobně беру jako jednu ze zdaleka největších hrozeb nadcházejícího období, protože vzhledem na pokročilost ve světovém zbrojení by sama tato válka způsobila nepředstavitelnou globální apokalypsu. Pro každého zasaženého člověka nepředstavitelně trýznivou apokalypsu. Je až směšné, jak se pořád bojíme přírodních pohrom, a přitom posledních několik desítek let my sami disponujeme se zbraněmi – teď myslím především jaderné – , kterými si ten dlouho očekávaný konec můžeme uměle způsobit, kdykoliv se nám zamane...

Proroctví o „závěrečné válce“

Hrozba III. světové války je zahrnuta také v řadě proroctví. Četné zmínky o poslední válce mezi dobrem a zlem jsou i v závěrečné biblické knize Zjevení svatého Jana („Armageddon“). Mnoho proroků se nezávisle na sobě shoduje, že k této válce dojde a také by měla podle nich být ze všech zdaleka nejkrutější. A také poslední, protože by měla představovat definitivně poslední projev veškeré nadvlády zla. Navíc –podobná spousta proroctví upozorňuje na jisté události, které mají válce bezprostředně předcházet; a tato proroctví se už prakticky bez pochyb naplnila! Zde uvedu jen tři příklady:

[Indiáni Hopi](#) říkají, že válku rozpoutají země, „*které zradily dávno získané Světlo*“. V překladu je to s nejvyšší pravděpodobností odkaz na dnešní Středovýchod, kde v podstatě započala historie naší civilizace. A co se dnes děje na Středovýchodě nebo konkrétně v Íránu?

[Nostradamus](#) zase tvrdí, že válku bude předcházet smír dvou největších světových velmocí. Prý se stanou „*přáteli a jejich velká moc poroste*“. Co vám říká podpis smlouvy o jaderném odzbrojení mezi Ruskem a USA (mezi dvěma světovými velmocemi)? Samotná válka má podle Nostradama vypuknout už jen nakrátko potom... Viz také článek: [Podpis smlouvy o jaderném odzbrojení – znamená to něco zásadního pro změny do roku 2012?](#) Nepřipadá vám, že ta proroctví se naplňují už nějak moc?

Křivka grafu [Time Wave Zero](#) příště klesá od listopadu 2010 – znamená to, že rizikovým obdobím pro rozpoutání této války je právě letošní listopad? Možná ano. I Nostradamus ostatně podle některých interpretací jeho proroctví předpovídá start globálního válečného konfliktu v listopadu 2010... Už několikrát jsem zdůrazňoval, že mnohá proroctví se už naplňují a navzájem se na svém obsahu shodují – a v případě proroctví závěrečné války to platí taky. Teď si k tomu přidejte ještě aktuální stav ve světě – tu všeobecně se stupňující politickou nestabilitu – a musíte přece uznat, že spousta indicií naznačuje, že k té válce skutečně spěje. Jako by toho nebylo málo...

Je nejvyšší čas si tyto souvislosti uvědomit! Rok 2010 je zřejmě i z mnoha dalších hledisek rok přelomový, mnoho věcí v tomto roce zřejmě rozhodne, jakým směrem svět minimálně do roku 2012 půjde. ([Bude rok 2010 rokem rozhodujícím?](#)) Proto je třeba už přestat tvrdohlavě, nebo dokonce bez argumentů, tvrdit, že se nic nechystá, a začít se těmto změnám příslušně přizpůsobovat. Když se to podaří, tak my jako celek pak kromě jiného můžeme společně mnohem více zasáhnout do dalšího světového vývoje...

Nezapomeňme, že proroctví se splňují jen na základě zažitého chování populace,

které se ale dodnes skutečně nezměnilo. Stále rádi bojujeme o kariéru a území, stále válčíme, stále blbneme, takže dosud jsme si ty podmínky pro války sami pěstovali... Ovšem když se pohled civilizace na svět změní, žádné z těchto proroctví se naplnit nemusí! Začněme se změnami u sebe! Nezapomeňte, že lidstvo tvoří jeden celek, který se může vzájemně ovlivňovat!

Co potřebujeme, je více či méně světová revoluce v kolektivním smýšlení; potřebujeme změnit dodnes převažující pohled na zlo a nenávisť (tolerance a lhostejnost k němu) v něco zcela opačného...

Zbraně hromadného ničení

Hodně se o nich mluví jako o předmětu více méně běžných politických přestřelek, přesto skutečné dopady užití takových zbraní si dokáže představit jen velmi málo z nás. Média, když už se jimi zabývají, věnují i více než tři čtvrtiny reportáže důkladnému rozboru politické situace v té které zemi a z toho pak i vyvozují, jak se tam asi bude situace kolem těch zbraní vyvíjet dál – a skoro nic víc. Ale k čemu je to člověku, který nemá moc přehled o tom, jaké škody konkrétně na lidských životech po užití zbraní hromadného ničení hrozí? Já se tím proto budu zabývat podstatně více a věnuji tomu většinu článku.

Jak už jsem psal výše, nelze pochybovat, že by v případné větší válce zbraně hromadného ničení (dále „ZHN“) nebyly využity. – Radíme mezi ně chemické, biologické a jaderné zbraně, z nichž nejdestruktivnějším působením na okolí disponují zbraně jaderné. Máme-li shrnout negativní účinky všech ZHN do jedné věty, pak je třeba především říci, že jejich látky obecně působí v okolí výbuchu dlouhodobě. Zamožují půdu, znemožňují tedy dostatečnou produkci potravin, lidem způsobují otravy, trýznivé bolesti a křeče, odporne puchýře a mnohé další...

Podívejme se jen na aktuální stav světového arzenálu ZHN – podle odhadů je dnes na různých místech na Zemi uloženo celkem asi 40 000 jen jaderných zbraní, takže do tohoto počtu nepočítáme zbraně chemické ani biologické. Dále uvažme, kolik armád na světě disponuje těmito silami. Připomeňme si, že jaderné zbraně prokazatelně vlastní USA, Rusko, Francie, Čína, Velká Británie, ale také Pákistán, Izrael, Indie, Severní Korea a Írán. Izrael sice oficiálně držení jaderných zbraní nepřiznal, ale svůj jaderný program s nejvyšší pravděpodobností jen ne moc úspěšně tají. Všimněte si, že k těm nejtěžším zbraním lidstva se už dostávají i země, kde je denní rutinou terorismus – a někteří odborníci už vyslovili obavy, že by se k nim mohli dostat právě teroristé...

Ať se na to podívám jakkoliv, vidím, že nad držením těchto nebezpečných zbraní se absolutně ztrácí kontrola. A to je pro nás skutečné nebezpečí! Ne ani tak zvyšování daní, globální oteplování, nebo dokonce ani přepólování Země jako spíše ZHN a jejich nezodpovědní vlastníci! Také vám dochází, že dnes už díky rozmachu těchto zbraní stačí jen menší „šťouchnutí“ do zájmů některého ze států, který tyto zbraně vlastní, aby byly kdekoli na světě reálně použity?

Nyní přistoupím k „menšímu“ rozboru poznatků o všech třech druzích ZHN, ať všichni víme, jaké „zázraky“ také dnešní šílená civilizace dokázala vytvořit:

Chemické ZHN

Dělí se na *zpuchýřující*, *dusivé*, *dráždivé* a *nervově paralytické*. Působí dráždivě nebo toxicky – v závislosti na konkrétním druhu zbraně – na různé živé organismy.

Dráždivé chemické zbraně jsou jediným druhem chemických zbraní, která nezpůsobuje člověku smrt. Využívá se jen pro dočasné znehybnění a dezorientaci člověka.

Tak zvané *zpuchýřující chemické zbraně* už jsou o něčem jiném. Způsobují celkovou otravu organismu a na bezprostředně zasažených místech na těle se objevují velké bolestivé puchýře, které se hojí jen velmi pomalu. Toxická povaha yperitu, lewisitu, případně fosgenoximu, které se pro tyto zbraně využívají, ovšem v těle zraněného může způsobovat dlouhodobější problémy a komplikace, které mohou vyústit například až v selhání některých vnitřních orgánů.

Kanadský voják, zasažený kapkami a parami yperitu.

Zdroj obrázku: [Wikipedie](#)

Dusivé chemické zbraně mohou obsahovat kyanovodík, oxid uhelnatý, fosgen nebo například chlorkyan. Ty po průniku do těla způsobují otok plic anebo jinak blokují přenos kyslíku v těle. Obojí má za následek smrt udušením.

Mezi *zbraně nervově paralytické* patří mimo jiné plyny tabun nebo sarin. Po zasažení některým ze zmíněných plynů dochází k rychlému ochromení nervové soustavy a následně opět ke smrti.

Kurdové, zasažení nervově paralytickým plynem během útoku na město Halabja v Iráku, 1988.

Zdroj obrázku: [Wikipedie](#)

Biologické ZHN

Zjednodušeně řečeno roznášejí nakažlivé virové nemoci – například tularémie, Q horečka, cholera..., jejichž viry se potom dále šíří vzduchem a mají podobné projevy jako v případě spontánního šíření nemoci (pokud by vir nebyl laboratorně upraven). Výroba biologických zbraní je sice celosvětově zakázána, avšak teroristé nebo někteří šílenci z vládní moci mohou kdykoliv přijít o rozum... Na to bychom zapomínat neměli.

Jaderné ZHN

Jsou to nejsilnější dosud známé zbraně vůbec a způsobují jen velmi těžko představitelné škody na životech i majetku. Proto o nich napíšu podstatně více informací.

Jaderné zbraně vznikly během II. světové války. Existovaly předpoklady, že

Německo má v plánu vynalézt novou ničivou zbraň, čehož se zalekli Američané. Albert Einstein tehdy odeslal dopis americkému prezidentu Rooseweltovi, kde otevřeně vyslovil obavy z vývoje v Německu a doporučil, aby Spojené státy začali ve svém vlastním zájmu pracovat na podobném projektu. Na tento popud byl zorganizován tzv. projekt Manhattan (1943 – 1945), jehož výsledkem byl první (zatím pokusný) jaderný výbuch provedený dne 16.7.1945 v poušti White Sands. Síla zkušebního výbuchu překvapila samotné vědce, jež na projektu pracovali – mezi nimi mimo jiné i Albert Einstein nebo fyzik Edward Teller.

Pak už netrvalo dlouho a 6. srpna 1945 byla „naostro“ svržena bomba s názvem *Little boy* na japonskou Hirošimu a o tři dny později Fat-man na Nagasaki. Důsledky byly naprosto zdrcující – k tomu se za okamžik vrátím.

Po skončení druhé světové války získal jadernou zbraň Sovětský svaz, jenž vynalezl doposud nejsilnější pumu zvanou „*Tsar-bomba*“. Ta při pokusném odpálení na ostrově Novaya Zemlya (na severu Ruska) v roce 1961 **vyvolala tlakovou vlnu, jež srovnala vše se zemí v okruhu 40 km, způsobila místní zemětřesení o síle 5 stupňů Richterovy škály a tlaková vlna byla měřitelná ještě při třetím oběhu kolem Země; Tsar-bomba mohla zničit oblast o průměru až 280 km!** Sovětský svaz pak následovala Velká Británie, Francie a Čína. Další státy světa se pak přidávaly postupně během dějin až dodnes, kdy jaderný arzenál vlastní i nebezpečné státy Středovýchodu...

O III. světové válce se sice mluví jen jako o eventualitě budoucnosti, ovšem svět už se na její okraj dostal, a to během tzv. studené války. Tehdy se dostaly do střetu USA a SSSR kvůli zásadním neshodám mezi cíly NATO a Varšavské smlouvy. Skutečně chybělo málo a jaderná válka se mohla stát realitou už někdy v 80. letech minulého století, kdy politickým papalášům až tak přeskočilo, že se mluvilo o možném využití jaderného arzenálu o celkové síle až 7 overkill (1 overkill = síla potřebná k vyhlazení lidstva)! Světovým politikům se destruktivní síla jaderných zbraní zjevně líbí. Staly se jakýmsi nešťastným „ukazatelem“ vojenské síly a moci toho kterého státu, aniž by si jejich političtí činitelé byli vědomi ohromných globálních důsledků, které by jejich použitím reálně mohli způsobit.

Model jaderné zbraně nazvané Tsar-bomba. Byla to dosud nejsilnější odpálená jaderná puma. Tato zbraň při pokusném odpálení na konci října 1961 srovnala 40 km² ostrova Novaya Zemlya se zemí a tlaková vlna, kterou výbuch vyvolal, byla měřitelná ještě při třetím oběhu kolem planety. To dokázali lidé vyrobit na počátku 60. let minulého století. Dnes máme rok 2010...

Zdroj obrázku: [Wikipedie](#)

Účinky jednoho jaderného výbuchu; Hirošima a Nagasaki

Jaderným zbraním můžeme přezdívat „sebevražedné zbraně“. Je sice pravdou, že všechny druhy ZHN se tak dají nazvat, avšak účinky jaderných zbraní jsou skutečně nepředstavitelné. Extrémní devastace, radioaktivní spad v rozsáhlém okolí, kontaminace potravin = hladomor, trýznivé bolesti z ozáření těch, kteří samotný výbuch (ke vši smůle) přežili, rakovina, dědičné vady – a rozvrácení zemského klimatického systému a vyhlazení lidstva při hromadnějším použití (proto sebevražedné zbraně). Při výbuchu se uvolňuje obrovská energie – v některých případech až v řádu stovek milionů °C, pohled do této ohnivé koule způsobuje okamžité oslepnutí, síla výbuchu se prakticky vždy pohybuje v řádech desítek megatun TNT. To jen ve stručnosti.

A teď konkrétní příklady destruktivních účinků těchto zbraní z historie: na Hirošimu svržená uranová jaderná bomba Little Boy o hmotnosti 4,5 tuny (z toho 38 kg uranu) explodovala ve výšce asi 500 m. V epicentru výbuchu byla teplota odhadnuta na 300 000°C, v okolí několika kilometrů 3000 až 4000°C a tlak pod místem exploze dosáhl až téměř 7 tun na každý metr čtverečný. Hirošima byla naprosto zničena, ztráty na životech zdrcující.

Svědectví důstojníka a pilota, kteří byli povoláni odletět do Hirošimy a zde zjistit, co se vlastně stalo (nikdo tam neměl

tušení, proč žádné spojení s Hirošimou nefunguje):

Štábní důstojník odletěl směrem k jihozápadu. Asi po třech hodinách letu, 160 kilometrů před Hirošimou, viděl pilot ohromný kouř z bomby. V jasném odpoledním dni byly zbytky Hirošimy stále v plamenech. Krátce na to letadlo dorazilo do města, kolem kterého nevěřícně kroužilo. Ohromná jáma na zemi ještě stále hořela a všechno, co zbylo, bylo pokryto těžkým mrakem kouře. Přistál jižně od města a po informaci důstojníka Tokiu se začala ihned organizovat pomocná opatření.

8. srpna 1945 americké noviny oznámily, že vysílání tokijského rádia popsalo zkázu v Hirošimě takto: „**Prakticky veškeré věci, lidé a zvířata, byly doslova srovnány se zemí.**“

Zdroj citace: [Wikipedie](#)

Bomba způsobila požár o rozloze 11 km² a ohnivou smršť ženoucí se rychlostí 1200 km/h. Při výbuchu okamžitě zahynulo na 70 000 lidí. Dalších asi 120 000 lidí za nepředstavitelných bolestí a jiných komplikací způsobených ozářením pomalu umíralo do konce roku 1945 a 200 000 lidí zemřelo na dlouhodobé účinky ozáření do roku 1950! Bylo zničeno 70% Hirošimy a téměř 10% těžce poškozeno. To dokázala jediná jaderná puma v roce 1945. Dnes jich je ve světě 40 000 a vývoj v oblasti zbrojení pokročil!

Obdobné následky mělo i svržení jaderné bomby s 6,4 kg plutonia 9.8.1945 na Nagasaki, kde do konce roku 1945 zemřelo celkem asi 80 000 lidí, z toho odhadem okolo 50 000 okamžitě při výbuchu bomby. Ostatní umírali pomalu několik měsíců a museli si před smrtí vytrpět strašné bolesti z ozáření a další nepředstavitelné trápení...

Povedená počítačová simulace výbuchu bomby *Little-boy* v Hirošimě:

Typy atomových zbraní

O tom jen krátce. Jaderné (atomové) zbraně se ještě dělí do dalších podskupin podle jejich síly destrukce. My se zmíníme jen o dvou – o vodíkové a neutronové jaderné pumě.

Základní rozdíl mezi těmito dvěma typy bomb spočívá v tom, že zatímco vodíková způsobuje ve velkém okruhu od epicentra obrovské materiální škody, bomba neutronová je konstruována tak, aby způsobila co nejméně materiálních škod, ale zato vyzářila podstatně více radioaktivity. V důsledku toho může být zamořená oblast mnohem rozsáhlejší než v případě vodíkové pumy, zasažené obyvatelstvo trpí ještě mnohem více a lidé, kteří jsou epicentru nejbližší, se po zasažení radioaktivní vlny, jež se pohybuje takřka rychlostí světla (360 000 km/s!), doslova VYPARÍ! Jediné, co po nich zbyde, bude veškerá neživá hmota (oblečení, relativně nepoškozené budovy,...). Lidé vzdálenější od epicentra výbuchu samotný výbuch nejspíš přežijí, ovšem přesto jsou ozáření smrtící dávkou radioaktivity, která je nakonec odsoudí k záhubě po dlouhém nesnesitelném utrpení.

Poslední neutronovou bombu sice údajně rozebrali Američané roku 2003, ale co ostatní země, nad kterými není moc velká kontrola? Takovým zemím na Středovýchodě je myslím docela jedno, co prosazuje západ...

Jaderné odzbrojení

8. dubna byl v České republice a vůbec na celém světě povyk kvůli podpisu mezinárodní smlouvy mezi USA a Ruskem, která měla zaručit, že tyto dvě velmoci významněji sníží svůj jaderný arzenál. Spousta lidí jásal; já osobně však tomuto dokumentu moc nevěřím, a to z několika důvodů.

1. Jaderný arzenál se bude „snížovat“ postupně. Ke snížení množství jaderných zbraní na množství, které si smlouva klade za cíl, má dojít až kolem roku 2020.
2. Podle protijaderné smlouvy bude mít Rusko i USA v roce 2020 celkem 1 550 jaderných zbraní. Jedna z těchto zbraní ovšem dokáže vyhladit celé město. 1 550 zbraní stále stačí na rozsáhlou světovou devastaci.
3. Smlouvu uzavřeli jen USA a Rusko. Jaderné zbraně však vlastní mnohem více zemí světa, včetně zemí na Středovýchodě.
4. USA ani Rusko většinu zbraní nezneškodní, jen je „přesunou do rezervy“, takže riziko se patrně skoro nesníží. – Kdyby mělo k jaderné válce dojít, není problém do těch rezerv sáhnout.
5. Diskuse mezi Obamou a Medveděvem zřejmě vůbec neprobíhala hladce. Zatímco Barack Obama usiloval o podpis protijaderné smlouvy už dávno, Dmitrij Medveděv podpis několikrát odkládal, což Obamu doslova rozčililo. Viz. článek: [Jak USA a Rusko jednaly? Obama v hněvu zavěsil telefon.](#)
6. Nostradamus vidí toto sblížení světových mocností jako poslední předeheru před globálním válečným střetem.

Zdroj obrázku: NPSGlobal

Předpokládané důsledky globální jaderné války

Jeden jaderný výbuch dokáže během mžiku sekundy vyhladit a zničit město, okolí zamořit pronikavou radioaktivitou a desetitisíce dalších nevinných lidí odsoudit k bolestivé pomalé záhubě. Jaké důsledky by přinesla jaderná válka, v které by tyto nejsilnější zbraně všech dob byly využívány běžně? Ukažme si to názorně na fiktivním scénáři.

Došlo k zásadní neshodě mezi dvěma jadernými mocnostmi a vyhlásují si válku. Obě země najednou proti sobě vysílají jaderné bombardéry. Přidávají se spojenci těchto mocností a válka již nelze zastavit. Lidstvo si dobrovolně rozpoutalo peklo na Zemi. Bomby jsou vrženy na hustě obydlená velkoměsta (taková vždy bývá vojenská strategie ve válkách). Už během prvních desítek minut boje jdou ztráty na životech globálně až nad 100 milionů. Rozsáhlá krajina vhodná pro život se okamžitě změnila v radioaktivní zónu, kde umírají nejen lidé, ale také živočišstvo a rostlinstvo a radioaktivitou je zamořena i dříve úrodná půda. Pěstování obilovin a jiné hospodářství v místě zasažení – minulost. Lidé, kteří přežili, nemohou sehnat obživu ani pitnou vodu a nesmírně trpějí na následky ozáření. Armády jsou ovšem nepoučitelné a pokračují v bojích. Radioaktivních zón a mrtvých přibývá. Ze zasažených velkoměst zbyla měsíční krajina, ale armády ukazují své síly dál. Radioaktivní částice jsou výbuchy vynášeny vysoko do troposféry. Po obloze plující oblaka je vstřebávají do sebe a s kontaminovanými kapičkami vody se s přispěním větru stěhují do oblastí, kde se zatím nebojovalo. Zde z těchto mraků spadne pár kapek kontaminovaného deště, a tak se nákaza rozšiřuje dál – další úroda i půda je prakticky nepoužitelná, aniž by byla oblast zatažena do boje přímo. Propuká globální hladomor. Celý ekosystém se kompletně rozpadá. I klimatický systém už začíná kolabovat. Velké množství částic v atmosféře, které sem byly vyvrženy masivními výbuchy, cloní slunci a narušují ozonovou vrstvu. Příkon energie ze slunce se snižuje

- začíná se globálně prudce ochlazovat. Vzduch na mnohých místech na Zemi je radioaktivní, stejně jako všechno kolem. Světová rozmanitost živočišných i rostlinných druhů klesá na minimum, výrazně klesá i počet přeživších lidí. Již se pomalu přestává bojovat, protože i vojáků ubývá. V atmosféře je ovšem stále usazena radioaktivní clona, která nadále snižuje množství paprsků dopadajících na zemský povrch. Stále se proto ochlazuje.

Dobojovalo se. Země je tichá. Ptáci nezpívají, krávy nikde nebučí, listí stromů ve větru nešumí, nikdo se s nikým nebaví, protože není zvířete, rostliny ani člověka, který by ty zvuky vydával. Není tu skoro nic živého. Vše bylo zahubeno jedy, radiací a hladem. Pokud někdo měl „štěstí“ a přežil nejhorší válku v historii Země, musí čelit jejím následkům – půda je stále kontaminovaná, pěstování čehokoliv k snědku nepřipadá v úvahu, hladomor pokračuje. Všude je vidět smrt a absolutní zkáza. Do toho se kvůli radioaktivní cloně v atmosféře přidává pravá jaderná zima. Průměrné teploty klesají několik desítek stupňů pod bod mrazu. Nakonec nepřežil nikdo. Vše je zničeno. Je tu naprosto pusto a prázdno. Život na Zemi se vrací zpět na začátek...

Po několika letech se konečně začíná oteplovat a jako by se vše začíná vracet do normálu, jenže radioaktivní mrak narušil ozon a Země ztratila obranu proti nebezpečným paprskům ze Slunce. Život se nemůže začít znovu vyvíjet. Nejdříve se musí stabilizovat a obnovit ozonová vrstva, aby se vrátily podmínky vhodné pro život

- a není jasné, zda k tomu vůbec někdy dojde...

Na začátku to byly slovní přestřelky mezi tzv. Západem a Východem. Lidstvo se nedokázalo na ničem sjednotit. Stále se hádali o tom, kdo je kapitalista, kdo komunista, kdo křesťan nebo muslim. Šlo jim jen o zisk a mysleli jen na sebe. Rádi zapomínali na to, jak důležitá je pro ně rovnováha na Zemi. Jenom si vzájemně vyhrožovali a plodili násilí. Zemi drancovali. Místo toho, aby si pomohli uprostřed času světových změn, přestali myslet na nenávist a přišli na to, že vlastně tvoří jeden celek, který by měl držet při sobě, rozpoutali proti sobě III. světovou válku – nejhorší možnou pohromu. Každý chtěl vyhrát.

Násilně bojoval za svou pravdu, zabíjel, zabíjel, zabíjel „bratry a sestry“ a bezcitně druhým a nevinným způsoboval těžké utrpení. Nakonec nevyhrál vůbec nikdo. Zbyla jen zničená Země, ztracený život, který se zde vyvíjel dlouho před nimi, třeskutý mráz, ozonová vrstva plná děr – a jen porážení. Lidé se báli asteroidů z vesmíru, měli strach z přírodních katastrof, ale vlastními silami, kterými přesáhli dokonce i účinky dopadu asteroidu, se kvůli své touze po moci a krátkozrakosti zahubili sami, a to včetně veškerého krásného života na Zemi. To dokázal člověk rozumný...

Chcete takovou budoucnost? Já ani ne. Smysl III. světové války takové, jaká hrozí, naprosto nechápu. I tak tu máme dost přírodních abnormalit, které zřejmě budou mít nějaké společné vyústění a nestojím o to, abychom si zcela dobrovolně přidělali další, ještě mnohem větší problémy a v podstatě se fyzicky zahubili. Když to vezmu z

pohledu těch mocichtivých pánů, kteří pro všechno chtějí vládnout všemu a postrádají skutečný cit, k čemu jim bude dobyté území, když si jej naprosto znehodnotí, zanesou radioaktivitou a sami se tím nakonec zákonitě zahubí? Já opravdu žasnu nad primitivním uvažováním dnešní civilizace. Tahle válka by v konečném důsledku nepřinesla užitek vůbec nikomu, což se zásadním způsobem odlišuje od všech předešlých válek v historii.

Proč všude ve světě probíhá tolik jaderných programů? Kdo mohl připustit, aby lidé vyrobili do dneška kolem 40 000 jaderných zbraní, když jediná z nich stačí na vyhlazení města? Proč tak destruktivní zbraně vůbec museli vzniknout? Když se to někdy vymkne kontrole, naše záhuba bude opravdu blízko. A ani do toho nemusí zasáhnout příroda...

Je na místě ještě upozornit, že výše řečený scénář počítal jen s využitím těch nejtěžších zbraní lidstva a nezahrnoval žádný jiný druh. My tu ovšem máme ještě chemické a možná někde skryté biologické zbraně, balistické střely a kdoví, co všechno. Zbraní všeho druhu je ve světě extrémní nadbytek. Jak je to smutné... A jak je to pro všechny z nás nebezpečné!

Můžeme proti tomu něco dělat?

Zbraně jsou vynález lidí. Zda na nějaký stát bude odpálena balistická střela nebo svržena jaderná puma rozhodují jen a pouze lidé. Příroda na rozdíl od všech předchozích hrozeb, o kterých jsme v této sérii článků mluvili, do ničeho z toho nezasahuje. Záleží na lidech samotných, zda si do už tak těžkých dob dobrovolně způsobí ještě mnohokrát větší utrpení.

Když se podívám na svět kolem sebe, tak už vlastně svým způsobem jsme v globální válce. Každý se snaží nějak se prosadit. Myslí jen na sebe, na svoji kariéru a peníze. O to, co se děje ve světě kolem něj, se nezajímá. Všichni jsou součástí jednoho systému, který má za cíl jen druhého vydrít a využít pro zisk a hmotu. Tento systém nám doslova určuje, co a jak máme dělat a soustavně nás vzdaluje od skutečně svobodného myšlení. Televize nás krmí kriminálkami a krví, abychom se od toho negativismu ani chvíli nemohli odprostit. V důsledku toho všeho vzniká nenávist jednoho ke druhému a vztahy mezi lidmi na celém světě se nebezpečně polarizují. To je podle mě předehra k opravdovému celosvětovému konfliktu. Tím, že stále myslíme na zlo a k negativnímu vývoji ve světě jsme lhostejní, sami si podmínky pro války pěstujeme! A už to trvá moc dlouho dnes je názorně vidět, kam ty negativní věci vedou: mezinárodní napětí i vztahy mezi jednotlivci se stále vyostřují.

Docela dobře to vystihl arménský prorok *G. I. Gurdjieff*:

Pozn.: Výraz „stroj“ zde chápejte jako „člověk zkažený peněžními hodnotami / politickými systémy“ nebo „člověk s nezájmem o dění v okolním světě“.

Co očekáváte? Lidé jsou stroje. Stroje musí být slepé a nevědomé; nemůžou být jiné, a všechny jejich činy musí odpovídat jejich povaze. Všechno se stane. Nikdo nic nedělá. „Pokrok“ a „civilizace“, v pravém smyslu těch slov, se mohou objevit pouze jako výsledek vědomého úsilí. Nemohou se objevit jako výsledek nevědomých mechanických činů. A jaké vědomé úsilí je možno očekávat od strojů? A jestliže jeden stroj je nevědomý, potom i sto strojů je nevědomých, a tak je to i s tisíci stroji a statisíci a s milionem. A nevědomá činnost milionu strojů musí nutně vyústit v ničení a hubení. Všechny zlé lži spočívají právě v nevědomých a nedobrovolných projevech. Vy přesto nechápete důsledky toho zla. Nedokážete si to představit. Ale přijde čas, kdy pochopíte.

Jinými slovy celá civilizace je v podstatě bez vlastního vědomí, protože je nucena od dětství až do smrti žít podle supersystému, který určuje a ovládá hrstka vyvolených „shora“, což nás nakonec – protože proti jejich nebezpečným rozhodnutím *nic neděláme* – přivede ke *konečným důsledkům toho zla*. Také nám ale říká, že to můžeme změnit, pokud se přestaneme chovat jako stroje. Snažme se tedy pochopit výše uvedená slova včas! Hodně lidí říká, že lidstvo je jeden celek. Každý má možnost vybrat si svou životní cestu. Když se více lidí z toho celku rozhodne žít život v nenávisti, v egoismu a rád bude celý život na pozici „stroje bez vlastního vědomí“, jak to popisuje Gurdjieff, projeví se to v celé světové evoluci – a to je případ dneška. Naopak, pokud dojde k pozitivnímu obratu a větší množství lidí si uvědomí, že svůj postoj musí změnit a opustit myšlenky na zbytečné zlo, „aktivuje“ vlastní vědomí, paralelně s tím – protože těch jedinců je mnoho – se to opět projeví v celém světě. A samozřejmě čím více lidí si toto uvědomí, tím rychleji se to odrazí ve světě.

Představte si rovnoramennou váhu. Na jedné straně zlo a války, na druhé dobro a láska. Co se stane, když více lidí

pomyslně přestoupí na stranu dobra? Pohne se rameno celé váhy. Řečeno prakticky: když více lidí ve světě přestoupí na stranu dobra a bude prosazovat svým myšlením nebo i činy budoucnost bez válek, tím pravděpodobněji se může stát, že jakákoliv válka pomine dříve než začne, protože síla zla a negativismu v jakémkoliv smyslu oslabí. Stejně tak realizace toho zla bude obecně obtížnější...

Viz. také články:

[Rádzníšpurámský experiment – „minimodel“ nadcházejícího věku Vodnáře](#)

[Přinese listopad 2010 III. světovou válku? Možná to závisí také na každém z nás...](#)

Rozmysleme si, co chceme. Zapomeňme už na zlo a nenávist a začněme svůj život vést jiným směrem! Může to začít jediným jedincem, ovšem později se tato pozitivní změna může rozšířit jako léčivá epidemie na další... Už jsme si mnohokrát říkali, že to má smysl. A v další části série článků se o tom definitivně přesvědčíme.

Pokud tento článek čte nějaký politik, který do toho dění a zbrojení může zasáhnout přímo, apeluji na něj, aby učinil patřičné kroky.

Slíbené pojednání o transformaci jsem se nakonec rozhodl přehodit do poslední části pojednání, protože jednak už je tu textu dost a jednak se mi to pod ty hrůzy III. světové vůbec nehodí. Je to tak – katastrofy už budeme velmi brzy v tomto pojednání pomalu opouštět a dokážeme si, že rok 2012 je vlastně v zásadě úplně o něčem jiném než o záhubě...

Mayský kalendář – záhada apokalypsy odhalena

Švédský biolog Carl Johan Calleman se po dobu pětadvaceti let věnoval výzkumu tohoto posvátného kalendáře a dospěl k převratným dokladům, které potvrzují, že se nejedná o pomůcku pro určování svátků a setby, ale že do mayského kalendáře jsou zakódovány univerzální kosmické zákonitosti, podle nichž se s neúplatnou přesností na jednotlivé roky lidská společnost i samotný vesmír vyvíjejí.

Mayský kalendář jasně naznačuje, že období mezi lety 1992 a 1999 je jedno z nejpokojnějších v celých dějinách lidstva, zatímco období počínající rokem 1999 představuje éru narůstání konfliktů mezi Východem a Západem. ve skutečnosti lze celé toto Podsvětí (*dle Mayského kalendáře opakující se „temná“ období různých druhů*) označit za období, které se v křesťanském jazyce nazývá Apokalypsa, a paradoxně se může ono apokalyptické Zvíře rekrutovat právě z těch, kteří se snaží poukazovat na zlo u jiných.

Klíčem k pochopení reálnosti proroctví je poznání, že myšlení není něco, co probíhá „uvnitř“ hlavy jedince v izolaci od zbytku vesmíru. Naše myšlení a v jeho důsledku i naše činy se vyvíjí z velké části prostřednictvím rezonance s vyvíjejícím se kosmickým vědomím zprostředkovaným naší planetou Zemí, jehož různé energetické přesuny jsou v mayském kalendáři přesně popsány. Proto jsme všichni určitými „psychickými médii“ a upřímně řečeno jsme – alespoň od nynějška – byli pouze ve velmi omezeném smyslu schopni myslet sami za sebe. Prostřednictvím rezonance jsme všichni více méně loutkami v rukách Kosmického plánu.

Proto není nic tajemného na tvrzení, že celkový vývoj tohoto „světa loutek“ je v zásadě předvídatelný. Proroctví je, jinými slovy, zcela reálné a každý z nás má nyní možnost porozumět struktuře Kosmického plánu. Mimořádná hodnota mayského kalendáře spočívá také v tom, že nám nabízí poznání energií, které řídí evoluci, a poskytuje nástroj, kterým se můžeme do proudu těchto energií ponořit. I když si to neuvědomujeme, toto vedení bylo lidem k dispozici neustále a zůstane jim až do završení Kosmického plánu, které nastane v den 13 Ahau tj. 28. října 2011.

Proč je možné v určitých kalendářích, například v mayském, číst budoucnost a v jiných ne? Základním rysem prorockých kalendářů je především to, že se nezakládají na fyzikálních či astronomických cyklech, jako je solární rok, lunární měsíc, pohyby planet nebo precese zemské osy. Duchovní vývoj nepodléhá hmotě, a proto se proroctví neopírá o cyklické pohyby hmotných těles, nýbrž o proměny duchovních energií.

Zadruhé musí být prorocké kalendáře založeny právě na těch časových cyklech, které řídí vlastní duchovní evoluci vesmíru. Někomu by se mohl nicméně kalendář, který se neopírá o fyzikální jevy, zdát naopak neintuitivní. Copak není pravda, že se naše nálady mění podle ročních dob? Že nás ovlivňuje úplněk? Zvláště pro obyvatele vyšších zeměpisných šířek, ať už na severu, nebo na jihu je téměř biologickou nezbytností slavit s nadšením příchod slunovratů a rovnodennosti. V této souvislosti je však nutno si uvědomit, že střídání ročních dob člověka ovlivňuje v odlišných částech zeměkoule jinak. Počátek jara na severní polokouli je počátkem podzimu na jižní polokouli, zatímco v oblasti rovníku lze jen stěží o nějakém střídání ročních dob hovořit. Cyklus ročních období v průběhu solárního roku tedy nevyvolává žádné energetické posuny, jež by byly platné

souběžně na celé planetě. I když je pravda, že například měsíční cyklus ovlivňuje celou planetu současně, je třeba si uvědomit, že donekonečna se opakující stále stejné astronomické cykly nemohou nikdy vysvětlit evoluci vědomí.

Tlukot srdce Matky Země vychází zevnitř, nikoli zvenčí. Solární rok, lunární fáze či precese mohou přinejlepším ovlivňovat pouze donekonečna se opakující cykly zrození a smrti, jako je střídání léta a zimy v určitých částech světa. Nemají však nic společného s božským plánem, který napomáhá lidským bytostem k rozvíjení stále vyšších úrovní myšlení.

Jediný důvod, proč se mohou naplňovat proroctví, předpovědi a předzvěsti, spočívá v existenci kosmického plánu. Pokud by neexistoval přísný časový plán evoluce vesmíru, vše by se dělo zcela nahodile a zcela nepředvídatelně. Z kosmického plánu načrtnutého mayským kalendářem můžeme vyčíst i odpověď na otázku, jak se může v pozdních znameních proroctví kmene Hoppii objevit něco takového, jako byl právě příchod éry Hippies. Šamani tohoto indiánského národa jednoduše dokázali souznít s energiemi kosmického časového plánu a „vidět“ směry, kterými se bude ubírat. Spatřovali posuny k vesmírným aspektům, které zprostředkovává aktivita pravé mozkové polokoule, a tak vycítili příchod „dlohovlasých“.

Skutečnost, že lidský duch či mysl může mít historii jasně definovanou mayským kalendářem, může být jedním z největších objevů se zásadními důsledky. Nelze ji však spojovat s představou, že všechny velké lidské myšlenky a ideály mají svou historii, což je věc zcela banální a zřejmá každému. Ovšem tvrzení, že duch má svou historii, znamená, že se tato historie týká struktury organizující lidské myšlenky a také toho, co je prostřednictvím mozku přenášeno z nadsvětské sféry. Tento objev nám v zásadě poskytuje velkou naději. Božský tvůrčí proces je uzpůsoben tak, že vede lidskou mysl ke stavu v nitřního pokoje a rovnováhy a tedy k vykořenění vnějších konfliktů.

Současné Galaktické Podsvětí nepřinese ani tak nové „věci“, jako spíše nový způsob pohledu na svět, který zplodí dualita nakloněná východní polokouli. Galaktickému Podsvětí tedy bude vlastní konflikt názorů mezi Východem a Západem a současně mezi jedinci na obou polokoulích, kteří budou rezonovat více s jinovou či jangovou složkou duality. Jestliže si však společně vyvolíme svět, který bude v rovnováze, je zcela možné, že se obě duality vyruší a ona hluboká spára na tváři Země se zacelí.

Je nepochybné, že Spojené státy americké, reprezentující energii Západu, nyní začnou postupně ztrácet vedoucí úlohu. To neznamená, že si neudrží vojenskou, technickou či mediální nadvládu. V novém Podsvětí však tato kritéria nebudou synonymem vůdčího postavení. Duchovní inspirace Galaktického Podsvětí přijde z Východu, protože v současné době je to jediná světová strana, odkud se může projevit rovnováha a celistvost. Zpočátku bude hlavní duchovní síla přicházet z Indie, později však začnou nabývat na důležitosti Čína a Rusko. Japonsko, které bylo díky své technické vyspělosti někdy považováno za téměř západní mocnost, se brzy zařadí mezi ostatní asijské národy. Alespoň v kulturní rovině se budou Spojené státy stále více vzdalovat Evropě a v určité fázi dojde k rozchodu mezi oběma kontinenty na vládní úrovni. Mezi Amerikou a Evropou se bude prohlubovat stále větší vzdálenost a Evropa bude později hrát důležitou roli prostředníka a přenašeče nových energií. To neznamená, že se Evropa ujme své dřívější role, jakou měla v koloniální éře. Jakmile se Galaktické Podsvětí začne chýlit ke svému konci (k 28.10.2011), nebude existovat žádný globální vůdce a svět bude připraven na skutečné bratrství a rovnost ve všech ohledech, ekonomiku nevyjímaje, neboť osvícenému člověku, pro něhož je domovinou vesmír, je veškeré vlastnictví a nacionalismus cizí. Kosmické energie nejsou určeny k tomu, aby trestaly ty, kteří se postaví proti kosmickému plánu. Musíme pouze počítat s tím, že pokud se budeme stavět proti dlouhodobým duchovním větrům, naše snaha se prostě obrátí proti nám.

Pokud budeme trvat na něčem, co se neshoduje s kosmickým plánem například na světovém řádu zrozeném v Planetárním Podsvětí, vyvolá to prudkou zpětnou reakci. Způsoby, jimž vesmír tuto reakci spouští, mohou být velmi rozmanité a často jakoby bez vztahu k příčině, která je vyvolala. Jestliže kolem nás tedy zuří války a přírodní katastrofy, měli bychom se ptát sami sebe: *Co děláme špatně, když nás kosmický plán takovým způsobem trestá?*

Kosmický plán bez ohledu na nás dláždí cestu změnám, které mají nastat, a proti tomu žádná lidská moc nic nezmuže. Je však jisté, že čím více se budeme přizpůsobovat nejvyššímu záměru vesmíru, tím méně bude konfliktů spojených s jeho vývojem. Toto je základní princip, který žádá, abychom se vážně a pečlivě zabývali kosmickým plánem, k němuž nám podává klíč mayský kalendář a historické doklady.

Člověk s jednotícím pohledem na život si uvědomuje, že pokud na Zemi není mír, pak je to věc týkající se jmenovitě každého z nás. Z tohoto pohledu může každý z

nás, kdo usiluje o dosažení stavu osvícení, přispět k vytváření míru ve vnějším smyslu. Mayský kalendář nás učí, že všechny vnější projevy jsou produktem naší mysli, takže pokud se dokážeme konstruktivně a bez násilí přizpůsobit změnám vědomí, které nám nyní přináší kosmický plán, můžeme tím významně přispět k míru. Na druhé straně dualistický pohled na život vytváří představu, že existuje něco „dobrého“ a něco „zlého“, z čehož plyne, že jedinou alternativou míru je odstranění všech „zlých“. Co však člověka vede k tomu, aby sám sebe počítal právě k těm dobrým? Dualistický pohled nikdy nevede k

míru, protože se nijak nezabývá tím, co plodí násilí v první řadě: dualistickou myslí.

Můžeme říct, že nejkonfliktnější oblast dnešního světa, která se nachází mezi Egyptem a Indií a zahrnuje Palestinu, Izrael, Irán, Irák, Afganistán a Pákistán, je současně teritoriem, na němž se zrodily nejstarší lidské civilizace: egyptská, sumerská, perská a kultura poříčí Indu. Je to tedy oblast, která byla nejdéle ovládaná dualistickým rámcem vědomí a kde se následně vytvořila nejsilnější patriarchální mentalita. Při dnešním nástupu energií Galaktického Podsvětí proto není nijak překvapivé, že právě národy této části světa se cítí nejvíce ohroženy. Na současnou situaci je však dobré to, že žijeme v Podsvětí, které má za účel postupné rozvíjení sjednocujícího pohledu na svět. Naším úkolem je nechat obě protichůdné duality splynout, ne se účastnit jejich her o získání nadvlády pro tu či onu polaritu.

Na této cestě nejde o to, měnit negativní myšlení v pozitivní nebo se oddávat neplodnému snění o světovém míru. Cílem je něco těžšího – naprosté překonání jinové-jangové polarity, skrze niž dnes vnímáme realitu. Cesta k míru ve skutečnosti vede k vytváření souladu v našem nitru, mezi našimi vlastními mozgovými hemisférami, který se následně promítá i do vnějšího světa. Tak může vzniknout mír, který nebude pouhou ukolébavkou existujících konfliktů, jež mohou kdykoliv znovu propuknout.

Nikde jinde nebudou tyto důsledky zřetelnější než v Jeruzalémě, svatém městě tří abrahamovských náboženství. Jestliže se v Jeruzalémě usídlili tři protichůdná náboženství, která nechtějí slevit ze svých pozic, proč bible líčí nádherný svět, který se objeví na konci stvoření jako Nový Jeruzalém? Důvod spočívá v tom, že se v něm opevnily tři náboženství a dva národy se svými kořeny v dualistickém Podsvětí. Bude-li v Jeruzalémě mír, bude jistě i na celém světě, protože Jeruzalém je místem, kde se duality nižších Podsvětí budou překonávat nejhůře. Nový Jeruzalém – to je ve skutečnosti Nová Osvícená Mysl.

Galaktické Podsvětí se ubírá především směrem k celistvosti a lásce, které vytyčuje nová úroveň vědomí směřující k osvícení. Osvícení nejen jednotlivců, ale celého lidstva, a to s pomocí aktivní služby všech, což je dalším aspektem vstupu na poslední stupeň kosmické pyramidy. Láska a celistvost znamenají zahrnout i všechny

ostatní a společně s nimi pracovat na konečném cíli. Mayský kalendář hlásí, že kosmický plán má svůj účel i časový rozvrh a tak každý z nás má své potenciální poslání vzhledem k ostatnímu lidstvu. I když ne každý musí mít ve svém životě nějaký zvláštní, Bohem svěřený úkol, vždy si ale takový úkol může člověk vytýčit vzhledem ke službě kosmickému plánu, jakmile jednou porozumí jeho směřování. Každá taková aktivita se nicméně musí rozvíjet v příslušném časovém rámci. Mnoho projektů tak získává přímo „kosmickou naléhavost“, která však nemusí být zřejmá, chybí-li perspektiva, kterou například určuje mayský kalendář. Naše skutky konané v tomto ohledu mohou být zásadní nejen pro náš osobní výstup na vrchol kosmické pyramidy, ale mohou být také cennou pomocí pro jiné, kteří usilují o totéž. A jejich vlastní úsilí naopak tomu našemu přidává šanci, že se jeho naplnění dočkáte. Avšak nečinně vyčkávat, co se přihodí v roce 2012, abychom se podle toho nakonec zařídili, je projevem vážného nepochopení. Po říjnu 2011 bude jednoduše nemožné nebýt osvícený – alespoň to bude platit od určitého časového okamžiku, kdy se nová realita nadobro projeví.

S dualistickou mentalitou bude naprosto nemožné udržet krok s jednotlivými božskými vědomími pod jedinou skutečnou nadvládou Stvořitele. Proto se jeví zcela nepochopitelné, abychom se na to všichni začali připravovat – a to dnešním dnem počínaje. Jak? Je třeba se všemi možnými prostředky usilovat o to, abychom ze sebe setřásli všechny vlivy, jimiž se nižší dualistická Podsvětí podepsala na našem jednání a myšlení. Vesmírné podsvětí bude konec konců nakloněno osvícenému stavu bytí v lásce a radosti, jakmile bude jednou v plné síle nastoleno, návrat k dualitě bude prakticky nemožný.

Osvícená lidská bytost má dokonalou svobodu, aby žila zcela podle své volby. V takové svobodě, která současně znamená vysvobození z kosmického plánu, je již další směřování lidstva nemožné předpovídat. Máme naprostou volnost v tom, jak budeme utvářet svůj osud. Lidstvo bude žít v opravdové svobodě, radosti a míru. S tím také souvisí proroctví mayského kalendáře o konci času, což znamená konec prožívání času. Zůstane pouze přítomný okamžik a v osvíceném stavu zavládne nehybnost uprostřed toku života.